

Giới thiệu Mộng Dục

Truyện Mộng Dục, cô chán cảnh giả dối trong gia đình, cô ngột ngạt muốn thoát khỏi nó, cô vùng vẫy muốn trốn chạy.

Cô muốn quên nó một lần, muốn thác loạn một lần. Ai ngờ lại chọn nhầm đối tượng để thác loạn. Hắn không phải là người cô có thể động nha. Nơi đó những động vật sống về đêm đang thi nhau uốn lượn dưới thứ ánh sáng bảy màu.

Trong tiếng nhạc sôi động đến nhức tai, cô khẽ nhủ mảy, ngửa cổ uống sạch một hơi ly rượu trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tôi muốn hắn phục vụ đêm nay

Lâm Vĩnh Túc?

"Con bé tiểu thư đó hả? Suốt ngày ngồi trong nhà làm con ngoan, biết gì bên ngoài bon chen."

"Là Lâm Vĩnh Túc hả? Cục cưng của giám đốc Lâm Thạch, mẹ là bác sĩ của bệnh viện A chứ gì?"

"À...con bé đó hả? Ai mà không biết nó là cục vàng, được nâng như trứng."

"..."

Đó là những gì người ngoài nói về cô.

Lâm Vĩnh Túc ngồi dựa lưng ra sau, bàn tay xinh đẹp cầm ly thủy tinh có chứa chất còn nồng đậm, đôi mắt lim dim nhìn ra.

Nơi đó những động vật sống về đêm đang thi nhau uốn lượn dưới thứ ánh sáng bảy màu.

Trong tiếng nhạc sôi động đến nhức tai, cô khẽ nhủ mảy, ngửa cổ uống sạch một hơi ly rượu trong tay.

Đôi lông mày thanh tú khẽ nhủ lại.

Đáng. Rát. Cái thứ chất lỏng kia vào trong miệng như đốt cháy cả cuống họng.

Gia đình hạnh phúc?

Tiểu thư giàu có?

Hạnh phúc mà cả năm chỉ nhìn mặt nhau được ba lần.

Hạnh phúc mà bố ra tay đánh mẹ vì mẹ có một nam sủng ở ngoài.

Hạnh phúc mà cô chết lặng khi có một người phụ nữ chỉ bằng tuổi cô bế trên tay đứa bé năm tháng tuổi đến van cầu bố cô nhận con.

Hạnh phúc mà...

Giả tạo.

Lâm Vĩnh Túc vẫy nhẹ tay, lập tức một nam bồi bàn đi đến.

"Tôi muốn người có nhiều kinh nghiệm."

Đây là quán bar nam kỹ nổi tiếng nhất trong thành phố, không ai không biết.

Trong một ngày nhận được nhiều tin 'tốt lành' như thế thì cô cũng cần giải tỏa.

Chưa bao giờ nghĩ đến một gia đình ấm êm lại thành ra thế này.

Đã vậy cô cũng sẽ cùng mọi người diễn cho hết cái vở kịch giả tạo này.

Mỗi người một việc mà. Bố cô có con riêng, mẹ cô nuôi nam sung, vậy thì cô sẽ cố gắng nhận trách nhiệm cuối cùng, thác loạn một lần.

Đi theo bồi bàn, cô được dẫn đến một căn phòng khá lớn, trong đó có khoảng mười người đàn ông.

Ai cũng có vẻ ngoài ba mươi tuổi, mặc dù vẫn tuấn tú ưu nhã nhưng là cô mới hai mươi tròn, chưa đến mức trao lần đầu của người con gái cho một ông chú.

Đào mắt nhìn quanh, đang định quay trở ra thì một người đàn ông cao lớn từ trong đi ra.

Đó là một thân hình vô cùng cao lớn, vóc dáng hoàn mỹ, gương mặt cương nghị. Có thể nói, bộ dạng hấn thật sự là vô cùng anh tuấn, tràn đầy vẻ nam tính, nét cương nghị khiến người ta ngẹt thở.

Hàng lông mày rậm mười phần anh khí, sống mũi cao thẳng, đôi mắt đen thẫm như hồ nước sâu thẳm.

Hắn có chút lười biếng dựa vào bức tường phía sau, một tay bỏ túi quần, tay kia cầm lấy điện thoại dường như đang xem cái gì đó.

"Tôi muốn hấn."

Lâm Vĩnh Túc cất giọng cao trong, ngón tay thon dài chỉ về phía người đàn ông kia.

"Tôi muốn hấn phục vụ tôi đêm nay."

Khuôn mặt nam bồi bàn có chút khó xử.

"Cái này...người đó..."

"Được. Tôi sẽ phục vụ cô đêm nay."

Vừa nói, ánh mắt hắn vừa chăm chú nhìn vào Lâm Vĩnh Túc, khóe môi hơi cong lên, có vẻ rất hứng thú, lại mang theo chút tà mị bất cần.

**** _____

Trong căn phòng mờ mờ ánh sáng từ chiếc đèn ngủ đầu giường phát ra

"Ừm...mmm..."

Một đôi nam nữ đang cuồng nhiệt hôn nhau.

A. Hoá ra hôn là thế này. Cô ngây ngô không biết nên làm gì, chỉ đứng yên cho hắn làm loạn.

Lưỡi hắn cạy mở hàm răng nhỏ trắng tấp đang cố che chắn khoang miệng của cô, không cần nhiều thời gian hắn đã mở cửa miệng thành công.

Khám phá từng hơi thở trong khoang miệng, mút lấy chiếc lưỡi thơm tho đang chạy loạn, nuốt lấy từng tiếng ậm ừ trong cổ họng.

Tay hắn chống lên tường. Tay kia đặt sau tấm eo thanh mảnh ép sát người hắn.

Nơi hạ bộ hai người chỉ cách nhau lớp vải, hấn nhẹ nhàng ma sát.

Hắn buông tha môi cô, liến nhân đó mà thở dốc.

Chết tiệt, người cô nhũn ra, đầu óc choáng váng, suy thiếu không khí mà ngất đi rồi.

Hắn ngậm lấy vành tai cô, hơi thở nóng rực phả vào.

"Cô muốn màn dạo đầu không? Hay là..."

Giọng nói hấn nóng rực mang theo mười phần ám muội khiến mặt cô đỏ tận mang tai.

Dù gì cô cũng chưa từng tiếp xúc quá gần gũi với người đàn ông nào như thế này.

Hắn lại tiếp tục gặm nhẹ cánh tai, sau đó lần xuống chiếc cổ trắng nõn tinh tế.

Lâm Vĩnh Túc thở dốc, đôi chân nhũn mềm đứng không vững phải dùng tay ôm lấy cổ hắn làm điểm tựa.

"Cô gái. Mới như vậy mà đã muốn rồi sao? Thật dâm dăng nha."

Hắn nhếch lên cánh môi, cắn nhẹ lên cổ cô.

"Úm...ân..."

Tiếng rên vừa thoát ra liền bị hàm răng chặn lại.

Nóng quá.

Nơi hạ bộ dường như nóng đến phát hoả.

Bàn tay to lớn đang đặt nơi eo di chuyển xuống bờ mông cong sau chiếc váy ren, xoa nắn vài cái lại di chuyển xuống một chút đến nơi giao điểm giữa hai chân.

Sờ nhẹ.

"A..." Dù đã cắn chặt răng nhưng tiếng rên rỉ vẫn cố chấp phát ra.

"Rất hấp cảm" Hấn cong môi, hồ hững phán một câu.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đêm thác loạn (1)

Nhìn cô đang cắn chặt không cho bản thân phát ra tiếng rên tí, hấn khẽ nhếch môi.

Bàn tay vỗ nhẹ mông cô vài cái.

Chậm rãi dẫn cô tới bên giường, đẩy cô ngã xuống.

Hấn khom người, ánh mắt rực lửa nhìn cô.

"Thả lỏng đi. Cô đã bao tôi thì tôi có trách nhiệm phải phục vụ chu đáo."

Phải a.

Đã vút hết, bỏ mặc hết thì cần gì giữ kẽ. Huống chi là chính cô tự tìm tới hấn, bao hấn phục vụ mình.

Nghĩ vậy cô nhẹ mở ra bờ môi, bàn tay hấn liền không buông tha mà đặt lên ngực cô.

Lớn nha. Rất mềm.

Hấn xoa nắn cách lóp áo mỏng manh, ngón tay đè lên nụ hoa dựng đứng nhẹ nhàng gây.

"Úm...a...a..."

Khoái cảm từ bàn tay hấn đem lại khiến Lâm Vĩnh Túc không kiểm soát được mà rên rỉ thành tiếng.

"Đúng. Cứ kêu lên như vậy, tôi mới phục vụ cô chu đáo được."

Giọng nói hấn trở nên trầm đục, hơi thở cũng có chút gấp gáp.

Lưỡi hấn lại tham lam càn quấy trong miệng cô, tay còn lại cời ra từng nốt cúc áo.

Chiếc áo nhanh chóng bị vút sang một bên, dưới ánh đèn mờ lộ ra phần thân thể trắng trẻo, da thịt non nớt trắng nõn như da em bé.

Đầu lưỡi hấn dần dà chuyển từ miệng đến cổ, rồi tới vai, cuối cùng dừng lại nơi bầu ngực cao ngạo ngễ.

Bên phải bị hấn xoa bóp đến biến dạng, bên trái bị miệng hấn ngậm lấy nụ hoa, nút thật mạnh, phát ra âm thanh ma quái.

"A....um...a....đừng...a..."

Hấn nhắm nháp lấy nụ hoa bóng nhờn ướt đẫm nước bọt, dùng răng cạy nhẹ, kích thích điểm hấp cảm trên người cô.

Lâm Vĩnh Túc là lần đầu tiên có thứ cảm giác này, khó chịu ườn cao ngực, lại dường như là đẩy vào sâu hơn trong miệng hắn.

Bàn tay to lớn còn lại của hắn cầm lấy tay cô đặt vào hạ bộ cách lớp vải quần âu đang trương lên.

"Tiểu yêu nghiệt. Em làm tôi cứng lên rồi. Phải phạt em thế nào đây?"

Hắn khàn khàn giọng nói nhìn cô, cô còn chưa kịp xấu hổ thì hắn đã nhanh chóng lật chân váy lên trên, nơi hai chân cô chỉ còn mảnh vải hình tam giác lộ ra trước mắt hắn.

"Dầu tây a. Đúng là trẻ con hư, cần phải dạy dỗ nha."

Hắn vừa nói, ngón tay cầm lấy mảnh tam giác hình dầu tây của cô 'xoạc' một tiếng, rách thành mảnh vụn.

Lâm Vĩnh Túc hốt hoảng theo bản năng khép lại đôi chân nhưng hắn đã thô bạo cầm hai bắp đùi nhỏ nhắn kéo ra hai bên.

Nơi huyết đạo bí mật mở rộng trước mắt hắn.

"A...đừng..."

Ngón tay hắn chậm rãi xoa viên trân châu giữa hai chân cô, nhẹ nhàng xoa nắn, Lâm Vĩnh Túc giống như mèo con cong người lên.

"Ấn... đừng..."

"Cô gái, không thích làm vậy sao?"

"Ấn..."

Lâm Vĩnh Túc mờ mịt mờ mắt, khó chịu vận vẹo thân thể, thân thể hắn cảm bị trêu chọc nổi lên phản ứng, chân cô không tự chủ được mở rộng ra hơn một chút.

"A..."

"Là muốn sao?"

Hắn nở nụ cười tà mị, ngón tay ma sát kịch liệt nơi mẫn cảm, nước suối bắt đầu rỉ ra ẩm ướt.

"Ấn...a....không cần..."

Đúng là tiểu yêu tinh, cô rên rỉ như thế nhất thời lại khiến tiểu đệ của hắn trưởng lớn vài phần.

Hắn hôn trụ môi cô, bàn tay vươn ra phía sau xoa nắn cặp mông mềm mại, ngón tay thô ráp lại luồn ra trước vuốt ve viên trân châu cứng lên.

"Bây giờ muốn thế nào?"

Hắn thờ hồn hèn cổ nén lại dục vọng muốn ở trong cơ thể cô gái ngọc ngà này tàn sát bừa bãi, tự cỡi ra tây trang, khi chiếc quần kia cỡi hết, hắn rút ra nam căn đã trương cứng, đặt ở cửa huyết ma sát vòng quanh.

Nơi đó ẩm ướt mềm mại, như muốn kêu hắn hãy đẩy vào.

"A...um...không...ta muốn...ân..."

"Rốt cuộc là muốn hay không?"

Hắn xấu xa hỏi, lại không ngừng khuấy động huyết đạo khiến cô khó chịu muốn nổ tung.

Cô cần thứ gì đó lấp đầy.

"Tôi muốn...a...muốn..."

Khàn đặc giọng bên tai cô, cần nhẹ.

"Muốn gì?"

"Ấn...tôi...a...tôi muốn anh đi vào...um..."

"Rất thành thực."

Chỉ nói có thể, phân thân của hắn đứng chờ trước cửa huyết liên tiến sâu vào trong.

"AAAA....ân...quá lớn..."

Lâm Vĩnh Túc lắc đầu, đây là lần đầu của cô.

Đau quá. Không được. Không được. Hư mất.

"A...." Hắn cũng rên rỉ ra một ngữ điệu thoả mãn.

Thật chặt, thật khít.

Hắn muốn đi vào sâu hơn nữa.

"Tiểu yêu nghiệt. Em là lần đầu sao?"

Vậy mà dám tới bar để bao trai? Thật đáng nể mà.

Nhìn Lâm Vĩnh Túc khó khăn gạt đầu, nhưng không hề có giọt nước mắt nào.

Aiz...

Là nỗi đau tinh thần chiếm lấy nỗi đau thể xác?

Bỗng trong lòng hắn trào lên niềm thương cảm, đồng thời hắn bất động, giữ nguyên tư thế đang ở trong hoa huyết chặt hẹp để cô có thể giảm bớt cơn đau, sau đó chậm rãi, từ từ rút ra đẩy vào.

Hắn cúi đầu ngậm lấy nhũ hoa, phía dưới nhẹ nhàng rút ra chọc vào.

Lâm Vĩnh Túc mở mắt ra nhìn hắn đang thống khổ chịu đựng vì sợ cô đau mà không dám lật động mạnh.

Thật sự...cơn đau đã qua rồi. A...hắn ra vào từ tốn thế này dường như chỉ khiến cô phát điên...a...

"Anh... A... Ân, anh nhanh chút nữa...aaa...tôi...á..."

Cô chưa nói hết, hắn liền mạnh mẽ đâm thật mạnh vào. Tới nơi sâu nhất bên trong.

Lại mạnh mẽ rút ra. Cắm vào, rút ra, cắm vào...

Liên tục và mạnh bạo khiến từng khoái cảm như sóng triều dâng lên.

"Aaa...khô...ân...không...a...um...cần...a...mạnh quá...a..."

Cô bị hắn làm cả người như nhũn ra, ánh đèn mờ mờ chiếu lên kiều nữ đứng thẳng trước ngực cô, hắn nâng thất lưng hung hăng va chạm, hải lòng nhìn thấy hai con thỏ trắng kia khẽ nhảy lên theo từng nhịp hắn va chạm.

“A!”

"Kêu to thêm một chút, cô gái, anh thích nghe tiếng kêu của em."

Hắn khàn khàn nói, tay vịn chặt thất lưng cô, nam căn tráng kiện cùng với dâm dịch phát ra tiếng 'òm ọp òm ọp'.

Căn phòng tràn ngập dâm mỹ.

Cô thật chặt, vừa nóng vừa mềm, làm cho hạ thân hắn không ngừng hướng lên trên đỉnh, dùng toàn lực nhập vào chỗ sâu nhất, làm cho cô yêu kiều rên rỉ không ngừng.

"A...Ân...á...dừng...a...không được...ân..."

(Na: khu...thật ra ta cũng đọc nhiều truyện sắc mới viết ra được như thế này. Ôi nóng quá, Na đi tắm đây. Chào các tỷ muội. *chạy té khói*)

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đêm thác loạn (2)

Không gian nồng nặc mùi dâm mỹ

Tiếng thờ dốc hoà cùng tiếng rên rỉ yêu kiều

Tầm lưng người đàn ông bóng nhờn mồ hôi đang ra sức lướt động, đè ép phần eo thật mạnh xuống

Cô gái oằn mình, ưỡn mông đón nhận lấy từng đợt xâm nhập

"Ân...a.....mạnh quá....ân..."

"Cô gái...ân....chẳng phải là em đang rất thoải mái sao.?"

Cô lắc đầu, hoa huyết chật hẹp là chưa không nổi cái thứ to lớn kia.

Đau như muốn rách.

"Không...ân...um...nhưng nó...ân...quá lớn..."

"Có hay không thoải mái? Bằng không..."

Hắn có ý dừng lại, hoa huyết co bóp chặt chẽ muốn nhiều hơn.

"A...thoải mái...tôi muốn hơn nữa."

Khoé môi lạnh vẽ ra nụ cười mê hoặc.

"Hào. Theo ý em."

Theo đó, hắn lập tức cử động, giáng xuống nơi sâu nhất của cô. Càn quấy.

Từng tiếng bóp chặt trộn với tiếng óp ép nơi tiếp xúc mẫn cảm càng trở nên lớn, tốc độ càng nhanh hơn.

Hắn ra vào liên tục, thô lỗ đi vào nơi sâu nhất.

"Á...không...á...ân..."

Theo động tác mạnh mẽ của hắn, tiếng nước “nhộp nhộp” giống như chất kích thích tình dục, phóng đại tính dã thú của đàn ông trở nên mãnh liệt hơn.

Gò má Lâm Vĩnh Túc ửng hồng một mảnh, thất thần lắc đầu, tiếng rên rỉ lại càng lúc càng lớn. Càng ngày càng không thể khống chế chính mình.

“Thoải mái không? Muốn nữa không?”

Giọng nói của hắn khàn đặc, mang theo ám muội cùng dâm đãng khiến thân thể cô lại không kiểm soát được mà nóng bừng lên.

Nhìn cô trầm luân trong dục vọng, hắn lại điên cuồng nảy sinh một cảm giác muốn mạnh mẽ mà đi sâu vào cô, một sự rung động không thể hiểu nổi.

"Thoải mái, thích...á...mạnh quá..."

Lâm Vĩnh Túc ưỡn cao ngực lên, cảm giác được hắn lại cho vào thêm một ngón tay, cảm giác phong phú no đủ làm cho tiểu huyết mạnh mẽ co rút nhanh, cắn chặt lấy ngón tay lẫn nam căn to lớn, khát vọng được thoải mái chà đạp hơn nữa

"Cô gái... Em cần tôi chặt quá..."

Nhìn đầu ngón tay chính mình lần lượt tiến vào bên trong chỗ mềm mại kia, lại mang ra nộn thịt hồng nhạt cùng chất lỏng trong suốt, hô hấp hắn càng ngày càng dồn dập, đôi mắt càng trở nên âm trầm.

Cảm giác được Lâm Vĩnh Túc khó chịu vận vẹo, mông cô thỉnh thoảng áp sát đến nơi cứng rắn dưới thân, giống như châm lửa cháy lan ra đồng cỏ, từng chút một, làm cho lý trí hắn cháy sạch mơ mơ màng màng.

"A...Mau...mau lên một chút...aaa..."

Lâm Vĩnh Túc co rút mạnh, mười ngón chân co quắp, kêu lên như tiếng mèo khóc, trong cực hạn vui thích cô tựa hồ thấy được pháo hoa nở rộ, đầu óc trống rỗng.

Dường như là cùng một lúc với cô, hắn thét lớn một tiếng.

Không biết qua có bao lâu, hần nhìn cô gái trong lồng ngực mình sớm đã ngất xỉu, khuôn mặt vô cùng tiếc nuối.

Mới một lần mà cô đã hôn mê. Hần thật chưa thoả mãn.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ngày cấm (1)

Hé mở đôi hàng mo cong vút như cánh bướm khẽ chấp chôn.

Vùng eo đau nhức, toàn thân ê ẩm nói rõ ràng tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Vĩnh Túc khoé mắt ửng hồng nhìn lên trần nhà, ngón tay bạc nhột siết nhẹ tấm chăn đắp vừa lộ ra nửa bầu ngực tròn trịa.

Gia đình cô thế là tan nát.

Hồi kết của cả một ước mơ trong mắt bao nhiêu người.

"Cô gái. Kể cho tôi nghe chuyện khiến em buồn."

Bên cạnh bỗng dung truyền đến âm thanh trầm thấp, nhìn sang, đập vào mắt cô là hình ảnh kỹ nam siêu cấp đẹp trai cô đã bao về tối qua.

Aizzz...

Kể ra thì hần cũng đẹp trai quá mức, khuôn mặt trầm lãnh, đôi môi mỏng nhưng đường viền rõ nét, sông mũi cao thẳng, bên dưới những sợi tóc đen bóng rủ xuống là hàng lông mày đậm, đôi mắt âm lãnh đặc biệt áp chế kẻ khác, gây cho người đối diện cảm giác như hần mới chính là kẻ trên, là kẻ nắm quyền toàn năng.

Chắc...đẹp trai thế này mà đi làm nghề này, chắc là phải có nỗi khổ riêng. Chẳng ai muốn cuộc đời mình vấy vào những hố đen như thế cả.

Nghĩ đến cô lại nảy sinh lòng thương cảm dành cho hần.

"Anh...tên gì?"

Hần 'a' lên một tiếng như giật mình, đáy mắt vô hình chung nổi lên ý cười.

"Sao em muốn biết tên tôi?" Hần nghiêng đầu, khuôn mặt xinh đẹp ghé sát má cô: "Là yêu tôi từ 'lần đầu tiên'?"

Lâm Vĩnh Túc chột dạ đẩy hần ra, tay nhỏ nhắn trắng như tuyết chống lên tấm ngực dày dặn rắn chắc, gò má ửng lên mảnh màu hồng.

"Anh...đừng có nói bậy. Là tôi muốn biết tại sao anh làm nghề này, nếu..."

"Nếu?" Hần nhưong mày nhìn cô.

Gật đầu một cái: "Nếu có thể giúp, tôi sẽ giúp anh."

Phải, giúp được một người quay về con đường堂堂 hoàng còn hơn là đứng nhìn họ từ từ bị chìm sâu hơn vào vũng lầy.

Khi chưa quá muộn thì coi như cô làm một việc thiện.

Tiền. Gia đình cô có thể nói là không thiếu.

"Ồ. Vậy được." Nhún vai một cái bất cần. "Tôi là Trịnh Liệt. Cứ gọi Liệt là được."

"Ừm. Liệt, anh có gì khó khăn nói tôi biết đi. Tôi sẽ giúp anh."

Trịnh Liệt nheo mắt nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh với chút tò mò xen lẫn thú vị.

A, bản thân bị đau khổ không có lối thoát nhưng vẫn muốn giúp đỡ người khác sao? Là nói cô lương thiện hay là gốc gác đây?

Bất giác trong lòng lại nổi lên tâm ý muốn trêu chọc cô gái nhỏ này.

"Được. Tôi đang nợ người ta rất nhiều tiền nhưng không có cách nào trả hết..."

"Vì vậy anh mới đi làm nghề này? Vì nó vừa nhàn hạ lại vừa nhanh chóng kiếm được tiền sao? Nhưng anh có thấy kiếm tiền bằng thân thể của mình thì rất không tốt không? Vậy nên đừng làm công việc này nữa, tôi sẽ giúp anh."

Này này cô gái, tôi chưa nói xong.

"Nếu em đã sẵn lòng giúp đỡ thì tôi không ngại từ chối." Trịnh Liệt bỗng đứng lật người, đặt Lâm Vĩnh Túc dưới thân, trong tấm chăn nhỏ bé hẳn biết có một thân thể vô cùng quyến rũ đang ẩn dưới đó.

Lâm Vĩnh Túc là vì bất ngờ mà mở to mắt, hai tay níu chặt lấy tấm chăn kéo lên cao hơn.

"Đã vậy, tôi cũng phải làm gì đó để tỏ thành ý hay ít nhất là trả ơn cho em chứ. Đúng không? "

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngày cấm (2)

Bị đè lên người bởi một người đàn ông với tình trạng trần truồng thế này, dù đã trải qua với hắn một lần nhưng là Lâm Vĩnh Túc vẫn không thể nào quen cho được.

Xấu hổ vẫn là xấu hổ.

Nhưng cánh tay cộng với sức lực nhỏ bé làm sao kéo nổi tấm chăn lên cao hơn khi Trịnh Liệt đang giữ chặt lấy nó.

"Cái cần nhìn cũng đã nhìn, cái cần làm cũng đã làm, em còn xấu hổ? Nếu phục vụ em không tốt thì tôi sẽ bị quản lý mắng đấy."

Hả? Bị mắng?

Cô không phải người tốt nhưng cũng không đến mức gây họa cho người khác.

Mà hơn nữa thì khi thân hình to lớn cùng vòng ba rắn chắc ấy lộ liễu bày ra trước mắt thì...cô cũng đã có chút không an toạ mà lại nghĩ tới tới qua.

(Na: uầy...chị muốn thì chị cứ nói thẳng ra đi còn kêu làm người tốt.)

Nhưng mà...

Lâm Vĩnh Túc có chút không tự nhiên chống tay lên ngực hắn.

"Nhưng hôm nay không được."

"Không được?" Trịnh Liệt khó hiểu nhướn mày.

A...hôm nay là ngày cấm, là kỳ kinh nguyệt hằng tháng của cô.

"Nói." Hắn không can tâm nhìn miếng thịt treo trước mắt rồi mà lại chỉ ngồi nhìn, tay hắn điều luyện đưa xuống nơi mềm mại nóng ẩm giữa hai chân cô.

"Ân..." Lâm Vĩnh Túc cắn nhẹ môi dưới. "Không được."

"Em là đang cố ý khiêu khích tôi đúng không? Nhưng mà...em thật sự rất mê người." Hắn cười một tiếng, bàn tay lại tiếp tục càn quấy nơi hoa huyết bắt đầu rỉ nước. "Thấy không? Em cũng muốn mà."

Ánh mắt sắc sảo mang chút ôn nhu cùng ám muội.

Bầu ngực tròn trịa lại bị hắn nắm lấy, nhào nặn thành đủ loại hình dạng.

"A....chỗ đó...ân..."

"Hử...thoải mái sao?" Hắn dùng răng gặm nhẹ trên nụ hoa màu hồng trước ngực cô.

"Ân...thoải mái...ừ..."

Toàn thân cô ửng lên màu hồng nhạt, những dấu hôn đủ màu hồng tím đậm dị do trận kích tình tối qua để lại nổi lên trên làn da trắng muốt, càng tăng thêm thập phẩm dục vọng đang muốn căng trướng.

“Tiểu yêu tinh, thân thể em thật biết quyến rũ đàn ông.”

Lâm Vĩnh Túc cong lên phần eo.

A...um...ngón...um...ngón tay hắn đang tàn phá phía dưới, khuấy động dục vọng của cô tăng cao.

Hắn cầm lấy viên trân châu như hạt đậu, nơi nắn cảm nhất của người phụ nữ mà miết, hoa huyết trương ra đến khó chịu.

Ngứa.

Thủy dục nhầy nhụa chảy ra nhiều hơn.

Cô muốn.

“Àn...tôi...ư...mmmm...”

“Em làm sao?”

Hắn gian tà hỏi, nhưng là tiếng nói trầm đục cùng hơi thở vương chút khó khăn nói rõ rằng, hắn cũng đang muốn cô.

“Tôi muốn...um..”

Lâm Vĩnh Túc nhắm lại đôi mi dài, khuôn mặt vì nhiễm ham dục mà đỏ hồng gò má.

Hắn nhìn cô như vậy, hơi thở càng trở nên dồn dập, hoa huyết cũng đã đủ độ trơn, khiến cho hắn có loại cảm giác muốn lập tức ở trong cơ thể cô kịch liệt rong đuổi.

Trịnh Liệt cúi đầu, ôm lấy cô, hôn lấy đôi môi đang bị hàm răng xinh đẹp cắn lấy.

“Nên nhớ, đây là đôi môi của tôi, em không được làm đau nó.”

Thanh âm khàn khàn, hơi nóng phả đầy, quanh quẩn bên tai khiến cả người Lâm Vĩnh Túc nóng như phát sốt.

Lâm Vĩnh Túc mở ra hai mắt nhuốm màu tình dục, mơ mơ hồ hồ nghĩ tới hắn nói chuyện như kẻ đứng trên, hoàn toàn không giống với giọng điệu của người bị đàn áp.

Bá đạo nhưng rất ngọt ngào, lại pha lẫn chút ôn nhu khiến người ta mê mẩn.

Chẳng lẽ đây là chiêu thức của kỹ nam?

Thật không hổ danh là nơi hội tụ những người đàn ông khiến phụ nữ phát điên.

Đầu óc không còn thời gian bay bổng lung tung vì phía dưới ham muốn tăng cao, khó chịu nâng eo.

Miệng cũng đáp lại nụ hôn của hắn, giọng nói mềm mại: “Liệt, động đi, động đi, tôi muốn...”

Trịnh Liệt nở nụ cười bằng ánh mắt.

“Hào. Đáp ứng em.”

Hắn nhún người, phân thân đang dựng trước cửa liền chìm trong hang động mềm mại, ấm nóng.

A...dễ chịu quá.

Lâm Vĩnh Túc liền căng trướng phía bụng dưới nhưng chỗ giao thoa lại thoải mái đến không tưởng, cô nhắm mắt, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng hắn, ép cho phân thân của hắn xâm nhập thật sâu vào trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ngày cấm (3)

Cô muốn nhanh một chút

Cảm giác này thật khiến người ta muốn lại càng muốn

Nhưng ai biết cái thứ 'bà con' chết tiệt hàng tháng đều đến thăm cô vài ngày kia khi nào sẽ tới

Vậy nên nhanh lên, cô muốn

Trịnh Liệt bị động tác này của cô làm cho ngạc nhiên, sau đó liền kích thích hừ lạnh một tiếng.

“Em bức tôi đến phát điên mất.”

Lập tức hấn rút ra phân thân, lại đập thật mạnh vào, chỉ nghe cô “a” lên một tiếng dụ hoặc, âm thanh quý mị như muốn nghiền nát linh hồn hấn.

Trịnh Liệt đặt tay sau tám lưng trần của cô, bắt đầu sáp nhập liên hoàn.

Mỗi lần đi vào đều chôn ở nơi sâu nhất, mềm mại nhất trong cô, rồi khi rút ra lại bị cô bóp chặt không muốn buông, khoái cảm dâng lên tận đỉnh đầu, lan khắp toàn thân.

Lâm Vĩnh Túc cũng bị khoái cảm che mắt, sớm đã không còn nghĩ được gì nữa, chỉ biết mở miệng lớn tiếng rên rỉ theo bản năng.

“Ấn...kêu to một chút...hự...tôi mới phục vụ tốt được...hự...”

Mỗi một tiếng 'hự' kia là cả một lần hấn dùng hết sức mình đi vào, đập mạnh vào nơi ướt mềm khiến cho Lâm Vĩnh Túc quần quai, rên rỉ càng lớn.

“Ấn...a...aa...mạnh...mạnh quá...a...”

Tuy là miệng nói vậy nhưng hai tay cô lại ôm chặt lấy hấn, tựa như sợ hấn biến mất.

“Vậy tôi rút ra..”

“Ấn...không...mạnh...mạnh hơn một chút...um...sâu hơn một chút...”

“Tiểu yêu tinh, em thật dâm dăng.”

Hấn mạnh mẽ rút phân thân ra, thở dốc, lại mạnh mẽ tiến vào.

Thật chặt, thật co bóp.

Hấn ngẩng đầu lên trần nhà, đôi mắt nhắm lại, cảm nhận hạ bộ của mình đang được cô co bóp chặt chẽ.

Thở hắt ra một hơi, hấn chỉ muốn đem cô mà dày vò đến cạn kiệt sức lực mới thôi.

Hấn đem hai chân cô tách ra, đập thật mạnh đi vào, đồng khoái khiến cho cả hai cùng lúc phát ra tiếng rên rỉ.

Trịnh Liệt bởi vì kích thích quá độ mà ra vào như vũ bão, tưởng chừng có thể phá hỏng cô.

“Cô gái. Đủ sâu, đủ mạnh chưa?”

Hoa huyết cô giống như cái miệng nhỏ bị hấn sáp nhập quá chặt chẽ mà vừa cắn nuốt vừa phun ra theo từng lần ra vào của hấn.

Vì ra vào quá mạnh và nhanh nên ái dịch bị chà sát đến biến dạng thành bọt, kêu lên tiếng “nhóp nhép” dâm dục.

Cắn phồng lại lần nữa tràn ngập mùi vị kích thích hoan ái.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngày cấm (4)

“Ân...nhanh...quá...ân...”

“Cô gái...em quá chặt...hự...thả lỏng đi...”

Trịnh Liệt vì hạ bộ bị cô cắn nuốt chặt chẽ mà nhú mảy, cảm giác như muốn nổ tung.

Tay hắn khẽ vỗ vào chiếc mông tròn trịa của cô vài cái phát ra tiếng 'bốp bốp' giòn tan.

“A...”

Do cảm giác, do đau, do thoải mái mà cô 'a' lên một tiếng, ưỡn lưng lên.

Cái loại cảm giác đau nhưng lại đưa đến cho người ta khoái cảm đến điên người.

Trịnh Liệt gầm nhẹ một tiếng, lại lần nữa mạnh mẽ luật động ra vào.

Tiếng va đập giữa hạ bộ hai người vang lớn trong căn phòng ngập mùi tình dục.

Ái dịch của cô tràn ra ngày càng ướt đầm, chảy dọc theo bờ cong xuống mông, ướt đầm một vùng đệm.

Tiếng thờ dóc ma mị tràn ra.

Dù phân thân đang hoạt động không ngừng nghỉ, ngón tay hắn vẫn không ngại xoa nắn nơi huyết đạo ướt đầm đang mút chặt của hắn.

A...quá chặt.

Ngón tay xoay quanh, một vòng lại một vòng vuốt nơi nhạy cảm.

“Ân...a...” Vừa ra vào vừa bị xoa nắn như thế khiến cơ thể hắn cảm của Lâm Vĩnh Túc không chịu đựng nổi lại ưỡn cao hơn phần eo.

Nơi hạ bộ lại sáp nhập sâu hơn.

“A...em muốn tôi chết vì sung sướng sao? Hảo. Chiều ý em...”

Nói xong, Trịnh Liệt xoay người Lâm Vĩnh Túc lại, để lưng cô quay về phía mình, cái mông tròn trắng muốt như tuyết chìa về hắn, bàn tay to lớn liền nắm lấy hai vùng tuyết trắng mà đặt thẳng hạ bộ mình, đẩy mạnh một cái, phân thân to lớn lập tức đâm sâu vào trong cơ thể mềm mại.

Lần đầu tiên Lâm Vĩnh Túc trải qua loại cảm giác này. Khoái cảm đến tột cùng, cô ngẩng cao đầu khóc không ra tiếng, chỉ biết cắn chặt răng mà ngâm nga những âm điệu “ân ưm” đủ nhịp thăng trầm.

Trịnh Liệt là quá khích vì làm theo kiểu này mà âm đạo vốn đã nhỏ hẹp của cô lại như thắt chặt hơn, bầu vú lấy nam căn của hắn như muốn nuốt gọn rồi đóng lại không cho ra ngoài nữa.

Lâm Vĩnh Túc sớm đã bị khoái cảm che hết lý trí không còn suy nghĩ gì nữa, chỉ biết lớn tiếng, hai chân vì quá kích thích mà hơi kẹp chặt hơn nhưng lại bị bàn tay ma quái của Trịnh Liệt giữ lấy, cứng rắn tách ra để hắn có thể tiến công dễ dàng kịch liệt hơn.

Hắn lại lần nữa đi vào thật mạnh, vừa mạnh vừa sâu, va chạm khiến cho cả hai đều không kiềm được mà rên lên khoái đạt cao vút.

“Sâu quá...sâu quá rồi...ân...Liệt...ân...nhẹ chút...”

Lâm Vĩnh Túc khuôn mặt đặt lên nệm, chìa mông về phía hắn, ngón tay thon dài nắm chặt lấy ga trải giường mà kêu lên.

Khoái cảm liên tục đánh sâu vào từng ngõ ngách giác quan của cô, nhưng là người đàn ông này quá dũng mãnh, hết lần này đến lần khác lại đưa cô tới cực hạn khoái cảm.

Loại cảm giác này thật kỳ diệu, thật thoải mái. Chỉ muốn khiến cho cô lập tức chết đi vì dễ chịu.

Đột nhiên hắn dừng lại.

Đang lúc cao trào mà hắn lại dừng lại?

Lâm Vĩnh Túc liếc đôi mắt ướt nhìn Trịnh Liệt, chỉ thấy hắn một mặt đen như than.

Đôi mắt sắc như dao đang nhìn nơi giao hợp của hai người mà phóng ra tia lửa điện.

Bỗng hắn cúi người xuống, ghé sát tai cô trầm thấp giọng: “Tiểu dam đáng, bà con đến thăm, em có muốn tiếp tục?”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Ngày cấm (5)

“Cô gái, bà con đến thăm. Em có muốn tiếp tục?”

Giọng hân trầm thấp mang theo mùi nguy hiểm nồng nặc.

Lâm Vinh Túc đang mơ màng trong cơn mê loạn đột nhiên dừng lại khiến cơ thể chưa kịp thích ứng nhưng hai chữ “bà con” vừa phát ra, gần như lập tức cô mở to hai mắt.

Đến...rồi...???

Lâm Vinh Túc giật mình nhìn xuống nơi đang hạ bộ đang liên kết hai người lại với nhau.

Nơi đó...

Có chút...

À không...phải nói là có khá nhiều thứ chất dịch màu đỏ sẫm đang chảy ra.

Không đợi suy nghĩ nhiều cô liền đứng phắt dậy chạy về phía phòng tắm, mặc cho vừa rồi đang dâm mĩ ra sao, bỏ qua người đàn ông kia đang ngo ngắc trên giường.

Xin lỗi! Xin lỗi! Nhưng tôi không thể tiếp tục.

Lâm Vinh Túc tựa lưng vào cánh cửa phòng tắm, thở dốc.

Khuôn mặt vì hoan lạc vừa rồi chưa dứt công thêm xấu hổ vì “bà con” lại càng ửng hồng mê ly.

Cô cúi xuống nơi giao điểm giữa cặp đùi trắng nõn thon dài đang rỉ ra chất lỏng đặc màu đỏ, cắn cắn môi, sau đó mở vòi nước.

Cạch.

Cánh cửa phòng tắm mở ra.

Lâm Vinh Túc bước ra với đôi vai trần và chiếc khăn tắm quấn quanh người.

Mái tóc ẩm ướt rỉ xuống những giọt nước, từ trán xuống đôi lông mày thanh tú, gò má trắng nõn, đôi môi đỏ mọng ướt át, chiếc cổ thon dài rồi chảy xuống vùng xương quai xanh tinh tẻ, giọt nước trong suốt như pha lê chảy xuống thêm chút nữa, chạm đến vùng đùi đang được khăn tắm che che lấp lấp, phập phồng mê hoặc

Trịnh Liệt nhìn đến có chút ngây dại.

Chiếc khăn tắm trên không đủ dài để che đi đôi chân ngọc, chỉ đủ che khuất đi bộ mông tròn trịa như có như không đang khiêu gợi trước mặt hắn.

Cô...

Là đang thách thức sự kiềm chế của hắn?

Nuốt ực một miếng nước bọt, Trịnh Liệt ho khan, sau đó quay mặt để giấu đi dục vọng đang hiện hữu trong đáy mắt.

Khốn kiếp!

Sao lại chọn đúng lúc này mà đến chứ?

Mắt khẽ liếc sang một tý. Đập vào mắt hắn là hình ảnh Lâm Vinh Túc đang cởi khăn tắm ra, cầm lấy chiếc áo ngực hình dâu tây màu hồng đang treo đầu góc giường.

Chắc hẳn là tối qua đã tiện tay vứt ngay tại đó.

Ừ thì...đâu giường chính là ngay tại tầm mắt hắn đang nhìn cô. Vậy mà cô vẫn dám coi bỏ đi mảnh “áo giáp” cuối cùng đó mà trần truồng đứng trước mặt sói thể này.

Chẳng lẽ cô nghĩ hắn là thái giám hay là cô đánh giá sức chịu đựng của hắn quá cao đây?

Nhìn những ngón tay thon dài xinh đẹp xua Lâm Vĩnh Túc đang cầm lấy đầu khuy áo, loay hoay mãi vẫn chưa gài lại được.

Nhìn theo làn da mượt mà bóng bẩy là chỉ chút những dấu hôn xanh tím mà hắn để lại, ám muội đến mò mịt.

Trịnh liệt vươn người tới, cầm lấy khuy áo mà Lâm Vĩnh Túc đang loay hoay, đặt bờ ngực dày dặn dán vào tấm lưng cong của cô, ghé sát vành tai đang ửng đỏ vì bất ngờ, thấp giọng: “Tiểu yêu tinh, em cố ý?”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Người em trai từ trên trời rơi xuống (1)

Lâm Vĩnh Túc nằm trên giường, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất.

Nắng vàng chiếu lên những tán lá

Vàng óng ánh phản chiếu tia phản xạ như những giọt ngọc chói mắt

Trên khuôn mặt xinh đẹp còn in chút hồng hào

Đôi mắt to đen nhánh ẩn hiện cảm xúc xa lạ pha trộn vào nhau

Ngón tay thon dài khẽ vẽ vài vòng tròn trên tấm đệm màu hồng phấn êm ái.

Cô nhớ tới hắn, người đàn ông đã lấy đi lần đầu tiên của mình.

Aizzz...

Nói gì thì nói, sau khi hắn cài khuya áo cho cô, vì ngượng mà cô đẩy tay hắn ra, sau đó mặc vội áo, rút từ trong ví ra một xấp tiền đặt lên bàn nói “trả công cho anh” xong liền chạy thẳng ra cửa.

Làm vậy có khiến cho hắn tủi thân vì bị xem như là một trai bao rẻ tiền không?

Dù gì cũng vì hoàn cảnh anh ta mới đi vào con đường này.

Thờ dãi một hồi, Lâm Vĩnh Túc nằm xuống gối, mắt nhìn ra cây hoa tường vi leo ngoài cửa sổ, ngón tay vẽ trong không trung theo đường cánh hoa.

Có phải là cô nên đi xin lỗi hắn không nhỉ?

Nghĩ thế cô bật dậy, đi đến bên tủ đồ chọn đại một bộ thường phục, váy trắng liền thân, ren họa tiết với đường chân váy nhẹ nhàng lưu động theo mỗi bước đi.

Chọn một đôi giày thể thao màu xanh nhạt.

Mái tóc đen nhánh xoã tung.

Tổng thể nhìn chung, cô như một thiên tiên xinh đẹp mà hư ảo, nhẹ nhàng mà phiêu dật.

Lâm Vĩnh Túc mặc xong xuôi cũng không nhìn lại có hợp hay không, đơn giản cô không quá quan tâm tới vẻ bề ngoài, luôn thoải mái nhất có thể.

Lâm Vĩnh Túc đi ra phía cửa, vừa chạm tới khoá cửa thì bước chân chợt khựng lại.

A...cô quên mất.

Cô chỉ mới biết mỗi tên hắn là Trịnh Liệt, còn tuổi tác, quê quán, địa chỉ, hay là số điện thoại cô đều không biết.

Vậy làm sao tìm hắn bây giờ?

Lâm Vĩnh Túc mang theo khuôn mặt ủ rũ xoay người đi vào trong, đến bên chiếc giường liền nằm phịch xuống.

Aizzz...đầu óc cô lú lẩn rồi.

Ở một nơi khác

Trong phòng giám đốc của bệnh viện A

Một người phụ nữ với mái tóc búi phía sau đang ngồi nghiêm chỉnh trước bàn làm việc, bắt chéo hai chân, mặc bộ tây phục màu đen và khoác chiếc áo blu trắng dài ở bên ngoài, đeo cặp mắt kính gọng vàng, thoạt nhìn qua làm cho người khác này sinh cảm giác đây là một người phụ nữ tri thức hiện đại điển hình.

Nhìn bà ta không ai dám mở miệng đoán bà đã hơn ba mươi tuổi rồi. Bởi so với những thiếu nữ ngoài kia, có thể bọn họ còn phải cúi đầu cho nhan sắc trẻ trung của bà.

Bà chính là Khiên Thục Linh, mẹ của Lâm Vĩnh Túc.

Ngồi đối diện với Khiên Thục Linh là một chàng trai trẻ, khoảng tầm mười bảy đến mười tám tuổi, ngoại hình không tồi, dáng người cao khoảng một mét bảy, khuôn mặt tuấn tú, làn da trắng như trứng gà luộc. Đôi môi đỏ hồng, dáng mũi cao mang theo vẻ ngạo mạn, nhưng đôi mắt lại mềm yếu, nhu nhược. (Na: tiểu nhược thụ trong truyền thuyết đây mà. Hắc hắc.)

Cậu ta nâng tầm mắt nhìn người đàn bà nghiêm nghị trước mặt, nhỏ giọng: “Di Thục Linh, con biết con tìm đến di thể này là hơi đường đột.”

“Đừng gọi tôi là di. Tôi không quen cậu. Cứ gọi tôi là bác sĩ Khiên hay bà Khiên cũng được.” Lập tức lạnh lùng mở miệng, ngừng một chút nói tiếp: “Cậu muốn tôi cứu mẹ cậu? Cậu nghĩ tôi sẽ cứu kẻ đã phá hoại hạnh phúc gia đình tôi? Vô Dĩnh Kỳ cậu cũng quá ngạo mạn rồi.”

Chàng trai tên Vô Dĩnh Kỳ cắn cắn môi, ánh mắt tràn ngập nước, nhìn như chú cún bị lạc đườngm thật sự rất đáng thương nhìn người phụ nữ trước mặt, bà ta đứng dậy, tay chấp sau lưng đi về phía mình.

Đôi nhũ phong cao ngất trước ngực ẩn sau bộ tây trang màu đen nhưng không bị trói buộc càng thêm kiêu ngạo vuron cao, khẽ rung động theo từng bước chân.

Vóc dáng hoàn mỹ được tôn lên rõ ràng những đường cong qua độ bó của quần áo càng thêm hấp dẫn dụ hoặc dù đã được chiếc áo blu dài trắng che bớt đi, đôi bàn tay bạch ngọc chống lên hai bên thành ghế cậu đang ngồi, cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt Vô Dĩnh Kỳ, uy nghiêm như một nữ hoàng.

Đập thẳng vào mắt Vô Dĩnh Kỳ là bộ ngực no tròn trắng như tuyết của Khiên Thục Linh.

Vô Dĩnh Kỳ không khỏi than thầm một câu “thật to“.

“Vô Dĩnh Kỳ, coi như cậu nợ một ân huệ.” Nói xong bà đứng dậy, đi về phía cửa, không nhìn lại dù chỉ một lần.

Trong phòng chỉ còn lại chàng trai trẻ Vô Dĩnh Kỳ đang ngồi đó, cậu vẫn còn đang lưu luyến một chút hương tàn ra từ người của người phụ nữ kia.

Hít sâu một hơi, bất giác Vô Dĩnh Kỳ mỉm cười, thay vào vẻ mặt như cún con khi nãy là một ánh mắt chứa đầy quý quyết, thích thú, và cả mong đợi.

Kẻ ra...phụ nữ lớn tuổi cũng thật hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Người em trai từ trên trời rơi xuống (2)

Trên hành lang bệnh viện A

Tiếng giày cao gót ưu nhã vang lên, trong không gian tịch mịch càng thêm to lớn kỳ dị

Khiên Thục Linh khoác trên mình bộ blu dài nhìn tựa một thiên thần trắng xinh đẹp, chỉ là uy khí toả ra từ người bà khiến kẻ khác có cảm giác uy nghiêm đáng sợ.

Đôi chân thon dài bước trên nền gạch hoa sáng bóng của bệnh viện, hướng toilet nữ đi tới.

Khiên Thục Linh đẩy cánh cửa toilet bước vào, hai tay chống trên thành bồn rửa tay, ngược mắt nhìn mình trong gương rồi thở hắt ra một hơi.

Tháo gọng kính vàng đặt xuống bên bồn rửa tay, day day huyết thái dương.

Lâm Trạch ơi là Lâm Trạch, ông một đời trắng hoa, hết người ngày đến người khác đến tận cửa tìm thế này.

Vì Vĩnh Túc, vì muốn cho con gái một cuộc sống hạnh phúc nên tôi đã nhẫn nhịn đến tận ngày hôm nay, nhưng thế này thì quá lắm rồi.

Rốt cuộc ông muốn tôi nhìn đến thế nào nữa mới hả lòng hả dạ đây?

Khiên Thục Linh xoay người, hơi dựa lưng vào tường rút điện thoại ra, bấm phím 1 gọi, đầu bên kia vang lên tiếng tụt tụt...

Lâm Vĩnh Túc đang nằm dài trên giường bỗng có tiếng điện thoại, nghe tiếng chuông cũng biết là ai, liền uể oải vươn tay với lấy chiếc di động đầu giường.

“Alo...mẹ ạ.” Lâm Vĩnh Túc vừa nghe vừa gạt đầu, sau đó mới đáp lại: “Vâng, tài liệu trong ngăn kéo đúng không ạ? Con sẽ đem tới ngay cho mẹ.”

Tắt máy, Lâm Vĩnh Túc nằm úp mặt xuống gối. Hốc mắt nóng ẩm thấm ướt một mảnh gối.

Khiên Thục Linh, người phụ nữ thành công trên con đường sự nghiệp, người phụ nữ luôn hết mình vì gia đình, là người cô đã từng cực kỳ hâm mộ và kính trọng.

Nhưng ngày hôm đó...

Buổi tối hôm đó khi đang trên đường đến khu mua sắm Vaji, cô đã bất gặp thấy mẹ cô đang ngồi trong quán cà phê với một chàng trai trẻ.

Hắn cô sẽ chẳng nghĩ gì nếu như người con trai kia không nắm lấy tay mẹ mình như đang nài nỉ, rồi bà rút trong túi ra một xấp tiền giấy, sau đó hai người lại cùng lên xe, đi đâu...cô không biết.

Nhưng buổi tối hôm đó mẹ cô lại không về nhà.

Quá rõ rồi còn gì.

Lâm Vĩnh Túc không hiểu, cô không hiểu vì sao người phụ nữ cao ngạo như mẹ cô lại có thể làm chuyện đó.

Dụi dụi mặt vào gối để lau đi nước mắt, Lâm Vĩnh Túc đứng dậy bước vào phòng lấy tài liệu mà Khiên Thục Linh cần.

Cũng có thể tâm trạng mà Lâm Vĩnh Túc không đi xe mà đi bộ.

Trên con đường gần trung tâm thành phố, nhộn nhịp lẫn đông đúc quá mức cần thiết.

Lâm Vĩnh Túc đứng chờ đèn đỏ, một tay lau mồ hôi trên trán, một tay quạt quạt trước mặt, dường như làm như thế sẽ mát hơn vậy.

Có điều...nóng đến chết cô rồi

Hai má đỏ bừng vì nóng, đôi đồng tử đen nhũn lại vì ánh sáng mặt trời, làn da tuyết trắng dưới tia bức xạ của mặt trời lại càng thêm long lanh xinh đẹp.

Lâm Vĩnh Túc vẫn mặc trên mình bộ quần áo khi nãy định đi kiếm Trịnh Liệt.

Dưới ánh mặt trời như thiêu đốt, một thiếu nữ xinh đẹp đang không ngừng lấy tay quạt, tựa như hành động của một đứa trẻ đáng yêu lọt vào tầm mắt của một người đàn ông.

Người đó là tổng giám đốc của tập đoàn IE nổi tiếng trên thế giới với đa lĩnh vực, từ nhà đất, điện ảnh, y học, khai thác dầu hay cả chế tạo vũ khí ngầm...tất cả đều đứng nhất nhì trên thế giới, người người đều biết, nhà nhà đều hay.

Người đàn ông trẻ tuổi này tiếp nhận một IE muốn sụp đổ từ tay cha mình đã kéo nó dậy, không những là kéo dậy mà còn là bật dậy đến kinh ngạc.

Tất nhiên đi kèm với những điều trên thì truyền thuyết về một tổng giám đốc tài trí cơ mưu hơn người đã được dệt nên hàng ngàn hàng vạn câu chuyện.

Kẻ có vàng hào quang sáng chói, đứng trên bất cứ ai, có thể nói là hô mưa gọi gió trên thương trường mà không ai dám chống đối - Trịnh Liệt.

Hắn ngồi vắt chéo chân ở ghế sau chiếc Ferrari màu đen với số lượng sản xuất có hạn trên thế giới, bộ tây trang mang nhãn hiệu Italya ôm lấy thân hình hoàn mỹ của hắn, tựa lưng vào ghế, mắt ung dãi hẹp nheo lại lộ vẻ âm hiểm thâm sâu nhìn cô gái đang đứng chờ đèn đỏ kia, khóe miệng nở nụ cười hiểm hoi.

Đang định cho người kiểm em, hóa ra em ở trước mắt tôi đây rồi, tiểu bạch thỏ, tôi chưa cho phép mà em dám trốn khỏi tôi?

Thật to gan mà, để xem lần này tôi sẽ trừng phạt em thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Người em trai từ trên trời rơi xuống (3)

Đèn xanh

Lâm Vĩnh Túc bước sang đường

Trong lòng bàn tay nắm chặt lấy tập tài liệu như sợ nếu lỏng tay sẽ mất đi vậy

Đi...cứ đi...đến khi hai chân rã rời, toàn thân ướt đẫm mồ hôi thì cô cũng đến được cổng bệnh viện A.

Cô bước vào trong mà không hề biết rằng có một đôi mắt lạnh lùng sắc bén như chim ưng đang dõi theo mình từ điểm đèn giao thông đến tận giờ.

Khiên Thục Linh gọi điện thoại xong cho Lâm Vĩnh Túc thì đi ra khỏi toilet, đi về phòng làm việc của mình.

Bà bước vào

Trong căn phòng màu trắng toát của viện trưởng bệnh viện A, tuy chỉ đơn sắc mỗi màu trắng nhưng được bố trí vật dụng vô cùng tinh tế, cùng những đồ vật trang trí mang phong cách Châu Âu cổ điển được tối giản đi hoạ tiết và giữ lại những đường nét nổi bật nhất khiến cho cả căn phòng toát lên sự tinh tế của chủ nhân nó.

Giữa căn phòng đặt bộ bàn ghế sofa màu trắng ngà, có một chàng trai trẻ đang nằm gục trên ghế.

Khiên Thục Linh bước lại gần, đưa đôi mắt nhìn xuống người đang nhắm mắt bên sofa kia.

Vô Đình Kỳ, cứ tưởng cậu ta về rồi, không ngờ vẫn còn ở đây.

Khiên Thục Linh cúi người xuống, hơi ghé tai sát mũi Vô Đình Kỳ.

Nhịp thở đều, thật là cậu ta ngủ rồi sao?

Aizz..

Khiên Thục Linh ngồi lên ghế sofa, bàn tay khẽ vuốt mi tâm đang nhíu lại của cậu.

Theo tâm lý học, đang ngủ mà mi tâm nhíu lại thế này, hẳn là cậu ta rất mệt mỏi trong cuộc sống.

Lại nhìn đứa trẻ tuấn tú đang say ngủ, Khiên Thục Linh thở dài một hơi.

Tội nghiệp, từ nhỏ đã sống thiếu tình thương của bố, mẹ thì đau ốm không thể rời giường, một thân một mình gánh hết mọi việc, bươn chải để lớn lên.

Bàn tay Khiên Thục Linh vuốt nhẹ lên khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên, hàng mi dài có chút động, bà liền thụt tay về.

Cẩn thận nhìn lại, Vô Đình Kỳ vẫn ngủ say.

Không hiểu sao nhìn khuôn mặt của cậu bà lại dâng lên một cảm giác khó tả.

Là thương tâm? Hay thương hại?

Khiên Thục Linh lắc lắc đầu, cười khỏ.

Đường như đó là cảm giác của một người mẹ.

Khiên Thục Linh đỡ đầu của Vô Đình Kỳ dậy, muốn đưa cậu lại chiếc sofa dài phía đối diện để cậu có thể ngủ thoải mái hơn là chiếc sofa hình vuông này.

Thế nhưng khi vừa đỡ dậy thì cậu ta liền quay mặt, cả khuôn mặt đều núp trên bộ ngực tròn trịa của bà.

Bầu ngực đầy đặn cao ngất đều bị mặt cậu đè ép đến biến dạng.

Từng luồng khí nóng từ mũi cậu phả ra, mon trón trên làn da có chút nhạy cảm, khiến cho Khiên Thục Linh cảm nhận được từng đợt nóng rực.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Người em trai từ trên trời rơi xuống (4)

Khiên Thục Linh cố đẩy khuôn mặt cậu ta cách xa bầu ngực mình một chút, nhưng khuôn mặt như búng ra sữa đó cứ mỗi lần bà vừa chạm tới là lại quay bên này, lật bên khác.

Mỗi một lần như vậy lại là một lần bầu ngực no tròn của bà bị hấn đè bẹp sâu hơn nữa, vùi sâu hơn nữa.

Không còn cách nào, dù gì thằng bé cũng chỉ là một đứa trẻ còn ngây thơ, nhìn về mặt đang say ngủ kia bà lại không thể nào mà nổi khí được.

Đành nhẹ nhàng hết mức, loay hay sau gần ba mươi phút mới có thể đặt cậu ta yên ổn nằm trên chiếc sofa dài ở đối diện.

Lúc này Khiên Thục Linh mới đưa tay vuốt nhẹ vài ngọn tóc đen mềm rũ trên hàng mi đang nhắm lại của Vô Đình Kỳ, thở hắt một hơi.

Đứa trẻ đáng thương, vì để chữa trị cho căn bệnh không thuốc chữa của mẹ mình mà đã phải cực khổ như vậy. Nhưng là...aizzz... Có thể sẽ đưa cậu ta về nhà nuôi dưỡng xem sao, dù gì nó cũng là con của Lâm Trạch, là em trai của Vĩnh Túc.

Bỗng dung ngoài cửa “cách” một tiếng, sau đó dường như là tiếng giày giẫm lên nền nhà nhỏ dần.... Nhỏ dần...

Lúc Khiên Thục Linh đứng dậy đi ra xem là ai thì cũng là lúc đôi mắt đang khép chặt của Vô Đình Kỳ mở ra, con ngươi đen láy sâu như hút người vào đó nhìn theo tầm lưng của Khiên Thục Linh.

Đôi chân thon dài trắng muốt, cộng thêm đôi giày cao gót càng làm bà trở nên mềm mại uyển chuyển. Lúc này dáng người gợi cảm của bà đã được Vô Đình Kỳ thu hết vào trong mắt!

Thân hình bà giống như là trời sinh để giết chết đàn ông, cho dù mặc y phục gì đi nữa, đường cong duyên dáng mềm mại vẫn không bị che dấu, thậm chí còn càng thêm là lút.

Nương theo nhịp chân của bà là làn gió mang theo mùi hương trên người toả ra nhẹ nhàng, lan toả trong không khí. Vô Đình Kỳ theo bản năng hít sâu một cái, đây là mùi hương cơ thể, mùi hương quyến rũ đánh thẳng vào tâm lý cậu khiến cậu toàn thân nóng rực.

Chậc... Người phụ nữ này... Đúng là không thu phục không được. (Na: cạn lời.)

Mới năm phút

Trịnh Liệt liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tay, khó hiểu cau mày.

Cô ấy vào đây chỉ năm phút rồi đi ra, còn mang theo cái bộ dạng như thế?

Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Trịnh Liệt ngồi vắt đôi chân dài sau chiếc quần âu mang nhãn hiệu italya, phát ra khí thế trầm mặc áp bách không ai có.

Hắn nhìn theo thân thể mỏng manh của cô gái với bộ váy trắng đơn giản cách đó không xa, đôi mắt vô hồn, bước chân chậm chạp lê từng bước trên con đường chật ních người qua, thỉnh thoảng còn đụng phải người đi đường.

“Đi.” Trịnh Liệt chỉ nói ra một chữ, hất cằm bảo tài xế khởi động xe.

Lâm Vĩnh Túc bước chậm rãi, cô bật cười nhẹ.

Cô chỉ đưa tài liệu đến cho mẹ mình, không ngờ lại gặp được một cảnh này.

Mẹ cô và một người con trai ở chung phòng, âu âu yếm yếm, thật khiến kẻ khác ngửa mặt mà. Cậu ta thậm chí nhìn còn có vẻ ít tuổi hơn cả cô.

Mẹ cô rốt cuộc có biết đến đứa con gái này nữa không? Hay lại...

Kết.

Tiếng xe ô tô dừng lại bên cạnh cô.

Cô đi nó cũng đi, cô dừng nó cũng dừng.

Lâm Vĩnh Túc nhủ mảy, nhìn cánh cửa đang hạ xuống.

Một khuôn mặt trầm lạnh lộ ra. Lâm Vĩnh Túc mở lớn hai mắt, nhìn người ngồi trong xe, thốt lên hai chữ: “Trịnh Liệt?”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Gọi cho tôi khi cô cần (1)

Trong quán cà phê nhỏ giữa lòng thành phố náo nhiệt

Bản nhạc violon nhẹ nhàng lan toả đến từng ngõ ngách bên trong quán

Nơi phía góc cuối

Cạnh cửa sổ kính sát đất

Nơi có thể vừa ngồi nhìn ra cuộc sống ôm đồm tấp nập, vừa ngồi nhâm nhi tách cà phê nồng nàn và tĩnh lặng.

Ở nơi đó có một đôi nam nữ đang ngồi đối diện với nhau.

Chàng trai có vẻ như là một kẻ từng trải thâm niên của thương trường, mang theo đôi mày đậm và đôi mắt sắc sảo như muốn xuyên thấu người khác. Hắn chỉ mặc độc nhất áo sơ mi trắng và quần âu đen, nhưng lại tản mát khí thế bức người.

Vẫn như lần đầu gặp.

Lâm Vĩnh Túc trầm nghĩ.

Nhìn hắn vẫn không khác gì lần ở trong quán bar hôm đó, vẫn là một thân đơn giản, thâm trầm và lãnh mạc. Tựa như tách biệt với thế giới, tự cô lập với thế giới của chính mình, thế giới băng lãnh mà hắn chính là đấng vua toàn năng. Người hắn toả ra một khí bách khiến cho người nhìn vào đều nảy sinh một loại cảm giác bá đạo, và rồi tự cúi đầu trước loại khí bách đó.

Lâm Vĩnh Túc xoay nhẹ tách cà phê ở trên đĩa sứ nhỏ.

Phải, cô cũng chỉ là người bình thường, cũng giống như bao người khác, đều tự cúi đầu trước mặt hắn.

Trịnh Liệt ngồi phía đối diện, dựa lưng vào ghế, hai chân vắt chéo, tay phải vuron lên lấy chiếc thìa nhỏ khuấy đều cà phê trong ly.

Tiếng đồ sứ va chạm vang lên tiếng “leng keng” khiến Lâm Vĩnh Túc có chút chột dạ, siết lấy tách cà phê mạnh hơn một chút.

“Cô không định nói gì à?” Trịnh Liệt cầm lên tách cà phê, để trước mũi ngửi ngửi, làn khói nhẹ bay trước mặt hắn như hư ảo.

Là do làn khói...hay... Vốn dĩ hắn đã đẹp trai bức người như thế?

Lâm Vĩnh Túc ngây ngốc một lúc rồi như chợt thức tỉnh, vội cười ngớ ngẩn: “À...haha... Thật trùng hợp nhỉ? Không ngờ anh lại gặp anh nhanh như vậy.”

Động tác uống cà phê của Trịnh Liệt bỗng nhiên dừng lại, hắn ngược mắt nhìn cô, nhướng mày: “Ý cô là không muốn gặp tôi sao?”

“Không không, tôi không có ý đó.” Lâm Vĩnh Túc xua xua tay: “Tôi chỉ nghĩ là công việc của anh hẳn rất bận rộn, không nghĩ lại có thể gặp anh thế này.”

Công việc bận rộn?

Trịnh Liệt cau mày, sau đó dường như hiểu ra gì đó, bật cười một cái.

“Phải. Công việc của tôi thực rất bận.”

Không nghĩ tới cô gái nhỏ này vẫn tưởng anh là trai bao cấp cao của câu lạc bộ đêm. Thật là ngốc thật hay giả vờ ngốc đây?

Lâm Vĩnh Túc gạt mạnh đầu một cái như để khẳng định cho câu nói vừa rồi của hắn.

“Chính là vậy, tôi cũng định hôm nay tìm đến anh nhưng lại không biết tìm ở đâu.”

“Tìm tôi?”

“Phải. Tôi muốn xin lỗi anh vì hôm trước, tôi đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh.” Nghĩ lại lúc đó cô vì xấu hổ mà ném xấp tiền mặt lên bàn rồi đi luôn, chắc chắn là đã làm tổn thương anh ta, chắc chắn anh ta rất tức giận.

Trịnh Liệt “à” lên một tiếng như hiểu ra vấn đề, sau đó nhú nhú đôi lông mày nói: “Đúng là tôi đã bị tổn thương lòng tự trọng, nên hôm nay mới cố tình tới gặp cô...”

“Để trả lại số tiền đó sao?” Hắn còn chưa nói hết, Lâm Vĩnh Túc đã cắt ngang: “Khô...không cần đâu. Đó là số tiền anh đáng được nhận.”

“Đáng?” Trịnh Liệt có chút mơ hồ hỏi lại cô.

Lâm Vĩnh Túc khẽ gạt đầu, đỏ mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Hôm đó...anh...rất tuyệt vời.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Gọi cho tôi khi cô cần (2)

“Hôm đó...anh...rất tuyệt vời.”

Nghे câu này từ miệng của cô gái nhỏ thốt ra với vẻ ngượng ngùng tràn ngập, thiếu chút nữa thì Trịnh Liệt đã phun ra ngụm cà phê vừa bỏ vào miệng.

Cố nén cho cái cảm xúc nhất thời không tên kia, Trịnh Liệt ho khan hai tiếng, sau đó đặt tách cà phê xuống đĩa sứ.

“Ồm...không có gì. Nhiệm vụ của tôi mà.” Trịnh Liệt dường như đang nén cười đến mức bả vai run run, khoé miệng co giật, ngừng một chút hắn lấy chiếc bút và tờ tập giấy nhỏ cạnh góc bàn, soẹt soẹt lên đó vài nét rồi đưa đến trước mặt cô.

Lâm Vĩnh Túc nhú mày không hiểu.

Hàng lông mi cong dài chớp nhẹ, đáy mắt ẩn hiện như có ánh sáng li ti mê người.

Trịnh Liệt nhìn bộ dạng này của cô đến gần người, nuốt chút nữa thì quên luôn lời mình định nói, vội hắng giọng một tiếng, sau đó đưa mắt đi nơi khác, dường như là sợ cô phát hiện ra sự khác thường trong bất chợt đó.

“Đây là số điện thoại của tôi. Không phải khi nãy cô nói không biết cách liên lạc với tôi sao?”

“À...” Lâm Vĩnh Túc à lên một tiếng, sau đó nhận lấy tờ giấy nhỏ, nhìn tờ giấy một phút sau đó mới cầm lấy bỏ vào trong túi.

“Nếu cô cần cứ gọi cho tôi.”

“Như vậy có phiền anh không? Lỡ như...” Lâm Vĩnh Túc dừng một chút, nói tiếp: “...lỡ như lúc ấy anh đang tiếp khách thì phải làm sao?”

Lờ nói vừa ra khỏi miệng, Lâm Vĩnh Túc liền dùng tay bịt lấy miệng mình.

Hắn ta là “nhân viên cao cấp” của câu lạc bộ đêm, nhưng đúng ra là cô cũng không nên nói những lời như vậy, chắc hẳn sẽ khiến hắn đã tổn thương nay lại tiếp tục thương tổn đến lòng tự trọng cao ngạo của đàn ông.

“Không sao. Cô có thể gọi cho tôi bất cứ khi nào cô muốn.”

Ném cho hắn một ánh mắt đầy nghi hoặc: “Anh nói thật chứ?”

Trịnh Liệt không nói gì, chỉ khẽ nhượng mảy biểu thị cho câu trả lời.

Trong tầng cao nhất, phòng tổng giám đốc của tập đoàn IE

Căn phòng chỉ đơn giản được trang trí với hai màu chủ đạo là trắng và đen

Những vật dụng cho công việc như chiếc bàn, bộ ghế sofa và chiếc máy tính

Bên cạnh là dãy cửa sổ kính lớn đến choáng ngợp, dường như một mặt tường kia được làm bằng thứ thủy tinh trong suốt vậy.

Hai hàng rèm cửa màu đen với hoa văn tinh tế nhẹ nhàng phát phơ

Trước dãy cửa kính nhìn ra không gian bên ngoài đó, một chàng trai với quần âu và áo sơ mi trắng đang đứng. Một tay hắn bỏ túi quần, tay còn lại cầm điện thoại để bên tai.

“Tôi mai sao? Được...Gặp nhau ở quán bar cũ.”

Tắt máy, Trịnh Liệt nhìn xuống màn hình điện thoại di động màu đen, mím nhẹ môi.

Cô ấy khóc.

Lâm Vĩnh Túc đơn giản kia vì chuyện gì mà có thể làm cho cô ấy khóc được.

Lâm Vĩnh Túc gấp điện thoại lại, nước mắt lại rơi thêm một giọt thấm ướt gối.

Mẹ cô, người mẹ mà cô hằng kính mến lại mang theo nam sủng về nhà. Bà ấy nói muốn hắn ta ở đây, ở tại ngôi nhà của gia đình cô.

Rốt cuộc bà ấy nghĩ gì? Bà ấy thật sự muốn gia đình này tan vỡ sao?

Cô không hiểu...hoàn toàn không thể hiểu được...

Cô đau lòng thế nào bà ấy có biết không? Mẹ cô có biết đứa con gái này đang nhìn như thế giới màu hồng của mình sụp đổ một cách bất lực như thế nào không?

Cô cũng là con người, cũng có cảm xúc, cũng biết yêu thương và đau khổ...

Nhưng nỗi đau này thì mình cô gánh không xuể, cô cần có người ở bên, cần có người san sẻ cùng, hay ít nhất...

...là cần người giúp cô quên đi nỗi đau đó.

Cho dù là một thoáng chốc thì cô cũng không muốn nghĩ về nó nữa.

Đã vậy... cô sẽ cho cả bố và mẹ cô thấy, đứa con gái ngoan ngoãn cung chiều của mình hư hỏng đến mức nào. Cô cũng chẳng cần giữ kè gì nữa, cô sẽ thác loạn hết mình.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kịch tình trong xe (1)

Đêm dường như là thứ luôn đi liền với rượu.

Ở quán bar là nơi trụy lạc và cũng đầy cám dỗ cùng những phóng đảng

Ta nói cuộc sống ban đêm đã bao trùm lên quán bar, hay quán bar đã đi vào cuộc sống ban đêm của con người.

Dù thế nào thì khoảng thời gian mặt trời chạy trốn bóng đêm luôn là khoảnh khắc lên ngôi của sự kích động nổi loạn.

Góc xa xa của quán bar Nam Lăng - quán bar nổi tiếng nhất ở cả nước về những nhân viên và độ chu đáo tận tình.

Ở đây, một cô gái xinh đẹp đang ngồi nhắm nháp thứ chất lỏng màu đỏ. Tận hưởng cái cảm giác mê mẩn trong nền nhạc dance sôi động.

Thứ ánh sáng đủ màu đua nhau chiếu rọi lên lãnh địa của những kẻ sợ ánh mặt trời.

Ngồi đối diện với cô là một chàng trai có lhuon mặt đẹp như tạc tượng, đây dường như không còn là khuôn mặt của người phạm nữa mà là một tuyệt phẩm điêu khắc. Nhìn vào có thể khiến người trước mặt quên cả hít thở.

Hắn nhìn cô gái trước mặt đang cầm trong tay thứ dung dịch màu đỏ sẫm sừng sấn, toả ra mùi hương nho nồng nàn kia, khẽ nhủ mảy.

Lâm Vĩnh Túc nhìn một cảnh này chột cười nhẹ.

Đến cả nhủ mảy cũng tuần tú, kinh diễm lòng người như vậy. Thật khiến cho người ta vừa ghen tỵ lại vừa hâm mộ mà.

Lâm Vĩnh Túc lại đưa ly rượu kề sát môi, còn chưa kịp uống, tay cô đã bị một bàn tay to lớn ngăn lại.

“Đừng uống nữa.” Giọng nói của Trịnh Liệt trầm thấp, không mang theo chút tình cảm nào nhưng không hiểu sao lại khiến cho lòng Lâm Vĩnh Túc có chút trở nên ấm áp hơn.

Lâm Vĩnh Túc hất tay hắn ra, đưa ly rượu lại gần miệng, một lần nữa lại bị ngăn cản.

Nhưng lần này không phải là cầm lấy tay cô, mà hắn hất văng ly rượu thủy tinh xuống sàn, sau một tiếng “choang” giòn tan thì ly thủy tinh vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Lâm Vĩnh Túc còn chưa kịp có thời gian để ngơ ngác thì Trịnh Liệt đã nhanh chóng đứng dậy, đi đến trước mặt cô, kéo tay cô đi ra phía cửa quán bar.

Cô không giấy dựa như trong phim, không la hét đòi bỏ tay ra như trong tiểu thuyết, cũng không đỏ mặt hạnh phúc như những cặp đôi yêu nhau, mà chỉ im lặng để hắn nắm tay như thế, kéo đi như thế.

Cái thứ ánh sáng bảy màu đầy cảm dỗ nhảy nhót dần dần biến mất, cái thứ âm nhạc như đập phá màng nhĩ cũng dần dần xa.

Cuối cùng hai người dừng lại trước một chiếc xe BMW đời mới, hắn đứng trước cô, hắn có một tầm lưng rộng rãi và vững chắc, bàn tay to lớn của hắn mở cửa xe, sau đó đẩy cô vào trong.

Vì lực của hắn khá lớn mà Lâm Vĩnh Túc có chút đau, cô nhủ nhẹ mi tâm, còn chưa kịp định thần lại tư thế thì cô cảm giác được một lực lớn bổ lên người mình, cứ thế đè nén đến cô có chút khó thở.

Miệng hắn kề sát tai cô, thì thầm: “Em hẹn tôi tới đây là vì chuyện này mà. Đúng không?”

Nói xong, Trịnh Liệt xấu xa thổi một luồng hơi nóng lên gáy cô, sau đó cẩn nhẹ vành tai đang ửng đỏ của cô.

Bàn tay hắn vuốt một đường từ vai cho tới đôi mông tròn trịa của cô, sau đó lại không an phận luồn ra phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Kịch tình trong xe (2)

Bàn tay Trịnh Liệt như có ma lực, hắn chạm đến đâu, làn da cô lại trở nên nóng rất đến đấy.

Điểm dừng lại của bàn tay hắn là nơi mẫn cảm cách qua quần tam giác của cô.

Dù cách qua một lớp vải mỏng nhưng dường như cô lại cảm nhận thấy một trận hỏa nhiệt bất thường chạy dọc lên não, khiến cô rùng mình một cái.

Lâm Vĩnh Túc thở gấp một hơi, trong xe chật chội, bao quanh là những chiếc ghế bọc da cao cấp, tán ra nhàn nhạt mùi gỗ trầm, nhưng hiện tại, thứ bay vào mũi cô không phải là mùi hương gỗ trầm, mà là mùi kích tình, mùi của ám muội và cảm dỗ.

Trịnh Liệt cúi đầu, liếm lên vành tai nhạy cảm của Lâm Vĩnh Túc khiến cô bất chợt run lên, đầu có chút tránh né muốn quay sang bên kia, nhưng là chur kịp tránh thì lại bị hắn cắn nhẹ lên vành tai, sau đó mờ ám thổi vào tai: “Không biết hôm nay là gì đây...”

Nói giữa chừng, Trịnh Liệt ngừng lại một chút, Lâm Vĩnh Túc khó hiểu khẽ cau mày, đôi mắt dường như có chút đã bị nhiễm dục mê mà long lanh mờ đục, hai má nổi lên hai mảnh hồng nhuận, đôi môi vì cắn nhẹ mà bóng lưỡng căng tròn hơi mở ra, hơi thở đã có chút không ổn định.

Nhìn một cảnh này, Trịnh Liệt nhìn không được liền dùng ngón tay xoa nhẹ theo vòng tròn qua lớp quần mỏng đang che chắn nơi mẫn cảm: “Ý tôi là...không biết hôm nay em có mặc dêu tây không?”

Cô nghe hiểu ý của Trịnh Liệt, Lâm Vĩnh Túc càng đỏ mặt đánh mắt lung tung để tránh ánh mắt của hắn.

Chỉ là...

Đánh mắt thế nào, điềm dừng lại chợt dừng lại tại điềm kia, nơi hạ bộ của hắn đang cố căng trương lên qua chiếc quần âu hàng hiệu.

Cá...cái gì thế này???

Đừng nói là hắn....

Tìm cô đập thịch một cái, sau liền như sức tình liền chống hai tay lên ngực hắn, cọ quấy chân, muốn thoát khỏi hắn một chút.

Nhưng là cô lại cọ quấy không đúng thời điềm, không đúng cách, càng không đúng không gian.

Nơi xe hơi chật chội này, cô vừa cọ quấy chân, lại vô tình sao trượt qua trượt lại nơi hạ bộ đang muốn bành trương ra ngoài kia.

Trịnh Liệt nghiêng răng, hít vào một hơi như cố gắng kiềm chế: “Cô gái, em đang cố tình dụ dỗ tôi sao?”

Trịnh Liệt vừa nói vừa tà ác dùng ngón tay vuốt ve nơi mẫn cảm của cô, sau đó một ngón tay luồn vào trong, xoa nắn trước hoa huyệt đang nóng lên tựa như có ngọn lửa thiêu.

Đề nén cổ hỏa nhiệt đang nóng bùng lên trong thân thể, Lâm Vĩnh Túc há miệng ra thở, hắn thật xấu xa. Rõ ràng... Rõ ràng..

“Ấn...” Cô rên lên một tiếng nho nhỏ vì không thể kiềm chế.

“Đừng vậy, tiếng rên của em thật dễ nghe.” Trịnh Liệt nhếch miệng lên cười, lộ ra hàm răng trắng bóng thẳng tắp như những hạt ngọc. Chỉ là giọng nói của hắn đã nhiễm chút trầm khàn của dục vọng.

Bàn tay còn lại của hắn không an phận mà từ trên chiếc cổ trắng nõn tinh tế của cô trượt xuống, dừng lại nơi cổ áo mỏng manh rồi nhẹ nhàng kéo xuống, mảng lớn da thịt tuyết trắng lồ lộ lập tức hiện ra.

Trịnh Liệt cúi xuống hôn lên môi cô, đầu lưỡi dò xét vào trong miệng, quần lấy đầu lưỡi đang có chút bối rối muôn trốn chạy của cô.

Sau một lúc không hợp tác thì Lâm Vĩnh Túc cũng từ từ mở ra hàm răng đang khép chặt, đáp trả lại hắn bằng một nụ hôn đầy dục.

Có chút ngạc nhiên vì hành động này của cô, Trịnh Liệt hơi ngây ngốc nhường mảy một cái: “Không tồi. Em đã luyện với tôi ở trong đầu nhiều lần rồi đúng không?”

Lâm Vĩnh Túc đơ lưỡi, cảm nín quay mặt sang chỗ khác.

Khụ...đúng là từ sau lần đó, cô luôn tưởng tượng ra trong đầu rằng...rằng... Nhưng..

Trịnh Liệt lại lần nữa cúi xuống hôn đôi môi đã có chút sưng đỏ vì hôn, bàn tay theo vạt áo đã bị mở ra mà thăm dò vào, nắm chặt lấy dây quai dùng sức giật một cái, đôi ngực thiếu nữ run run liên lập tức lộ ra, Trịnh Liệt nhanh chóng cảm lấy đôi ngực mềm mại, ngón tay cái mân mê nhụy hoa hồng hồng khiến nó dần dựng thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Kịch tình trong xe (3)

“Ấn...” Lâm Vĩnh Túc rên nhẹ một tiếng, khe ưỡn đôi ngực cao ngất của mình lên, bầu ngực no tròn như được đúc ra để bàn tay Trịnh Liệt có thể nắm lấy.

“Ừm...rất vừa!”

Trịnh Liệt nhìn bầu ngực vừa in trong bàn tay mình thì gạt đầu một cái về tán thưởng, sau đó cúi đầu xuống hôn lên xương quai xanh của cô, đôi môi như ma quỷ, ẩm ướt lướt dần xuống dưới, vừa hôn từng thớ thịt đang hở ra trên người cô, vừa cắn gặm nhấp nháp tựa như đang thưởng thức mỹ vị tuyệt hảo.

Cuối cùng, bạc môi hắn dừng lại ở điềm hồng trước ngực cô, hắn hôn lên đó một cái, ánh mắt mang đậm ý cười, liếm một cái.

Cảm giác mềm ướt, nóng ẩm, và cả ray rứt khiến Lâm Vĩnh Túc không chịu nổi mà cắn môi, tự ngăn cho chính mình không phát ra âm thanh xấu hổ đó,

chỉ là dù đã cố kiềm chế nhưng: “ân...ummmmm... A...chỗ đó...umm..”

“Trước giờ tôi rất ghét nói một câu hai lần, nhưng mà...” Trịnh Liệt ngừng lại, cúi sát xuống ngửi lấy một hơi trên da thịt trắng nõn thơm mịn của cô, nơi da thịt đó liền lập tức như có dòng điện chạy tới, rần tê truyền đến thần kinh kích thích, cảm giác đó liền như được phóng đại ra khiến đầu óc Lâm Vĩnh Túc rơi vào trạng thái mộng mị của dục vọng: “Cơ thể em thật hấp dẫn.”

Nói xong, Trịnh Liệt lại chuyển lên đôi môi đang sưng đỏ của Lâm Vĩnh Túc, tiếp tục dây dưa không buông, bên cạnh đó, bàn tay phía dưới cũng làm việc không ngừng nghỉ.

Ngón tay hắn vẫn trêu đùa cửa huyết, sau đó nhanh chóng tốc chân vẩy lên, nhưong mảy một cái: “Ồ... Làn này lại là mèo kitty sao?”

Trịnh Liệt nhìn mảnh vải nhỏ nơi giữa hai chân Lâm Vĩnh Túc một lúc, khoé miệng có chút co giật.

Thật không biết nên cười hay nên khóc với cô gái này đây, thuần khiết thể này khiến người ta làm sao mà nở...

Nhưng là... Aizzz

Trịnh Liệt đặt cả bàn tay to lớn của mình lên điểm giao giữa hai chân Lâm Vĩnh Túc, độ ẩm cùng sự kích thích nhanh chóng bao vây lấy hoa huyết đã bắt đầu có chút ẩm ướt, trong bất chợt hắn giật mạnh tấm vải nhỏ ra, “roẹt” một tiếng, chiếc quần lót bị xé làm hai.

(Na: ta xin lỗi vì cắt ngang cao trào của các sắc, nhưng Trịnh ca bạo lực quá, nhớ không nhầm thì lần đầu Trịnh ca cũng xé quần của Lâm tỷ thì phải *nhếch miệng*)

Lâm Vĩnh Túc dù là đã một lần với hắn, dù là biết hôm nay tới đây nhất định sẽ phát sinh chuyện này, có điều cô vẫn không thể tự nhiên, hai chân thon dài trắng nõn lập tức khép lại như muốn che lại u động xinh đẹp. Bàn tay Lâm Vĩnh Túc cũng che lại hạ bộ dù biết hiện tại bản thân mình nhìn chẳng có chút khàng cự nào.

Khuôn mặt Lâm Vĩnh Túc đỏ bừng lên, cắn nhẹ môi dưới, Lâm Vĩnh Túc ngập ngừng quay mặt sang một bên: “Đur... Đừng nhìn...!”

Trịnh Liệt nhìn bộ dạng hiện tại của Lâm Vĩnh Túc, mê người vạn chủng, không kiềm chế nổi mà gầm nhẹ một tiếng.

Tiểu yêu tinh này... Thật là khiến cho người ta muốn ăn tươi nuốt sống, ăn đến không thừa một mẩu xương mà.

Đề nén hoá dục đang bùng phát trong người như muốn thiêu đốt, Trịnh Liệt lấy tay tách một chân của Lâm Vĩnh Túc ra, sau đó nhanh chóng bỏ một chân của mình vào, ngăn cách đôi chân thon dài của cô.

Không biết là vô tình hay cố ý, nhưng hạ bộ của hắn va chạm với hoa huyết của cô, cọ xát nhẹ khiến cả hai người đều phát sinh ra cảm giác bất thường, dòng điện cao oát cũng theo đó mà chạy dọc thân thể khiến cả hai nhin không được mà cùng ngâm khê một tiếng âm muội.

“Ân... Khó... Khó chịu quá.”

Lâm Vĩnh Túc ưỡn lưng lên, mảnh da thịt lộ ra cũng ửng hồng mị hoặc.

“Roẹt...” Thêm một tiếng, bộ váy trên người Lâm Vĩnh Túc lập tức rời khỏi người cô, phân thành hai mảnh bay ra dây ghế phía sau.

Thân thể trần trụi của Lâm Vĩnh Túc lồ lộ, xinh đẹp như nàng tiên nữ đang e lệ.

Bàn tay Trịnh Liệt vuốt dọc một đường từ tấm lưng trần đến bụng phẳng, rồi chậm chậm đi tới hạ động u mê đang chảy ra chất dịch ẩm ướt, ngón tay vơn về một chút hạt trần châu hấp dẫn của người con gái.

“Ân... Ummm.... Khó chịu... Ân... Khó chịu quá...”

Tiếng ngậm nga của Lâm Vĩnh Túc càng khiến cho tiểu đệ đã căng trướng của hắn thêm cứng rắn hơn, cách qua chiếc quần âu, cũng có thể thấy nam căn quá khổ của hắn đã đứng dậy muốn ra ngoài đến có thể phá rách chiếc quần rồi.

“Tiểu yêu nghiệt, thân thể em đúng là để thoả mãn đàn ông mà.”

Dùng lực một chút, ngón tay Trịnh Liệt bắt ngờ đi vào hoa huyết, khiến cho Lâm Vĩnh Túc không ngờ tới mà rên lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Tôi muốn anh xâm phạm

Ngón tay ma quái của Trịnh Liệt rút ra đâm vào từ từ, rồi dần dần tăng lên tốc độ.

Tiếng thở dốc của Lâm Vĩnh Túc cũng hít vào thở ra ngày càng gấp gáp hơn.

Hơi nóng lan tỏa khắp toàn thân, tựa như lửa đang cháy trong người.

Lâm Vĩnh Túc vận vẹo cơ thể khó chịu, hàng lông mày chau lại, ánh mắt như nước đã có điểm mờ đục vì dục vọng đang dâng lên.

“Àn... Trịnh Liệt... Tôi...tôi muốn...”

Ngón tay đang ra vào hoa huyệt của Trịnh Liệt dừng lại một chút, cất giọng trầm đục khàn khàn hỏi lại người đang ở dưới thân.

“Muốn? Muốn gì?”

Hắn đương nhiên hiểu cô đang muốn gì, bởi vì thân thể hắn cũng là đang kêu gào mãnh liệt, ham muốn của hắn cũng gần như sắp không thể kiềm chế thêm nữa.

Chỉ cần bây giờ cô nói “muốn gì” thì hắn nhất định sẽ dứt khoát cởi phăng đi chiếc quần khó chịu trên người mà mạnh mẽ đâm vào người cô.

Nhưng là Lâm Vĩnh Túc lại chỉ mấp máy môi, không có trả lời vào câu hỏi của hắn.

Tầm mắt Trịnh Liệt liền hiện ra tia không vui, tập trung vào hai quả anh đào phía trước, ánh mắt nóng cháy tỏ rõ ham muốn của đàn ông khiến Lâm Vĩnh Túc cảm thấy nóng như lửa, máu toàn thân dường như tập trung chảy về chỗ hắn đang nhìn.

Giọng Trịnh Liệt trầm khàn truyền tới: “Cô gái, nơi này của em đã bắt đầu nhô cao rồi. Em còn không thừa nhận là muốn gì?”

Đột nhiên Lâm Vĩnh Túc nhất thời phát hiện hóa ra giọng đàn ông cũng có thể khơi mào dục vọng, cô vận vẹo người, cảm giác khó chịu nóng ran càng ngày càng tăng cao.

“Cô gái, em muốn gì?” Lâm Vĩnh Túc chỉ biết đáp lại bằng những từ ngữ ậm ừ trong miệng.

Ngón tay phía dưới của hắn càng động, hắn không cho ngón tay vào mà chỉ xoa nắn, trêu đùa nơi mẫn cảm.

Lâm Vĩnh Túc khẽ cắn lấy mu bàn tay: “A..um...ummmm”

Âm thanh kiều mị như đâm thẳng vào lòng Trịnh Liệt, khiến cho ham muốn của hắn lại vô cớ tăng thêm một bậc, tiểu yêu tinh này rên thật quá mê hồn.

Một tay ở phía dưới cảm thấy cô rất ướt rồi, vậy mà dịch mật chảy ra càng lúc càng nhiều, càng ngày càng ướt đẫm.

“Uớt thật nha, em vẫn chưa chịu nói sao? Nói muốn tôi xâm phạm em. Nhanh!”

Lực đạo của tay hắn quá mạnh mẽ, nhịp điệu quá nhanh, cuối cùng Lâm Vĩnh Túc cũng không thể nhịn được nữa: “Ừm, ần...cho...ần... Cho tôi... Tôi muốn anh...a... Muốn anh xâm phạm... a..”

Chỉ đợi có vậy, Trịnh Liệt dường như là ngay tức thì cỡi ra thất lung, ném sang một bên, sau đó là kéo khoá quần âu, cỡi ra, ném sang một bên.

Tay Trịnh Liệt vẫn là không an phận, tiết tấu xoa nắn bộ vị mẫn cảm quá lớn, đến mức cô có thể nghe thấy tiếng “lép nhép” ái muội.

Khoái cảm đột nhiên bao vây lấy đầu óc cô, làm cô mê đến mê muội, nhưng khoái cảm lại quá mãnh liệt, khiến cô theo bản năng muốn khép hai chân lại trì hoãn sự đẩy dọ mê người này, Trịnh Liệt làm sao có thể không phát hiện ra ý đồ của cô, liền nhanh hơn một bước kéo hai đùi cô hướng lên trên, gác một chân lên thành ghế phía sau, chân còn lại đặt trên vô lăng tay lái.

Anh vươn tay ra, bấm một nút màu xanh, không gian trong xe liền thu về, trả lại cho hai người một mô hình lầu trại thu nhỏ, mà bên trong lầu trại dường như không có bất cứ gì khác ngoài bốn chiếc ghế san sát nhau như một tấm đệm êm ái.

Dù không gian trong xe đã được mở rộng và không có bất kỳ chướng ngại vật nào nên lúc này, ở tư thế hai chân bị tách rộng ra thế này, Lâm Vĩnh Túc càng dễ bị đùa bỡn, tuy rằng rất xấu hổ, nhưng vẫn thỏa mãn không nói nên lời.

Hai chân được Trịnh Liệt tách ra, cả âm hộ của cô đều được bàn tay hắn bao bọc, âm vật, vách thịt, cửa vào tiểu huyệt cũng được chiếu cố mạnh mẽ, khiến cô phóng dăng rên không ngừng: “aaa... Tuyệt quá! Tôi muốn nữa! Ừm...”

Trịnh Liệt thở gấp: “Theo ý em, tiểu yêu tinh! Sướng đến vậy sao!”

Động tác dưới tay càng nhanh. Vùng kín của cô dịch mật tràn trề, không chỗ nào khô ráo, vùng cỏ bên trên cũng ướt đẫm, trên bắp đùi còn loang loáng nước: “A, trơn lắm! Cô gái, em nhiều nước thật!”

Khoái cảm chồng chất đến run rẩy, Lâm Vĩnh Túc a um mấy tiếng, lắc đầu: “Chậm một chút... Nhanh quá... Không được! Chậm lại một chút...”

Trịnh Liệt càng nghe giọng nói ủy khuất kia, hạ bộ lại càng trương lên căng cứng, như muốn nổ tung.

Ngón tay kịch liệt đâm vào rút ra thật mạnh, cố gắng muốn cho cô lên đỉnh thật sung mãn. “Trịnh Liệt... Nhanh nữa! Nhanh nữa!... a...aa...”

Thân thể Lâm Vĩnh Túc đã bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn nghênh hợp với tiếng “lép nhép” đâm đục rất nhuần nhuyễn.

“A! Ừm...ân...! Aaaaa...”

Một tiếng thét ngắn ngủi, hạ thể bị kích thích đến cực điểm, lên đỉnh cực kỳ sướng khoái! Mấy ngày vắng vẻ cuối cùng cũng được lấp đầy!

Trịnh Liệt không để cho cô nghỉ ngơi mà dường như ngay lập tức đặt nam căn to lớn của mình hướng thẳng vào phía sau cô, chà sát nhẹ để cơn thịnh của mình cũng trở nên trơn ướt hơn một chút.

Trịnh Liệt hơi cúi người xuống, hôn lên hàng lông mi dài cong của cô, nhỏ giọng nói bên tai: “Cô gái, đừng nhìn, chỉ cần cảm nhận là được rồi.”

Trong lúc hân nói, Lâm Vĩnh Túc đồng thời cảm thấy vật xấu xa của hân chà xát hạ thể mình, cô có chút khoái cảm nhẹ nhàng rên rỉ mấy tiếng. Trịnh Liệt lại dường như bị tiếng rên này của cô làm căng hơn, hân gầm nhẹ một tiếng, ừm, nơi đó của cô dường như cũng rất căng, có cảm giác các lớp thịt đang co rút lại, từng chút từng chút hôn lên nam căn của Trịnh Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bức người

Trịnh Liệt chịu không nổi khoái cảm mê người này, bàn tay nhanh chóng đưa xuống dưới mông cô, nắm chặt lấy vòng eo cô sau đó dùng lực một chút, nam căn to lớn liền ngập một nửa vào trong hoa huyết.

Cơn thịnh quá khổ dù đã dùng sức khá lớn mà chỉ vào được mới một nửa. Nhưng là thứ cảm giác tê dại ở nơi giao nhau mạnh mẽ khuếch trương tới đại não, lan tỏa ra toàn thân.

Hoa huyết trơn ướt mềm mại co bóp kịch liệt, cố gắng thích nghi với vật thể lạ, đầu óc Lâm Vĩnh Túc bắt đầu trở nên ong ong mơ hồ, tựa như cô đang lơ lửng giữa ranh giới của thiên đường và vô thường.

Cố áp chế cảm giác muốn bùng nổ phía thân dưới nóng rực, Trịnh Liệt gầm nhẹ một tiếng rồi bắt đầu mạnh mẽ đưa đẩy.

Dùng thêm lực, đẩy mạnh một cái, phân thân lập tức ngập kín trong khuôn miệng nóng mềm đang co bóp mãnh liệt của Lâm Vĩnh Túc.

“Aaa... Lớn...lớn quá...”

Tiếng kêu thét nhưng đầy dụ hoặc kích tình của Lâm Vĩnh Túc càng làm Trịnh Liệt khó lòng giữ nổi bình tĩnh, hân siết chặt hơn bàn tay ở cặp mông tròn trịa của cô, đẩy lên xuống phân hồng rắn chắc, phân thân dưng mãnh ra vào.

Trịnh Liệt không chế hạ bộ rất tốt, quy đầu thẳng tắp rút ra cắm vào trượt sát vào hoa hạch, mỗi lần như vậy tim Lâm Vĩnh Túc lại một lần đập mạnh như muốn phá lồng ngực nhảy ra ngoài, thêm vào đó mỗi lần đi vào thì xương mu của hân lại sụp xuống hoa huyết, nhìn qua tựa như là một mô hình vô cùng khớp, khớp đến mức làm nóng mặt người khác.

Lại “phập” một tiếng, cơn thịnh lần nữa được hoa kính bao bọc kín kẽ, hạ thể dâng lên cảm giác sung sướng khó tả, một loại cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ từ hạ thể lan tràn ra khắp người cô, cô rên lên:

“A...không được... Rách mắt...ân...”

Rất rõ ràng, động tác của Trịnh Liệt đều là dùng hết sức để chôn vùi trong người cô, nhưng mỗi nhịp lại rất thông thả, tựa hồ như đang đùa giỡn với con mèo nhỏ.

“Ừm...ngứa...khó chịu...ân... Nhanh...nhanh một chút...”

“Muốn nhanh sao?”

Trịnh Liệt đục ngẫu hời một câu, còn chưa đợi câu trả lời, hân đã liên tiếp thúc mạnh vào người cô, , mỗi một cú thúc như muốn quét bay cô vậy, trong gian phòng tràn ngập âm thanh da thịt vỗ vào nhau và tiếng thở trầm thấp của đàn ông.

Nghe thấy những âm thanh ma mị này khiến Lâm Vĩnh Túc đỏ bừng mặt, nhưng là cô chỉ có thể làm một việc duy nhất để an ủi chính mình, đó là rên theo từng động tác của Trịnh Liệt.

“A...mạnh...a...”

“Mạnh quá... A...”

“Nhanh...ân... Nhanh qua...á...”

“Á...không...a...”

“Không cần... Nhanh...a...”

“Nhanh quá...sẽ hư mắt...aaaa...”

Cứ như thể một màn cho tới khi đã đưa đẩy gần trăm lần, tới lúc cảm giác tê tái run rẩy ngập trong người Lâm Vĩnh Túc, động tác của côn thật mới chậm chậm giảm tốc độ, chốc sau, một tiếng gầm nhẹ vang lên, một dòng dịch đặc phun ra trên bắp đùi cô.

Cô cảm nhận được từng đợt co giật kịch liệt của hoa kính, đầu óc cô dường như cũng bị kịch liệt co giật đến mức mờ dần, cơ thể nổi lên một đợt nóng ran tê rần khó tả.

*** _____

Làn gió mùa hạ về đêm thổi mạnh khiến mái tóc đen đậm đang có chút ẩm ướt của Lô Vĩnh Kỳ khẽ động. Ngoài ban công của tầng hai ngôi nhà kiểu dáng Châu Âu cổ điển, pha trộn giữa phong cách cổ kính cùng hiện đại khiến nơi này vào buổi tối càng trở nên bí hiểm hơn.

Vô Đinh Kỳ hất nhẹ mái tóc ra phía sau, những giọt nước long lanh ánh lên màu vàng nhạt của chiếc đèn ngủ từ trong phòng hắt ra có chút phản quang le lói, cậu đắm chiều nhìn về phía chiếc ghế đá ở dưới gốc cây tường vỹ trong vườn, thở ra một tiếng, nhẹ nhàng đứng lên, chậm chạp đi tới hàng lan can bằng sứ cao cấp, đáng vẻ lười nhác dựa người vào lan can.

Nơi gốc cây tường vỹ đang đơm những nụ hoa đầu tiên có một người phụ nữ đang ngồi đó.

Người phụ nữ đó hướng ánh mắt chăm chú, mang theo chút buồn bã và đau khổ nhìn ra cánh cổng lớn.

Bình thường ở trước mặt mọi người, bà nghiêm khắc là thế, vậy mà ai có thể ngờ rằng một Khiên Thực Linh kiên cường lại có dáng vẻ này?

Khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt chữ đựng lo âu và buồn phiền dường như đã mấy ngày không ngủ khiến cho đôi mắt sắc sảo cũng có chút bất thần vô định. Mái tóc dài buông thả, nhẹ phất phơ theo đường gió như sợi tơ trong nước.

Vô Đinh Kỳ không hiểu sao càng nhìn người phụ nữ này cậu lại càng dường như khó rời mắt, hơn thế, nhìn một bộ dạng này của Khiên Thực Linh cậu lại thấy khó chịu.

Hà có gì phải đau lòng như vậy? Rõ ràng là sáng nay cậu vừa theo Khiên Thực Linh vào trong nhà, còn chưa kịp nói được câu nào cô ta đã đập nát hai bộ đồ sứ xuống sàn rồi mang đóng kín cửa phòng mình. Đến tối lại thần không biết quỷ không hay mà trốn đi.

Đó đâu phải là lỗi của Khiên Thực Linh bà đâu. Là do cô gái kia bướng bỉnh, được nuông chiều quá thành hư mà thôi.

Lại nhìn đến tình cảnh hiện tại, sao cậu lại đứng đây mà nhìn người phụ nữ này lâu như vậy chứ?

Hẳn là bản tính chinh phục của đàn ông khi gặp một người phụ nữ đẹp đang trỗi dậy trong người đây mà.

Đang tự an ủi bằng một lý do đủ để thuyết phục mình thì một trận gió đêm thổi đến khiến một vài sợi tóc rủ xuống, che đi tầm mắt của cậu.

Vô Đinh Kỳ vuốt vuốt tóc, lại theo bản năng đưa mắt nhìn người phụ nữ ngạo khí kia. Gần như lập tức Vô Đinh Kỳ quay đầu, ánh mắt vẫn còn mờ lờn, rõ ràng là biểu hiện của sự bất ngờ.

Bước chân của Vô Đinh Kỳ ngày càng nhanh, đóng lại cánh cửa ban công, Vô Đinh Kỳ lao đến giường ở góc phòng nằm soà ra đấy, đôi má trắng mịn như men sứ có chút ửng hồng nhớ lại vừa rồi.

Vừa nãy... Vừa nãy... chiếc áo ngủ mỏng tanh của Khiên Thực Linh bị gió bay tuốt xuống vai, lộ rõ đôi nhũ hoa no tròn cực đại dưới ánh trăng dịu dịu, bất chợt lại khiến cậu cảm thấy thân dưới có chút căng trướng.

Rốt cuộc bà ta là gì vậy? Chỉ thế thôi mà đã khiến cậu nổi hứng được sao?

Nghĩ xong, cậu lại đỏ mặt hơn, vội vàng vùi đầu vào chiếc gối mềm mại gầm lên một tiếng:

“Aaa...đúng là bức người mà.”

●●***●***●***●***●***●***●***

Cuối chương ta nói thêm chút, ta đã tạo mục lục FULL ở trang 1, bên dưới văn án truyện, vậy nên cách bạn cứ vào trang 1 thấy có thêm chương thì tức là có chương mới, để tránh mn tìm không ra trang và chương. *mở ngoặc* không phải k ra mà tốn thời gian *đóng ngoặc*

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hoan ái lần nữa (1)

Vùi đầu vào gối gần nửa buổi, Vô Đinh Kỳ mới hé hé cặp mắt đen sẫm của mình, có chút lơ đãng ở điểm bất định.

Sau đó thở dài một hơi: “Haizz..... Đúng là dụ dỗ người khác quá đáng mà.”

Vô Đinh Kỳ đứng dậy, rời khỏi giường, mở tủ quần áo ra lấy một chiếc áo khoác gió của mình cầm lấy, rồi nhanh chóng đi về phía cửa.

Trên chiếc ghế đá bạch thủy dưới bụi hoa tường vi đang lay nhẹ những tán lá

Ánh trắng nhàn nhạt rơi xuống

Chiếu lên gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ

Mắt sắc mũi cao, luống tóc đen dài xoã xuống, bay bay trong làn gió mùa hạ mang đầy mùi của nắng.

Có chút dịu mát lại có chút hùng hực mon tron trên làn da trắng nõn như ngọc trai

Khoác nhẹ bộ áo ngủ mỏng tanh trên người, Khiên Thục Linh cảm thấy có chút lạnh, đang định nép mình lại thì đột nhiên từ đâu một mùi hương nam tính bay tới, tiếp đó là chiếc áo gió được đặt lên người bà.

Khiên Thục Linh có chút ngơ ngẩn quay người lại

“Là cậu?”

Rất nhanh chóng, từ một Khiên Thục Linh yếu đuối đã biến thành một Khiên Thục Linh uy nghi thường ngày.

Vô Đinh Kỳ nhìn vậy có hơi giật mình, chỉ là rất nhanh che giấu đi mà khoé miệng cười nhạt, nhún nhún vai nói: “Thất vọng vì là con sao ă?”

A!

Đến tận bây giờ Vô Đinh Kỳ mới phát hiện ra, hoá ra diễn xuất của cậu chỉ là trò chơi trẻ con. So với người phụ nữ này thì quả là một trời một vực.

Vừa mới buồn như vậy mà đã trở mặt ngay được, cậu có nên tán thưởng một câu không đây?

Nghe Vô Đinh Kỳ nói thế, Khiên Thục Linh mới có chút chột dạ.

Thực ra vừa rồi ngửi thấy mùi đàn ông rất nồng đậm lan toả trong không khí, không hiểu sao trong ý thức của bà có suy nghĩ đầu tiên chính là Lâm Trạch, người chồng không làm tròn bổn phận của mình đã hối cải quay về.

Nhưng khi quay đầu lại thì không phải là người mà bà muốn, đành lòng có chút mất mát và hụt hẫng.

Chỉ là...

Mùi đàn ông nồng đậm đó, thực là của người con trai trẻ này sao?

Đã ai nói chưa? Mùi cơ thể cũng chính là một cơ chế biểu thị phần nào đó bản chất của một con người.

Nó cũng có thể được đánh đồng như tính cách thứ hai, tính cách ẩn, có nghĩa là loại tính cách bị mờ nhạt bẩm sinh, hoặc cũng có thể là...

Có ý che giấu khiến nó mờ nhạt trong mắt người khác.

Mà mùi đàn ông vừa rồi, thật sự là rất nồng ấm, vững chãi, gây cho người khác cảm giác an toàn và dựa giẫm. Nó hoàn toàn khác với vẻ trẻ con yếu đuối của Vô Đinh Kỳ, cậu ta là một kẻ ngây thơ, hiếu thảo, sống tình cảm.

Không thể có loại khí chất lão luyện này được!

“Không có. Tôi chẳng có gì để thất vọng cả.” Khiên Thực Linh đáp trả bằng giọng nói uy nghiêm, toàn thân cũng theo đó mà toả ra chút bức người. “Cậu làm gì giờ này còn chưa ngủ?”

“À...” Vô Đinh Kỳ dù đã nghĩ tới câu trả lời cho câu hỏi này trong đầu rồi, nhưng bây giờ lại thấy nó không được hoàn hảo, nên đang định tìm một câu trả lời khác mà có thể đưa vấn đề sang một hướng khác. Chỉ là suy nghĩ cả buổi mà vẫn không rõ nên nói gì tiếp theo đành chịu khó làm một chàng thiếu niên đang tuổi dậy thì, có nhiều tâm sinh lý thay đổi.

Bằng chứng đó là cậu cúi đầu xuống đất, tay gãi gãi phía sau gáy, hai má ửng hồng nhẹ.

Thấy vậy Khiên Thực Linh cũng không tỏ ra bất thường gì, chỉ xoay người đi vào trong, sau đó bỏ lại một câu: “Vào ngủ đi, tuổi mới lớn không nên mơ về vấn đề đó nhiều quá.”

Vô Đinh Kỳ nghe xong câu nói đó, mặt đơ cứng, khoé miệng co giật.

Cậu đang cố làm dáng của một chàng trai yêu nghiệt, cốt là khiến một người phụ nữ xa chồng có thiện cảm hơn và...

Vậy sao bà lại nghĩ rằng khuôn mặt đỏ của cậu là vì “giấc mộng xuân” của tuổi mới lớn chứ?

Bà coi cậu là trẻ con há!!?

Đầu óc có chút mơ màng

Lâm Vĩnh Túc cảm giác được toàn thân nhức mỏi và ê ẩm

Dù đôi mắt đang nhắm nghiền nhưng cô có thể biết rằng hiện giờ cô có tình trạng như thế nào.

Aaa...

Tên hắc nam kia thật quá đáng, cô là bỏ tiền ra để được hắc phục vụ mà sao vừa tiền mất tật mang thế này?

Aiz zda... Aiz zda...

Cổ nằm lười theo bản năng một chút nhưng..

Khoan đã.!!!

Không phải chứ!!? Phía... Phía... Phía dưới của cô đang bị bàn tay hắc mò mẫn, chen vào cánh hoa có chút sưng đỏ vì trận hoan ái vừa rồi.

Aaaaa.... Hắc là dã thú, cô mệt lắm rồi nha!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lăn nữa hoan ái (2)

Bình tĩnh, bình tĩnh

Cứ giả vờ như mình đang ngủ

Lâm Vĩnh Túc tự khuyên bảo chính mình

“Em không có khả năng của một diễn viên.” Bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ, bàn tay phía dưới càng động chạm mạnh hơn vào cánh hoa đã bắt đầu có chút rỉ nước.

Biết rõ mình không thể dùng chiêu này với hắc, Lâm Vĩnh Túc cắn nhẹ môi, he hé cặp mắt đẹp nhìn hắc, khuôn mặt lộ ra đau khổ nói: “Trịnh Liệt, tôi thật sự rất mệt, anh tha cho tôi đi được không?”

Nghe cô nói vậy, Trịnh Liệt chỉ nhướn mày một cái, sau đó rút tay về, cứ tưởng là đã thoát khỏi, nào ngờ một giây sau, điểm hồng trước ngực cô lại bị hắc vân vê, lập tức cơ thể cô phản ứng lại mà rên nhẹ một tiếng.

“Àn...”

“Rõ ràng em muốn.” Trịnh Liệt xấu xa cười.

“Tôi...tôi mới là không muốn.” Lâm Vinh Túc cố gắng cãi lại, nhưng rõ ràng là biểu hiện của cô lại dường như nói lên điều ngược lại, vì vậy má cô lại xấu hổ mà ửng lên một mảng hồng.

“Em thật xinh đẹp, thân thể em thật là vũ khí giết người, thật là quyến rũ đàn ông, nếu như em nói không muốn thì gọi tôi đến làm gì?”

Giọng nói của Trịnh Liệt có chút trầm đục say mê, ngón tay ngón tay trượt xuống hang động giữa hai chân: “Tôi là chưa thỏa mãn em sao? Thật xin lỗi vì chưa phục vụ em hết mình..”Trịnh Liệt còn chưa dứt hẳn lời nói thì ngón tay ma quái của hắn đã đâm thẳng vào bên trong cô.

“A...” Lâm Vinh Túc vận vẹo thân thể, vẻ mặt đỏ ran, thân thể không tự chủ mà hợp nhất theo tiết tấu của ngón tay Trịnh Liệt.

“Thấy chưa? Tôi sẽ thỏa mãn em mà.” Ngón tay Trịnh Liệt nhẹ nhàng đâm vào rút ra, cúi người xuống, đặt môi mình lên đôi môi của cô mà dây dưa, đưa đẩy. “Cô gái ngoan, cứ rên nếu em muốn.” Lâm Vinh Túc khóc nức nở, phản eo đóng đưa theo tay Trịnh Liệt.

“Cô gái ngoan, sờ nó.” Mồ hôi trên mặt Trịnh Liệt đã chảy ra đầm đìa, dường như là đang cố gắng kiềm chế, ánh mắt tựa như dã thú đói khát đã bị bỏ đói mấy năm, phảng phất như ngay sau đó sẽ đem người đối diện ăn vào trong bụng.

Trịnh Liệt cầm tay bàn tay nhỏ của Lâm Vinh Túc đặt lên tiểu đê đê cường tráng đang ngẩng cao đầu.

Lâm Vinh Túc có chút giật mình định rút tay về thì bị bàn tay của Trịnh Liệt giữ lại: “Ng Sloan, vuốt ve nó.” Trịnh Liệt dụ dỗ.

Mặc kệ là gì, hiện tại đầu óc Lâm Vinh Túc trống rỗng, ngón tay thon dài trắng nõn của cô sờ nhẹ vào côn thịt của hắn.

“Aa...” Trịnh Liệt thở ra một tiếng thỏa mãn.

Ngón tay của Trịnh Liệt vẫn ra vào đều đặn, chỉ là hắn luôn giữ một tốc độ nhất định, thong thả chậm rãi đến khó chịu, phải, là hắn muốn cô tự nguyện cầu xin hắn: “Trịnh Liệt...Trịnh Liệt... tôi rất khó chịu...” cảm giác mong muốn không ngừng dâng cao trong cơ thể, khiến Lâm Vinh Túc vận vẹo ngày càng mãnh liệt.

Lâm Vinh Túc vừa nói vừa thở gấp, nhìn thực mê người, trong căn phòng tràn ngập tiếng thở dâm mỹ.

Trịnh Liệt vẫn giữ nguyên, hắn im lặng không nói gì, nhưng tiếng thở khó chịu đã chứng minh rằng dục vọng của hắn đang căng trướng.

“A... tôi..hự... nhanh một chút... Trịnh Liệt... khó chịu...” Thiếu nữ dường như vô pháp kháng cự khoái cảm, hai chân không khống chế ôm lấy eo rắn chắc của Trịnh Liệt.

“Aa...Trịnh Liệt.... xin anh.... vào đi... tôi khó chịu quá....” cuối cùng cũng đợi được câu nói này của cô, Trịnh Liệt nhếch lên khóe miệng.

“Được!” Chỉ đợi có thế, Trịnh Liệt nhanh chóng rút ngón tay của mình ra, đặt phân thân trước cửa huyết non mềm, sau đó dùng sức đẩy một cái.

“Aaaaa.....” cả hai dường như là đồng thời cùng phát ra âm thanh tràn đầy thỏa mãn.

Trịnh Liệt đỏ mặt, gằm lên chịu đựng khoái cảm tầng tầng thịt mềm đang điên cuồng ép tới, tiểu huyết của cô giống như có ý thức của chính mình vậy, bú mút, ép chặt, vuốt ve côn thịt của hắn, chặt đến nỗi hắn không nhịn nổi, một chút tinh dịch rỉ ra. Trịnh Liệt lấy lại bình tĩnh, đợi huyết thịt không còn kháng cự nữa mới chậm rãi đẩy vào trong.

Lâm Vinh Túc hít sâu một ngụm khí, hoảng sợ phát hiện hưng khí của hắn lại đi vào trong, cô ghì cứng hai đùi không dám động, thực sự không chịu được nữa, chảy nước mắt cầu xin: “Liệt... Oa, lớn quá...anh đừng vào nữa! xin anh...”

Đến bây giờ thì muốn rút lui cũng không thể, Trịnh Liệt đành nhịn một chút, khuyên bảo cô: “Ng Sloan, nhịn một chút, sẽ hết đau.” Lâm Vinh Túc lắc mạnh đầu, là không thể nhịn, quá lớn, đã trải qua với hắn rồi nhưng là lần nào của hắn cũng dường như muốn xé rách cô.

Trịnh Liệt biết cô đau, vì vậy hắn gắng gượng cắm vào trong, từng chút từng chút đẩy vào âm đạo hẹp khít, khó khăn lắm mới đẩy vào hết, anh nỗ lực duy trì bất động, cảm thụ tiểu huyết tràn mềm.

Ngừng một lát, khi tiểu huyết đã dần thích ứng được với côn thịt to lớn của Trịnh Liệt, Lâm Vinh Túc lại bắt đầu cảm thấy hạ thể đang lên khoái cảm, hoa huyết thích ứng với xâm nhập của côn thịt, cô có thể cảm nhận rõ từng mạch máu nổi trên thân côn thịt, cảm giác rất kì diệu, chính mình bọc lấy toàn bộ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đạt cao trào

Trịnh Liệt dường như muốn nổ tung khi hoa huyết dưới thân càng thêm ướt át, huyết thịt còn co thắt có quy luật miết lên dương vật của hắn.

Hắn biết rõ giai đoạn chặt vật nhất đã qua, nên bất động thang sắc thông thả động, chậm rãi đen còn thịt rút ra, cho đến khi quy đầu thối lui đến cửa động, lại cảm toàn bộ vào, lấp lại mất lần, tiến vào mật huyết càng lúc càng thông thuận, mật dịch cũng càng lúc càng nhiều, khiến toàn thân gây đều ướt ướt nước.

Chỉ mới đưa đầy biên độ nhỏ như vậy, cũng khiến Trịnh Liệt thử nghiệm đến nghiện, hắn thấp giọng nói: “Bảo bối em thật chặt, tuyệt vời!”

Lâm Vĩnh Túc neoh đôi mắt lại, tuy rằng còn có chút đau, nhưng so với trước còn có điểm tê dại, lúc hắn tiến vào, cô liền cảm thấy cả người căng tràn, lúc hắn rút ra, lại có cảm giác không quen, tiểu huyết cũng hằng đi.

Cô theo bản năng co lại muốn giữ hắn lúc hắn sắp rời đi, nhưng Trịnh Liệt lại xấu xa bất động, chỉ dừng lại trong thủy huyết của cô, cảm giác thiếu thốn khiến bên trong càng co thắt hi vọng hắn có thể thỏa mãn mình.

Thấy Lâm Vĩnh Túc cuối cùng cũng hoàn toàn thích ứng, vui mừng áp lên môi cô: “Bảo bối, bắt đầu nhé!”

Lâm Vĩnh Túc còn chưa phản ứng kịp đã bị một luồng lực mạnh mẽ tiến vào, “A...”

Kêu xong, cô rốt cục không ngừng được cảm giác nửa đau nửa sung sướng này. “Ừm... Mạnh quá... Sâu quá...”

Trịnh Liệt tăng tần suất, dùng sức đâm vào trong hoa huyết của cô, hắn bây giờ bất chấp tất cả, cô mềm mại bao bọc lấy hắn, còn hút lấy, bên trong thật mềm thật nóng, Trịnh Liệt không thể chịu đựng được nữa, gầm lên như dã thú, nâng đùi cô lên, cuồng mãnh xông vào.

“AAAA... Ừm!” Lâm Vĩnh Túc hưng phấn hét lên, vặn vẹo thân thể.

Trịnh Liệt kịch liệt đưa đẩy, thẳng như muốn ma sát đến tóe lửa vách thịt mềm mại của cô, mà mỗi lần hắn dùng sức thẳng tiến, là hoàn toàn lấp đầy âm đạo nhỏ hẹp của cô, va chạm đến hoa tâm non nớt trong cơ thể cô, đảo loạn khiến toàn thân cô tê dại, khoái cảm kịch liệt từ nơi hai người ma sát khuếch tán ra, lưu chuyển trong cơ thể cô, khắc sâu trong linh hồn cô.

“A... Dừng... tôi chịu không nổi... Xin anh!”

Nước mắt lóng lánh lại chảy ra từ hốc mắt, nhưng lần này không phải nước mắt đau đớn, mà từ tình cảm sung sướng cực hạn chảy ra. Khoái cảm tê dại không thể hình dung công kích thân thể với thần kinh mẫn cảm của cô, cô dần dần học cách thả lỏng thân thể, phối hợp với nhịp độ lên xuống của Trịnh Liệt. “

A... Lần nữa...” Cô ngửa đầu, để mặc cơn thịnh nộ thô to của hắn mãnh liệt va chạm trong mật huyết.

Trịnh Liệt đỏ mặt, nghe trong tiểu huyết phát ra từng đợt tiếng lách tách lưu động kèm theo va chạm, tiểu yêu tinh này thế mà lại nhiều mật dịch đến vậy, xem đi, mỗi lần hắn rút ra cự long, đều có một phần đâm thủy theo ra, vương trên đùi cô hoặc đùi hắn, gối đầu bên dưới và trải giường đều ướt cả, hắn trầm thấp giọng ghé sát tai cô thì thầm “Cô gái, em ướt quá!”

Lâm Vĩnh Túc đã sớm mù mịt đầu óc, nghe âm ngữ của hắn, cũng bất giác đáp lại: “Ừm, sướng lắm... Mạnh nữa! Nhẹ!”

Trịnh Liệt nghe tiếng rên rỉ của cô kèm với lực hút mãnh liệt của bảo huyết thì nhịn không nổi, mạnh mẽ đưa đẩy thêm càng mạnh, trên sống lưng nổi một trận khoái cảm tê dại, tức thì đầu óc trống rỗng, đâm thật mạnh lại thật mạnh vào tận sâu trong cô, chôn vùi trong đó.

Lâm Vĩnh Túc là quá khoái hoạt mà gào thét chói tai: “Aa...không...mạnh quá...tôi...tôi không được rồi...Aaaaa...”

Sau một khắc, cả cô và hắn đều hét lên một tiếng, ngay sau đó tinh dịch nóng rẫy thi nhau bắn vào trong cơ thể cô.

Lâm Vĩnh Túc hưởng thụ khoái cảm đưa đẩy không gì sánh nổi, chỉ cảm thấy hoa tâm được một luồng nhiệt dịch cọ rửa, tràn đầy, khoái cảm đến tận đỉnh, cao trào đến rút cạn sức lực cô.

Thở hắt một hơi, Lâm Vĩnh Túc mơ mơ màng màng, đôi mắt đầy nước quay đầu sang bên, định bụng sẽ ngủ một trận đến chết đi sống lại, lập tức nghe thấy tiếng điện thoại của mình vang lên.

Là một dãy số lạ.

Lâm Vĩnh Túc khẽ nhú mày cảm ghé sát tai: “Alo...” Một giây sau, cô dường như là bật dậy từ trên giường với sắc mặt trắng bệch, khiến Trịnh Liệt co chút kinh ngạc nhìn theo.

Hắn vừa định mở miệng hỏi có chuyện gì thì đã thấy Lâm Vĩnh Túc như gặp phải chuyện gì rồi rầm mà nhanh chóng mặc lên bộ quần áo đã có chút nhàu nát, sau đó mở cửa xe chạy vội đi mà không nói với hắn một tiếng nào.

Cô gái này...rất cuộc lại có chuyện gì chứ?

Trịnh Liệt không nhanh không chậm cầm lên điện thoại di động của mình ở một bên, gọi một cuộc điện thoại cho quản gia của Trịnh gia.

Chưa đợi tới hai giây sau đã lập tức có người bốc máy: “Alo...thiếu gia ạ.”

“Điều tra về cô gái vừa rồi ở trên xe tôi.”

Nói xong không đợi bên kia trả lời, Trịnh Liệt đã nhanh chóng dập máy, vứt điện thoại sang một bên, bấm vào nút màu đỏ ở gần tay lái, không gian trong xe lại trở về hình dáng của một chiếc xe ban đầu.

Trịnh Liệt xoay chìa khoá, khởi động xe, rồi cho xe rời đi, bỏ lại đằng sau một làn bụi dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Có ân báo ân, có thù trả

Trên con đường tấp nập

Là con phố sầm uất nhất trung tâm thành phố

Nơi mà chỉ những con người có địa vị cùng danh vọng mới dám bước chân vào

Khách sạn Hoàng Kim

Lâm Vĩnh Túc mặc trên người bộ quần áo không kịp ngay ngắn chạy tức tốc vào cổng khách sạn, lập tức cô bị nhân viên bảo vệ chặn lại với lý do là cô không có quyền tự do đi vào nơi này.

Lâm Vĩnh Túc gắng sức giãy dụa để thoát khỏi gìm kẹp của cánh tay người nhân viên bảo vệ, miệng hét lớn: “Thả tôi ra, các người làm gì vậy? Tôi phải vào tìm bố tôi.”

Nhưng hét là việc của Lâm Vĩnh Túc cô, còn bảo vệ miếng cơm là việc của bọn họ, vậy nên lực tay của nhân viên bảo vệ cũng ngày càng siết chặt hơn, tỷ lệ thuận với độ giãy dụa ngày càng quyết liệt của cô.

Lâm Vĩnh Túc bị kéo lê trên nền đá sàn bằng hoa cương trắng bóng nhẵn nhụi, vô cùng đẹp mắt, vô cùng tinh tế, vô cùng sáng bóng.

Sáng bóng đến mức cô vừa cúi mặt xuống thì lập tức thấy bản thân mình được phản chiếu vào đó, giật mình vài giây Lâm Vĩnh Túc có chút cười khổ không nhận ra mình.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Nhìn hình bóng được phản chiếu đây chính là cô sao? tóc tai rối mù, sắc mặt nhợt nhạt, nước mắt tèm lem đang thì nhau chảy xuống, một giọt lại một giọt cứ thế thì nhau rơi.

Cô dường như không biết từ lúc nào vào bao giờ, khi nhìn lại xung quanh đã thấy bản thân mình đang ngồi trước sảnh cửa lớn của khách sạn Hoàng Kim.

Hốc mắt đỏ bừng, Lâm Vĩnh Túc không còn sức lực để có thể đứng dậy, chỉ có thể ngồi đó ngẩn ngơ như một con ngốc, đôi mắt vô hồn nhìn tại một điểm vô định.

Sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Khóc...trên cuộc đời này cô ghét nhất là khóc. Bởi vì đó là một hành động vô ích, vừa tốn thời gian vừa chẳng giúp được gì.

Nhưng là hiện tại...cô lại chẳng thể làm gì ngoài khóc.

(Na: chắc...ta ghét con nhỏ Lâm Vĩnh Túc ghê, không thuộc gu tính cách của ta thì phải.)

Không được. Cô phải vào trong, nhất định phải vào được bên trong đó.

Lâm Vĩnh Túc chấp chững đứng lên, đôi chân dường như vô lực mà siêu vẹo đến mức khó khăn mới có thể đứng dậy, nhưng là cô vừa đứng dậy bước

chân lên lão đảo muốn ngã. Và khi cô tưởng chừng sẽ ngã lăn ra đất, sẽ làm trò cười cho mọi người đang nhìn vào thì một vòng tay rắn chắc ôm trọn lấy cô, ép cô sát sao với cơ ngực dày dặn có thể nhận thấy xuyên qua lớp áo tây trang.

“Cô không sao chứ?” một giọng nói trầm trầm nhẹ nhàng phảng phất bay ngang qua tai cô, Lâm Vĩnh Túc vừa muốn ngẩng đầu nhìn xem là ai thì trong đầu liền xuất hiện một mảng tối đen, sau đó nhanh chóng chìm vào trong vô thức.

Trịnh Liệt ngồi trên chiếc ghế xoay trong phòng cao nhất của tập đoàn IE.

Chiếc bút trong tay hắn nhẹ nhàng sột soạt vài nét trên giấy liền hiện ra một dòng chữ tựa rồng bay phượng múa, nét chữ cứng cáp, đường viết như bức họa điêu nghệ, nhìn thế nào cũng phải trầm trồ khen ngợi rằng quả là khí chất khác người.

Gấp lại tập tài liệu, Trịnh Liệt ném sang một bên, đứng dậy đi đến bên cửa sổ sát đất, lôi điện thoại từ trong túi quần ra, trên màn hình hiển thị một cái tên là Giám đốc Lâm.

Khẽ nhú mảy một cái, Trịnh Liệt vuốt nhẹ màn hình, đưa điện thoại đến bên tai nghe: “Tôi nghe.”

Chỉ vòn vẹn hai chữ, sau đó Trịnh Liệt ậm ừ rồi tắt máy.

Hít sâu một hơi, bạc môi hơi hơi mím lại, hắn nhìn ra quanh cảnh bên ngoài cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống, mọi thứ dường như đều ở dưới chân hắn.

Trịnh Liệt hắn đã phải trải qua những giai đoạn nào, những vấn đề gì, không cần ai biết, nhưng có một điểm mà tất yếu là những kẻ trên thương trường đều biết, đó là tính cách của hắn, có ân báo ân, có thù trả thù. Không những thế còn phải trả gấp mười lần, gấp trăm lần hắn đã nhận được.

Đáy mắt hiện lên một tia thù hận, Trịnh Liệt mở miệng, tiếng gió rít qua kẽ răng: “Lâm Trạch, đến lúc tôi trả lại cho ông tất cả rồi.” Nói xong hắn quay người, bước nhanh ra khỏi phòng, một tiếng “Rầm” báo hiệu cánh cửa đã được đóng lại.

Mơ màng có chút tỉnh lại, đầu óc Lâm Vĩnh Túc vẫn như đang rất mệt mỏi, toàn thân dường như bị kịch liệt rút hết ứ lực, muốn đứng dậy nhưng căn bản lại là không thể.

Mở ra đôi mắt nai xinh đẹp, ánh sáng của chiều tà qua ô cửa kính chiếu lên thẳng vào mắt cô. Theo bản năng cô đưa tay ra che mắt, lại mơ mơ hồ hồ dường như thấy trước mặt mình xuất hiện một bóng dáng đàn ông.

Hắn đứng trước cửa sổ kính, đưa tấm lưng rộng về phía cô nên Lâm Vĩnh Túc không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn. Chỉ là tận sâu trong tiềm thức, cô nhận thấy...

...dường như....

...người đàn ông này...

có thể chính là một người mẫu chính hiệu.

Nhìn qua cũng có thể thấy thân hình trong bộ đồ tây trang được đặt may riêng ôm sát lấy hắn, khiến toàn thân dường như là lộ ra từng cơ da thớ thịt, ánh chiều tà chiếu vào người hắn, khiến cho xung quanh hắn dường như tỏa ra một ánh hào quang sáng chói đến hư ảo, xinh đẹp mỹ hoặc.

Dường như cũng nhận ra có ánh mắt đang nhìn mình, người đàn ông khẽ động vai, sau đó xoay người lại, ánh mắt dài hẹp như chim ưng nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Cô đã tỉnh?"

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Gặp lại người quen

Nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông trước mặt, Lâm Vĩnh Túc chợt há hốc mồm không nói được câu nào.

Những câu định thoát ra miệng như “đây là đâu” “anh là ai” “tôi đang ở đâu”...

Tất cả đều dường như trở nên mơ hồ, và rồi biến mất, chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Đôi mắt to đen tròn mờ lớn nhìn hấn, người đàn ông này không những có thân hình xinh đẹp mà khí chất bao quanh cũng vô cùng mê hoặc.

Mắt phếch mũi cao, mày đậm anh tuấn, làn da trắng mịn, quanh người toả ra sự yêu nghiệt khó cưỡng.

Người đàn ông nhẹ nhàng nhìn cô, khẽ cười.

“Đừng nhìn tôi như thể sinh vật lạ như vậy.” Ngừng một chút, anh hơi nhướn mày, nói tiếp: “đã lâu không gặp. Em trưởng thành rồi, tiểu Túc.”

Giọng nói hấn như có nị hoặc mê người, đem theo hồn phách của Lâm Vĩnh Túc quay lại thế giới thực.

Anh...Anh trở về thật rồi.

Lý Nhậm Trình, anh thật sự trở về sao?

*** _____

Trịnh Liệt mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần âu mang nhãn hiệu Italya được đặt may riêng ôm lấy đôi chân dài của hấn.

Khuôn mặt tuấn mỹ dường như lộ ra một chút gì đó khấn trương, chút gì đó mong chờ và cả chút gì đó căm phẫn.

Nó in sâu trong đôi mắt ung dầu hẹp, toát ra sự lạnh lùng xa cách.

Hấn như con chim ung trên bay trên cao, là chúa tể bầu trời, là uy nghiêm khiến kẻ khác phải kính sợ.

Chiếc xe màu đen chạy êm ái trên đường, đi vào khu nhà cao cấp Trinh Hoa nằm giữa trung tâm thành phố, nơi chỉ dành cho giới quý tộc, hay nói cách khác, đây là nơi chỉ dành riêng cho những kẻ có tiền.

Hấn không có ngôi biệt thự nào ở đây, đương nhiên không phải vì hấn không có tiền. Mà vì một lý do khác, hấn không muốn ở cùng với tên khốn nạn, bởi tên khốn nạn đó cũng có một ngôi biệt thự riêng ở đây. Tên khốn đó không ai khác chính là Lâm Trạch, kẻ mà Trịnh Liệt hấn căm hận đến tận xương tủy, hận đến từng chân tơ kẽ tóc.

Bàn tay khẽ siết lại, đường gân nổi lên khiến trông hấn lại càng trở nên giống như một ác bá vương.

Đang suy nghĩ, chiếc xe đi qua một ngôi biệt thự lớn mang phong cách châu Âu cổ điển khá quen thuộc, và rồi một bóng dáng quen thuộc cũng lướt qua hấn.

Trong tích tắc, Trịnh Liệt quay mặt nhìn về hướng vừa đi qua: “Bác Lương, phiền bác quay xe lại một chút.” Dừng một chút hấn nói tiếp: “Đi chậm thôi.”

Tài xế họ Lương trạc ngoài bốn mươi tuổi, tóc đã điểm bạc, khuôn mặt đôn hậu có chút không hiểu hơi nhíu mày nhưng cũng không dám hỏi gì nhiều, chỉ gật đầu một cái rồi bắt đầu cho xe chạy ngược về phía sau, đến một căn biệt thự lớn nhất ở khu này liền nghe Trịnh Liệt bảo “Dừng lại.”

Trước mắt hấn xuất hiện chính là một chàng trai mang dáng vẻ tuấn mỹ cuồng ngạo và một cô gái vừa bước xuống xe, hai bên là hai hàng vệ sĩ với tây trang màu đen, cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng nõn, mái tóc đen dài cột cao đang xách hai chiếc vali trên tay nhìn chàng trai kia. Trên người cô gái mặc một chiếc váy trắng tinh hệt như cô hầu gái bận rộn.

Khoé miệng Trịnh Liệt khẽ co giật, đôi môi mấp máy như muốn nói ra cái gì đó, lại không rõ là muốn nói gì, chỉ khẽ cúi đầu.

Qua một lúc lâu không thấy Trịnh Liệt nói gì, tài xế Lương liền lên tiếng: “Trịnh thiếu gia, chúng ta đi được chưa?” Chẳng phải là Trịnh Liệt thiếu gia nói muốn đến một chỗ này gấp sao? Sao bây giờ lại đứng trước cổng nhà Ninh Kiến Thần thiếu gia thế này?

Tài xế Lương có chút thắc mắc nhưng là không dám nói ra, chỉ tự mình hỏi rồi giữ lại cho chính mình.

Rèm mi cong dài của Trịnh Liệt hạ xuống, che đi vẻ mặt không nhìn ra nét biểu cảm, hấn khẽ cất tiếng “ừ”.

Sao cô ấy lại xuất hiện ở chỗ này? Lại còn là nhà của Ninh kiến Thần.

Cô ấy nhất định vô cùng nghèo túng trong mấy năm nay.

Tiếng thở dài như có như không, cuối cùng bị vùi lấp trong âm thanh khởi động của xe ô tô.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Trịnh Liệt gặp Lâm Trạch

Ngồi trong xe, Trịnh Liệt trầm mặc đưa mắt nhìn ra bên ngoài

Rốt cuộc cũng tìm thấy cô ấy

Sau bao nhiêu thời gian tìm kiếm cũng đã thấy

Nhưng sao cảm giác không giống như hân tưởng tượng

Trịnh Liệt đã từng nghĩ tới bản thân sẽ như thế nào khi gặp lại Lô Vỹ Tinh. Dù hàng trăm hàng vạn hình ảnh có thể nghĩ tới nhưng lại không nghĩ là sẽ bình tĩnh như bây giờ.

Hiện tại... Chẳng lẽ hân đã thay đổi?

“Trịnh thiếu gia, đã tới.”

Giọng nói của bác Lương cắt đứt dòng suy nghĩ của Trịnh Liệt, kéo hân về với hiện tại.

Phải, là hiện tại.

Hân cần giải quyết một số việc quan trọng hơn.

Chiếc xe dừng trước khách sạn Hoàng Kim, nhân viên trông cửa chạy lại mở cửa xe cho Trịnh Liệt, hân mang theo nét mặt nghiêm nghị ưu nhã bước xuống xe.

Quần tây áo sơ mi trắng, nhưng dường như khí chất của một bậc đế vương toả ra quanh người hân là điều mà không ai không thể cảm nhận thấy.

Lúc Trịnh Liệt bước vào cửa xoay tròn trước cổng vào khách sạn thì tiếng chuông điện thoại trong túi hân vang lên, báo hiệu có người gọi tới, vừa sai chân bước về phía cầu thang máy, vừa lỏ điện thoại ra xem, Trịnh Liệt khẽ nhíu mày nhìn trên hình hai chữ “Lâm Trạch”, đôi mắt ánh lên một tia lạnh lẽo.

“Có chuyện gì?” Giọng nói của Trịnh Liệt chứa bảy phần băng lãnh ba phần khinh thường, đưa điện thoại áp lên tai nghe máy. “Hai phút.” Nói xong hân không chút do dự nhấn phím tắt.

Rốt cuộc cũng đợi tới ngày này.

Ting.

Thang máy kêu một tiếng, cánh cửa thang máy liền mở ra.

Trịnh Liệt rảo bước tới phòng 1709. Đứng trước cánh cửa phòng 1709, Trịnh Liệt lấy chìa khoá bằng thẻ quẹt, quẹt vào một cái, cửa phòng liền mở ra.

Khi hân bước vào trong, không để ý rằng ở phòng 1710 ngay sát bên cạnh cũng dường như là cùng lúc mở cửa ra. Đi ra ngoài là một nam một nữ, không ai khác chính là Lâm Vĩnh Túc và người đàn ông tên Lý Nhậm Trình.

Trịnh Liệt bước vào căn phòng nồng nặc mùi tanh của máu, và tiếng rên rỉ cầu cứu ai oán

Thấy hân đi vào, khoảng năm sáu người mặc đồ đen ở bên trong đang vây quanh một người đàn ông lập tức đứng dậy, kính cẩn cúi đầu.

Trịnh Liệt gật đầu một cái, đi tới người đàn ông ngồi trên ghế ở giữa vòng vây kia, trên miệng ông ta còn dính vết máu, khoé miệng rỉ ra một ít chất dịch màu đỏ tươi

Ông ta ngẩng đầu, nhìn thấy Trịnh Liệt vội muốn đứng dậy, nhưng là sức lực đã không còn một chút nào liền chỉ biết mấp máy môi, khó nhọc rên rỉ: “Trịnh thiếu...cuối cùng...cậu cũng tới.”

Trịnh Liệt cau mày, đứng thẳng lưng nhìn xuống người đàn ông kia, lạnh lùng mở miệng: “Lâm Trạch, ông cũng có ngày hôm nay.”

Nhìn Lâm Trạch ngồi như một cái xác chết trên ghế, quần áo tây trang rách toạt tả tơi, khuôn mặt anh tuấn có chút già nua vì sự ăn mòn của thời gian đầy rẫy vết bầm tím. Lâm Trạch miễn cưỡng nở ra nụ cười.

Không ngờ ông cũng có ngày này? Thật không ngờ. Haha... Đến ông cũng không ngờ mình lại có ngày này.

“Cậu trưởng thành rồi, không giống như lần đầu tôi gặp cậu nữa...hự...khụ khụ khụ...” Lâm Trạch ho khan, lấy tay che trước miệng: “Nhanh thật, mới đó

mà đã bao nhiêu năm qua rồi...”

Trịnh Liệt co giật khoé môi, băng lãnh trong đôi mắt ngày càng tăng, tựa như có thể khiến trong vòng bán kính của căn phòng này đều có thể rơi vào trạng thái đóng băng.

Lâm Trạch lại cười, nụ cười mang chút bí ẩn.

“Bà ấy...mẹ cậu mất rồi sao? Năm xưa...”

“Tôi cho phép ông nói!” Trịnh Liệt nhướng mày, vắn đũa hắt lên trong đôi mắt, cơ hồ muốn giết người.

Phải, hẳn thật sự đang muốn giết người. Ông ta còn mặt dày dám nhắc tới mẹ hắn? Lương tâm ông ta đã bị dã thú gặm đi hết rồi sao?

Lâm Trạch đang nói bị cắt ngang, có chút hụt hẫng nhướng nhướng hai hàng lông mày.

“Được rồi, tôi không nhắc đến những chuyện ngoài lề nữa....khụ... Tôi ở đây hôm nay chỉ muốn cầu xin cậu một việc..khụ... Đó là....”

BUP!!!

Một cú đâm vào bên mặt của Lâm Trạch, khiến ông không phòng bị trước mà nghiêng đầu sang một bên.

Trịnh Liệt nắm lấy cổ áo của Lâm Trạch xóc lên, vẻ mặt tức giận đến đỏ gay, khễ thốt ra từng chữ qua kẽ răng: “Ông dám mở miệng cầu xin tôi? Ông thật sự là loại người như thế nào? Đến cùng ông còn muốn sao nữa? Hả?...”

Không đợi hắn nói hết, Lâm Trạch bỗng dưng mặt biến sắc, cơ thể co giật, hai mắt trắng dã đến đáng sợ, miệng chỉ kịp hét một tiếng “AAaaaa...” Rồi đột nhiên cả cơ thể rơi xuống dưới đất, Trịnh Liệt còn đang chưa hết kinh ngạc có chuyện gì xảy ra thì “phịch” một tiếng. Dường như là tiếng thân thể ngã xuống.

Nhưng là ở phía cửa.

Trịnh Liệt quay mặt nhìn lại, chỉ thấy một thân thể nhỏ bé đang ngồi soài trên nền nhà, cả người run lên bần bật, sắc mặt trắng bệch không còn chút sắc máu.

Bên cạnh cô còn có một người đàn ông vô cùng anh tuấn mỹ lệ, khí chất yêu nghiệt thu hút mọi ánh nhìn, anh ta đang ngồi xôm đờ vai Lâm Vĩnh Túc, khuôn mặt cúi xuống có chút bí ẩn nhìn cô.

Lâm Vĩnh Túc run rẩy đưa bàn tay trắng nõn lên che miệng, cổ họng cô muốn nói nhưng là toàn bộ âm thanh đều tự nhiên không còn, cô không thể thốt nên lời khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Bố cô... Trịnh Liệt...

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Câu chuyện năm mươi lăm tuổi

Bố cô... Trịnh Liệt...

Rốt cuộc hai người họ đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Vĩnh Túc ngồi trên nền đất, bàn tay run run ôm lấy miệng mình, muốn khóc nhưng là không thể khóc.

Cô chỉ có thể đứng dậy muốn chạy đến nơi bố mình đang nằm co giật. Nhưng là khiang cách giữa cánh cửa tới nơi Lâm Trạch không quá dài mà Lâm Vĩnh Túc đã lao đảo đến suýt ngã khụy không biết bao nhiêu lần. Cũng may là người đàn ông kia luôn đi bên cạnh để đỡ lấy cô.

Lại ngã thêm một lần, lại muốn đứng lên nhưng trước mặt cô bỗng xuất hiện một vật cản, là một đôi giày đen sáng bóng, một đôi chân dài được bao bọc bởi chiếc quần âu sang trọng, ngược mắt nhìn lên, không ai khác đó chính là người đàn ông cô chỉ vừa mới xa cách đây khoảng nửa tiếng đồng hồ - Trịnh Liệt!

Trịnh Liệt từ trên cao nhìn xuống cô gái đang run rẩy ở dưới nền đất, đôi môi khễ nấp máy như muốn nói gì lại thôi.

Hắn quay người lại, lại bị một bàn tay nhỏ nhắn túm lấy quần mình. Trịnh Liệt đứng yên không nhúc nhích, cũng là không nói gì, Lâm Vĩnh Túc cũng rơi vào trầm mặc, thật sự là cô muốn nói nhiều, rất nhiều.

Cô muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc tại sao hắn và bố cô lại ở đây? Tại sao bố cô lại bị thương đến thế? Tại sao hắn lại im lặng? Hay...

Bố cô như vậy có phải là do hắn có phải không?

Nhưng âm thanh của cô như nghẹn lại nơi cuống họng, chỉ biết nắm chặt lấy ống quần của hắn, lắc lắc đầu, sau đó cố gắng nói: “Đưa bố tôi đi bệnh viện.”

Trong bệnh viện

Trước phòng cấp cứu ở bệnh viện A

Lâm Vĩnh Túc ngồi trên ghế, hai tay ôm lấy đôi vai run run, sắc mặt trắng bệch không còn vẻ hồng hào thường ngày.

Bên cạnh cô là một người đàn ông vôi vè ngoài yêu nghiệt, tuấn mỹ, anh ta đang không ngừng vỗ vào lưng cô ra chiều an ủi.

Một người khác, hắn đứng ở phía đối diện với Lâm Vĩnh Túc, tựa lưng vào tường, hai tay bỏ túi quần, khuôn mặt cúi thấp xuống mặt đất khiến người khác không thể nhìn rõ biểu cảm lúc này của hắn, chỉ có thể mờ nhạt nhận ra rằng cánh môi hắn đang khẽ mím.

Trong hành lang bệnh viện rơi vào khoảng không gian trầm mặc đến kì dị.

Vẫn là người đàn ông kia phá tan bầu không khí khó chịu này trước: “Tiểu Túc, em về trước đi, cứ ở đây thế này cũng không thể thay đổi được gì, trước hết em nên về nghỉ ngơi đi, sau đó hãy đến thăm bác Trạch, ông ấy sẽ qua thôi!”

“Anh có thể tránh đi một lát không, tôi có chuyện cần nói với anh/cô ấy.”

Cả Lâm Vĩnh Túc và Trịnh Liệt gần như cùng lúc nói ra câu đó, không cần nói cũng biết được người cần phải tránh ra là ai, và anh ta cũng rất thức thời khẽ mỉm cười với Lâm Vĩnh Túc, sau đó vỗ vỗ vào vai cô rồi rời đi, để lại ở đó hai con người dường như là trầm mặc đến xa lạ.

Đợi đến khi tiếng bước chân của Lý Nhậm Trình xa hẳn, xa hẳn, Lâm Vĩnh Túc mới ngẩng đầu nhìn Trịnh Liệt.

Hắn đang lấy ra từ trong túi một gói thuốc lá loại Kent ra, vừa định châm lửa lại nghĩ tới trong bệnh viện không được hút thuốc, liền cầm điều thuốc bỏ lại vào trong hộp.

“Anh quen bố tôi à?”

Động tác tay bỏ thuốc vào hộp của Trịnh Liệt khẽ khựng lại một chút, nhưng rất nhanh chóng lại tiếp tục hành động còn đang dang dở, sau khi bỏ hộp thuốc vào túi xong xuôi, hắn mới đứng thẳng người lên, bước tới hàng ghế của Lâm Vĩnh Túc đang ngồi, ngồi ở một bên cô.

Lưng dựa vào thành ghế, đầu hắn hơi ngả ra phía sau, hai mắt nhắm lại, mở miệng nói: “Ngày xưa, có một cậu bé có cả bố lẫn mẹ, gia đình rất hạnh phúc, nhưng đến một ngày có một người đàn ông lạ mặt tới tìm mẹ cậu bé, sau đó không hiểu sao mẹ cậu ta lại đem hết tài liệu của công ty cho người đàn ông đó, không lâu sau công ty của bố cậu bé vì bị lộ thông tin mà cổ phiếu rớt giá, tình trạng công ty rối loạn, người người tới đòi nợ. Bố cậu bé sau khi biết là do vợ mình làm thì vô cùng tức giận liền không thương tiếc mà nhục mạ bà.” Ngừng một chút như để bình tĩnh lại, Trịnh Liệt nói tiếp: “Mẹ cậu bé vì quá đau khổ mà đã tự kết liễu đời mình, bỏ lại người chồng đang cô độc mất hết hy vọng cùng đứa con trai mới mười lăm tuổi.”

Nói đến đây, toàn bộ không gian xung quanh hai người như đông đặc lại, tiếng hít thở chậm rãi dường như cũng nghe rõ mồn một.

Hai bàn tay Lâm Vĩnh Túc siết lấy nhau, da dẻ trắng xanh khiến bàn tay cô càng thêm mong manh, tựa hồ như cành ngọc có thể gãy bất cứ lúc nào.

Lúc này đây không ai nói gì, không ai làm phiền tới ai, bởi trong cả hai đều đang chứa những tâm sự riêng.

Lâm Vĩnh Túc thấy không bị làm phiền như thế này thật dễ chịu, nếu như bây giờ hắn nói thêm gì đó, hẳn cô sẽ không chịu nổi mà bật dậy mất.

Có điều, cô biết...”người đàn ông” mà Trịnh Liệt nói là ai. Hay đúng hơn, cô đoán là vậy.

Hắn hận bố cô, cô có thể hiểu. Nhưng mà khiến ông ấy ra nông nỗi này... Lâm Vĩnh Túc run run hàng lông mi cong dài, cô không dám nhớ tới hình ảnh vừa nãy. Người bố yêu chiều cô, người đàn ông lúc nào cũng nở nụ cười rạng rỡ ấm áp với cô đang kịch liệt nằm co gập ở dưới sàn nhà, hai con người trắng dã, miệng mấp máy mấy chữ có thể nghe ra là: “Xin cậu, buông tha cho Vĩnh Túc.”

Đến cuối cùng ông vẫn cầu xin cho cô, đến cuối cùng ông vẫn chỉ nghĩ tới an toàn của cô.

Lòng ngực khó chịu nhói lên, một tay cô đưa lên ngực trái, đặt lên đó. Nếu như bố cô có chuyện gì, Lâm Vĩnh Túc này sẽ hận Trịnh Liệt hẳn cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tôi hận anh

Cạch một tiếng!

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, theo đó là một dáng người xinh đẹp bước ra, dù đã che bịt kín mặt, mặc áo blu trắng dài rộng, chỉ còn lại đôi mắt vương chút mệt mỏi, nhưng là không thể không đoán ra nếu cởi bỏ lớp quần áo bác sĩ đó ra thì người này chắc hẳn phải là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Lâm Vĩnh Túc không chần chờ thêm chút nào mà chạy nhanh tới, cầm lấy tay vị bác sĩ đó, khuôn mặt ngược lên nhìn vào đôi mắt của vị bác sĩ, nuốt một ngụm nước bọt rồi khó nhọc hỏi: "Mẹ, bố...bố sao rồi?"

Cô hỏi vậy bởi vì mẹ cô - Khiên Thục Linh là người phụ nữ vô cùng cứng rắn và lạnh lùng, nếu chỉ nhìn vào biểu cảm của bà thì sẽ không ai có thể biết rằng bà thật sự đang nghĩ gì.

Vậy nên dù cho đôi mắt bà vương mệt mỏi, nhưng chắc chắn là không sao đúng không? Bố cô vẫn ổn mà đúng không? Chỉ là mẹ cô làm việc quá sức nên sức khỏe không tốt thôi.

Được rồi! Sau khi đón bố về nhà thì cô sẽ chăm sóc cho mẹ cẩn thận hơn.

Lâm Vĩnh Túc nhìn Khiên Thục Linh vẫn đang đeo khẩu trang y tế còn chưa tháo ra, trong mắt Lâm Vĩnh Túc hiện lên sự lo sợ nhưng đôi môi lại nở nụ cười nhàn nhạt, như thể làm vậy sẽ khiến cho cô cảm thấy an tâm hơn phần nào.

Khiên Thục Linh nhìn nụ cười của cô, trong lòng xuất ra hàng vạn cảm giác bất lực, đứa con gái này...

"Vĩnh Túc à..." Khiên Thục Linh tháo khẩu trang ra, khuôn mặt mang theo nhiều mệt mỏi, dường như là đã mấy đêm liền không ngủ mà hai mắt thâm quầng lên vậy. Trên gương mặt xinh đẹp cũng đã bớt đi phần nào sự nghiêm nghị ngày thường, chăm chú nhìn vào Lâm Vĩnh Túc. "Bố con, ông ấy..." Ngừng một chút, như để lấy thêm sức lực, Khiên Thục Linh nói tiếp: "Rất thương con." Nói xong liền bước đi thẳng, bỏ lại Lâm Vĩnh Túc vẫn còn ngơ ngác không hiểu gì.

Sau một lúc thất thần, tiếng giày lộc cộc bước trên hành lang bệnh viện khiến Lâm Vĩnh Túc bừng tỉnh, vội xoay người chạy theo Khiên Thục Linh. Trong lòng có một nỗi sợ hãi không tên đột nhiên bao vây lấy cô.

Mẹ cô nói vậy là có ý gì? Bà nói vậy nghĩ là sao? Bố rất thương cô, cô biết điều đó hơn ai hết. Đến cả khi cái chết cận kề, đau đớn bao vây mà ông cũng chỉ quan tâm đến cô, cô đã biết đối với Lâm Trạch ông thì đứa con gái này là một vật vô giá, là viên ngọc được ông cất giữ, là mảnh pha lê mà ông nâng niu rồi. Nhưng mẹ cô nói vậy là sao?

Hay trong lúc cấp cứu, ông đã nói gì khi đang hôn mê sao?

Hay là ...

Cầm lấy cánh tay của Khiên Thục Linh, Lâm Vĩnh Túc nắm chặt như thể nếu buông ra thì mẹ cô sẽ đi mất luôn vậy. Về mặt mang theo hoang mang cùng lo sợ, Lâm Vĩnh Túc vẫn cố gắng nở ra nụ cười, nhưng là bàn tay nắm lấy tay mẹ cô đang run lên đã tố cáo rằng cô đang rất sợ, còn sợ cái gì, cô chính là không dám nghĩ tới.

"Mẹ...Bố vẫn ổn đúng không?"

Đôi mắt long lanh như có như không có dòng chất lỏng trong suốt đang ở trong đó, dường như nó chỉ đang chọc trào ra mà thôi.

Khiên Thục Linh nhìn một màn này, không nhận được đau lòng hơi cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào đứa con gái đáng thương của mình: "Ông ấy đi rồi." Sau đó liền quay người đi, mất bóng qua ngã rẽ hành lang. Chỉ còn lại Lâm Vĩnh Túc ngây ngốc, như một kẻ mất hồn ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy chân, cảm đặt lên đầu gối.

Là đùa đúng không? Mẹ cô...bà ấy đang đùa đúng không?

Đây không phải sự thật...

Đây là một con ác mộng...

Đây...

Tiếng bước chân từ đằng sau nghe dần rõ ràng hơn. Không cần nhìn lại cũng biết người đang bước lại phía cô là ai?

Bước chân dừng lại, ngay sát sau lưng cô.

Trầm mặc một lúc, hần khẽ hắng giọng ho một tiếng: "Khụ...Tôi..."

CHÁT!!!!!!

Trịnh Liệt còn chưa nói xong, một cái tát như trời giáng liền đặt lên mặt hần khiến cho hần nghiêng đầu sang một bên, đủ biết lực đánh không hề nhẹ. Bên má nhanh chóng hần lên năm lần ngón tay đỏ chót.

Lâm Vĩnh Túc nhìn hần, trong mắt nổi lên một tia căm hận thốt ra mấy chữ: "Trịnh Liệt, tôi hận anh."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Rồi cô sẽ phải tìm tới tôi sớm thôi

"Tôi hận anh."

Ba chữ đó phát ra từ miệng của Lâm Vĩnh Túc khiến cho Trịnh Liệt sửng sốt một lúc, hần hơi nghiêng nghiêng đầu, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt trầm mặc.

Phải, là hần đánh ông ta. Nhưng một cú đấm như thế không thể gây chết người.

Đang suy nghĩ thì một bóng người từ đằng sau bước tới, lướt qua Trịnh Liệt, đi đến bên cạnh Lâm Vĩnh Túc, ôm lấy bả vai cô.

Lý Nhậm Trình đứng chắn giữa hai người, chiều cao của Lý Nhậm Trình và Trịnh Liệt khá ngang nhau nên tầm nhìn của Trịnh Liệt bị chắn. Hần không thể nhìn thấy giữa hai người có những gì, hừ. Trịnh Liệt hần cũng không quan tâm, chỉ là một đứa con gái gặp qua vài lần, có điều trong lòng vẫn có điểm khó chịu.

Lý Nhậm Trình hai tay nắm lấy bả vai Lâm Vĩnh Túc, nhìn khuôn mặt ngờ ngạc điểm thêm vài tia bi thương khiến lòng anh cũng phát ra một cổ đau lòng. Đưa ngón tay cái vuốt nhẹ lên má cô, dù cô không khóc, không rơi nước mắt nhưng anh vẫn lau nhẹ bờ má cô. Bởi đó là thói quen từ nhỏ của anh. Anh thích vuốt ve khuôn má bầu bĩnh của cô, thích xoa đầu rồi gọi cô là vợ nhỏ bé, mấy năm nay anh đi biệt tăm hần là cô đã phải trải qua rất nhiều uất ức.

Nghĩ đến đây anh lại thở dài một cái, nhẹ nhàng đem đầu cô áp vào ngực mình.

Lâm Vĩnh Túc cũng không cự tuyệt, yên lặng tựa đầu vào người Lý Nhậm Trình.

Anh vẫn như thế, vẫn luôn mang theo mùi oải hương nhàn nhạt, phải thật chú ý mới có thể nhận ra mùi cơ thể đặc biệt này, anh vẫn luôn dịu dàng như thế, luôn bên cạnh để vỗ về cô, vẫn luôn...

Nhưng là cô không còn giống như ngày xưa nữa rồi. Cô không còn là đứa trẻ ngây thơ luôn làm nũng anh, hay ít nhất là cô không còn là cô gái trong trắng nữa.

Trong một lần đại đột...

Phải!

Là một lần đại đột mà cô đã đem lần đầu tiên của mình trao cho một tên đáng hận kia mất rồi.

Hai vai cô run nhè nhẹ, cảm nhận được điều đó, Lý Nhậm Trình càng siết chặt bàn tay đang cầm lấy vai cô hơn.

"Tiểu Túc, có anh đây. Không sao."

Lâm Vĩnh Túc vẫn không nói gì. Sao anh cứ như vậy? Sao anh cứ ôn nhu như vậy chứ?

Sao anh lại không về sớm hơn, không quay về sớm hơn một chút thì có phải đã tốt hơn rồi không?

"Anh..." lời nói còn chưa thốt ra hết khỏi miệng của Lý Nhậm Trình thì một lực kéo đã kéo hai người ra, Lâm Vĩnh Túc cũng bị một bàn tay to lớn tách cô ra khỏi người Lý Nhậm Trình. Bàn tay đó không phải của ai khác mà chính là Trịnh Liệt.

Hần không muốn can dự vào chuyện của kẻ khác. Đó không phải là phương châm sống của hần. Phương châm sống của hần chính là "người không động ta, ta không đụng đến người."

Ừ thì số người dám "động" đến Trịnh Liệt hẳn tính đến bây giờ cũng chỉ có thể tính được trên đầu ngón tay, nên hẳn cũng không rảnh rỗi đến mức đi can thiệp vào chuyện của một kẻ không liên quan đến mình.

Chỉ là...

Hắn thấy khó chịu. Phải, thấy khó chịu khi Lâm Vĩnh Túc và người đàn ông lạ mặt này lại vô tư ôm lấy nhau trước mắt hắn như vậy.

Trịnh Liệt nghĩ vậy, nhưng lại quên mất tự hỏi tại sao lại khó chịu.

Lâm Vĩnh Túc vẫn ngo ngắc không nói gì, ánh mắt chuyển từ trên người Lý Nhậm Trình đến bàn tay Trịnh Liệt đang chạm vào mình.

Cô cảm thấy mình thật ghê tởm.

"Tránh xa tôi ra." Nói xong ba chữ đó, cô lập tức giật người sang một bên tránh đi bàn tay của Trịnh Liệt, như thể tránh một căn bệnh truyền nhiễm kinh khủng vậy.

Thái độ này của Lâm Vĩnh Túc khiến Trịnh Liệt có chút bất ngờ nhưng rất nhanh lấy lại dáng vẻ băng lãnh thường ngày.

Hắn nghiêm mặt lại, ánh mắt lạnh băng bước đi.

Có thể Lý Nhậm Trình không biết, có thể Lâm Vĩnh Túc không biết, cũng có thể ngay cả Trịnh Liệt cũng không biết, rằng khi đi ngang qua người Lâm Vĩnh Túc hắn đã nói ra một câu, âm thanh rất nhỏ, tựa hồ như làn gió nhẹ trên làn nước hồ mùa thu: "Rồi cô sẽ phải tìm tôi sớm thôi."

Bước chân của Trịnh Liệt không nhanh không chậm bước trên nền hành lang dài của bệnh viện. sau đó khuất sau góc rẽ.

Lý Nhậm Trình nhíu mày nhìn theo Trịnh Liệt, đôi mắt có chút trầm tư mang theo tia nghi ngờ không che giấu.

Hắn... liệu có phải là...

Reng reng reng....

Tiếng chuông điện thoại báo hiệu có người gọi đến, Lâm Vĩnh Túc lấy điện thoại ra, là mẹ.

Nhớ lại vừa rồi về mặt mẹ lạnh tanh khi nói về cái chết của bố mà Lâm Vĩnh Túc có phần bài xích bà, nhưng là cô vẫn đưa điện thoại lên tai nghe.

"alo, mẹ...Cái gì???" Lâm Vĩnh Túc mở lớn mắt, vẻ mặt ngạc nhiên như thể ngày mai đến ngày tận thế vậy: "Được được được... đang ở nhà đúng không. Tò..tôi sẽ.. về ngay." Cúp điện thoại, khuôn mặt Lâm Vĩnh Túc vẫn còn dường như không thể tin. Hai chân như muốn ngã xuống.

Lý Nhậm Trình thấy vậy liền vội chạy tới đỡ đỡ lấy thân thể cô: "Tiểu Túc, em có sao không? Có chuyện gì vậy?"

"Anh Nhậm Trình, về, em phải về nhà ngay, mẹ em... mẹ em có chuyện rồi."

(Na: Khụ...có ai bị mắc bệnh cuồng nam phụ không? Ta nhìn mấy anh nam9 mà thấy tội nghiệp gì đâu. Cũng đẹp trai, phong độ ngồi ngồi ấy chứ.)

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tôi sẽ là của anh

Đứng ngoài phòng bệnh 1455

Lâm Vĩnh Túc nép mình bên cánh cửa nhìn Khiên Thục Linh đang dựa chằm chằm ở trên giường bệnh, ngồi bên cạnh là chàng trai khôi ngô Vô Đinh Kỳ.

Khuôn mặt của Vô Đinh Kỳ trông không được tốt lắm, hai tay cậu nắm chặt lấy tay của Khiên Thục Linh, đưa lên môi hít nhẹ: "Tôi xin lỗi." Giọng nói như phất ra bằng hơi mũi có chút khó nhọc.

Khiên Thục Linh nằm trên giường bệnh hai mắt nhắm nghiền, dường như là đã ngủ say. khuôn mặt bà vẫn vô cùng xinh đẹp, có điều sắc mặt vô cùng nhợt nhạt, như thể một cảnh thủy tinh trong nước vậy.

Lâm Vĩnh Túc đứng bên cửa, nhìn một hồi lâu lại không có cách nào mà nhìn thêm nữa, đành xoay người đi.

Lúc đi tới đoạn rẽ hành lang, cô còn quanh quẩn nghe được giọng nói của chàng trai kia: "Tôi sẽ tìm bằng được bọn chúng.." những chữ còn lại Lâm Vĩnh Túc không nghe thấy gì, bởi vì trong ngực trái của cô cũng đang gào lên năm chữ "Phải tìm bằng được chúng."

Phải. Cô nhất định phải tìm bằng được người đã hại mẹ cô thành ra như vậy.

Đi qua cánh cửa xoay của bệnh viện A, Lâm Vĩnh Túc khẽ dừng chân, ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh vơi vợi cuối hạ.

Ông thật biết đùa, ông trời ạ. Từ một gia đình đang êm ấm hạnh phúc như vậy, dùng một cái ông liền cho mỗi người một cái kết như thế này sao?

Bố cô chết. Mẹ cô thì bị hành hung vào buổi tối, không những thế còn là ngay trước nhà mình. Để bây giờ đây, một người phụ nữ cao ngạo kiên cường là thế lại nằm bất động một chỗ trên giường bệnh.

Ông trời ạ, đã có ai nói cho ông biết chưa? Ông là kẻ tâm thần.

Bước chân vừa nhấc lên định đi thì có một chiếc xe lướt qua trước mặt Lâm Vĩnh Túc.

Sau một giây đứng hình, Lâm Vĩnh Túc chợt nhận ra chiếc xe đó, nhận ra bóng hình không được rõ ràng trong chiếc xe đó, là hấn. Trịnh Liệt!!!

Rồi cô sẽ phải tìm tới tôi sớm thôi.

Rồi cô sẽ phải tìm tới tôi sớm thôi..

Rồi cô sẽ phải tìm tới tôi sớm thôi..

Sớm thôi..

Chợt một câu nói như có như không đột nhiên không ngừng vọng lên trong đầu Lâm Vĩnh Túc.

Liệu...

Liệu có phải là...!?

Mang theo nghi hoặc, không chân chừ thêm chút nào, Lâm Vĩnh Túc chạy theo vẫy một chiếc taxi rồi leo lên: "Đi theo chiếc xe phía trước giúp tôi. Làm ơn! Nhanh lên!"

Kết!!!

Chiếc xe màu đen phía trước của Trịnh Liệt dừng lại trước một toà nhà lớn. Không những lớn mà là vô cùng lớn.

Nhưng là Lâm Vĩnh Túc không có tâm trạng để trầm trở về độ lớn hay quy mô của nó mà chỉ nhanh chóng trả tiền taxi rồi chạy vào cổng lớn của toà nhà, nơi mà Trịnh Liệt vừa bước vào.

Cô vào cửa rất dễ dàng, dường như là không cần tốn sức để bịa một lý do nào đối với bảo vệ mà đã vào cửa thẳng, không một ai ra ngăn cản.

Đi đến thang máy thì cánh cửa thang máy vừa khép lại, cô đứng trước cửa thang máy vừa đóng đó ngược lên nhìn bảng hiện thị số tầng.

Tầng năm mươi sao?

Ngay lập tức, Lâm Vĩnh Túc bấm thang máy bên cạnh, cửa vừa mở cô liền chạy vào, bấm tầng năm mươi.

Ting!!!

Thang máy mở ra.

Lâm Vĩnh Túc bước ra khỏi thang máy, đảo mắt nhìn quanh, như có như không một dáng người rất quen mắt, quần tây, sơ mi trắng, phong thái ngạo nghễ, khí chất lãnh mặc vừa bước vào căn phòng cuối cùng của tầng năm mươi.

Lâm Vĩnh Túc đi tới căn phòng đó, nhìn tấm bảng trên cửa mà khẽ nhú mày.

Tổng giám đốc?

Sao hấn ta lại vào phòng của tổng giám đốc?

Chẳng lẽ...

Đúng rồi!!!

Hắn là "nhân viên cao cấp" của hộp đêm, vậy thì không ngoại trừ khả năng là hắn đang đi gặp khách hàng được. Nói vậy, hắn là chủ nhân căn phòng này là phụ nữ!? Nghĩ như thế khiến trong lòng Lâm Vĩnh Túc khó tránh khỏi có chút khó chịu.

(Na: đến giờ nó vẫn nghĩ Trịnh ca của tui là TRAI BAO kia? Ai thông nào nó giúp tui đi.)

Cô có nên vào trong!? Có nên không?

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng tay cô đã đưa lên gõ cửa rồi.

"Vào đi."

Một giọng nói trầm thấp rất có từ tính phát ra, lọt vào tai Lâm Vĩnh Túc, như có dòng điện khiến chân cô khẽ run.

Cô mở cửa, bên trong là một không gian rộng mênh mông, thoáng thoáng lan tràn trong đó là mùi trầm hương nhẹ nhàng.

Căn phòng với màu chủ đạo là màu đen, xen lẫn những hoạ tiết tinh tế, ở giữa đặt một chiếc bàn làm việc, ngoài ra không còn gì khác.

Phía bên phải và cả bên trái bàn làm việc là một dãy cửa sổ sát đất bằng kính cách âm loại thượng hạng, màu kính trong vắt như thể là vô hình vậy, nếu không nhìn kỹ thì chắc chắn cô đã nghĩ rằng căn phòng như thế này mà lại trống trơn như vậy, đến cả bức tường cũng không xây nổi sao!?

Nhưng là...

Như thế nào người đang ngồi trước bàn làm việc lại là Trịnh Liệt.

Lâm Vĩnh Túc đứng ở cửa không nhúc nhích nhìn khuôn mặt nghiêm túc chuyên chú lật giở những trang tài liệu đang đặt ở trên bàn.

"Cô đến đây làm gì?"

Trịnh Liệt mở miệng, sau đó gấp lại tập tài liệu, dựa lưng vào sau ghế, đưa ánh mắt như chim ưng nhìn cô.

Lâm Vĩnh Túc dường như bừng tỉnh, bước nhanh lại trước mặt Trịnh Liệt, trong mắt gọn lên sự tức giận và chất vấn: "Trịnh Liệt, anh đã làm gì mẹ tôi!?"

Nhúm mày một cái, Trịnh Liệt không nói gì.

"Anh nghĩ mình là ai hả? Thần thánh phương nào mà muốn động vào ai thì động hả? Mẹ tôi..."

"Trịnh tổng, toàn bộ cổ phiếu của công ty Lâm Noãn đã được thu mua..." Lâm Vĩnh Túc còn chưa nói hết thì có một cô gái bước vào, trên tay còn cầm theo một tập tài liệu chỉ chít những chữ và con số. Cô gái đó vừa bước vào phòng bỗng dừng lại bước chân, nụ cười trên môi cũng nhạt dần, nhưng sau đó lập tức lấy lại nụ cười, nện xuống sàn nhà những tiếng lộc cộc của giày cao gót. "Của anh đây ạ."

Cô gái đến trước mặt Trịnh Liệt, nở nụ cười xinh đẹp đặt tập tài liệu lên bàn của hắn, lúc đi ngang qua Lâm Vĩnh Túc còn cố tình liếc mắt một cái rồi rất nhanh đưa mắt đi chỗ khác, như thể cô ta vừa không may nhìn phải một thứ rất bẩn nên phải tránh đi vậy.

"Thư kí Ngô. Cô chưa được sự cho phép của tôi mà đã vào phòng tôi sao?" Trịnh Liệt không nhanh không chậm, không lạnh không nóng, trầm trầm ổn ổn nhìn thư kí Ngô mà nói ra từng chữ, ánh mắt của hắn khiến cho thư kí Ngô không tự chủ mà tim đập thịch một cái, trong ánh mắt hiện lên tia sợ hãi, cô ta liền luống cuống: "Xin lỗi, xin lỗi Trịnh tổng. Tôi xin phép ra ngoài ạ." Nói xong, thư kí Ngô lập tức xoay người bước ra, để lại trong căn phòng lớn hai con người, đó là Trịnh Liệt và Lâm Vĩnh Túc.

Sau một hồi ngơ ngác, Lâm Vĩnh Túc cũng bừng tỉnh.

Lâm Noãn?

Cổ phiếu của Lâm Noãn?

Toàn bộ cổ phiếu của Lâm Noãn?

Lâm Vĩnh Túc đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt: "Chẳng lẽ anh..."

Hắn không phải là nhân viên của hộp đêm sao? Không phải là người bán thân để kiếm sống sao?

Hắn không phải là kẻ nghèo khó, không phải là muốn trả thù bố cô sao?

Vậy mẹ cô, còn cả công ty của ông ấy thì có liên quan gì mà hắn lại còn muốn diệt tận gốc đến như vậy?

"Làm ơn... đừng động vào Lâm Noãn."

Phải! Lâm Noãn là công sức, là tâm huyết cả đời của Lâm Trạch, bố cô. Cô không thể trơ mắt nhìn tâm huyết cả một đời ông bị đổ trong tay kẻ khác

được. Cô dù không làm được gì, thì ít nhất cũ g phải giữ được nó ở lại. Như vậy thì ít nhất bố cô ở đâu đó sẽ được mỉm cười.

Trịnh Liệt nghe cô nói vậy, không có phản ứng gì, chỉ nhìn cô một lúc, nói: "Không động đến Lâm Noãn, tôi được gì?"

Nhìn vào đôi mắt sắc bén của Trịnh Liệt, Lâm Vĩnh Túc khẽ run hai bả vai. Đôi môi mấp máy nhưng rồi lại không thốt ra được lời nào. Đứng lặng như vậy một hồi, hai bàn tay Lâm Vĩnh Túc chậm chậm đưa ra sau lưng, "roẹt" một tiếng, kéo khoá áo liền tuột ra, chiếc váy áo đang mặc trên người cũng theo đà mà rơi xuống.

"Tôi sẽ là của anh."

Trịnh Liệt ngẩng đầu, nhìn vào thân thể trắng nõn, trên da thịt vẫn còn in dấu tím đỏ của đợt ân ái trên xe hôm trước còn mờ nhạt thấy được, trong mắt hắn lại phát ra tia khao khát.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Trao đổi và điều kiện (1)

"Tôi sẽ là của anh."

Trịnh Liệt ngẩng đầu, nhìn vào thân thể trắng nõn, trên da thịt vẫn còn in dấu tím đỏ của đợt ân ái trên xe hôm trước còn mờ nhạt thấy được, trong mắt hắn lại phát ra tia khao khát.

Hắn khẽ nhếch miệng nhìn Lâm Vĩnh Túc, đặt chiếc bút trong tay xuống bàn, sau đó chậm rãi đứng lên đi đến bên cạnh Lâm Vĩnh Túc.

Hành động này của Trịnh Liệt báo hiệu cho điều gì, Lâm Vĩnh Túc biết rất rõ. Thân thể cô cũng vì vậy mà khẽ run lên. Run không phải vì sợ, mà là cô không nghĩ tới một ngày mình lại phải dùng thân thể để trao đổi một cái gì đó.

Trịnh Liệt đứng trước mặt Lâm Vĩnh Túc, nhìn thân thể đang khẽ run lên của cô, hắn thở dài một tiếng, đưa ngón tay lên vuốt ve khuôn má của cô, ngón tay lướt qua môi, xuống cổ, rồi nhẹ nhàng lướt qua những dấu ấn đang mờ hồ hiện ra trước mắt hắn. Dừng lại ở bên vùng eo nhỏ nhắn, Trịnh Liệt đưa ra sau lưng, dừng lực một chút, cả người gần như là trần trỗng của Lâm Vĩnh Túc bị ép sát vào trên người hắn.

Trịnh Liệt khẽ nhếch miệng một cái: "Cô gái, em cho rằng tôi sẽ cần sao?"

Lâm Vĩnh Túc có chút kinh ngạc mở mắt nhìn Trịnh Liệt. Hắn vừa nói gì?

Trong ánh mắt tràn đầy ngờ vực không thể tin đó, Trịnh Liệt lặp lại lần nữa: "Tôi không cần." Sau đó vỗ nhẹ vào đôi hông tròn trịa của cô hai cái, buông tay ra khỏi người cô, muốn xoay người quay về ghế làm việc.

Nhưng hắn còn chưa kịp xoay người, một bàn tay nhỏ nhắn đã nắm chặt lấy áo hắn.

Giữ chặt lấy hắn không cho bước thêm bước nào.

Trịnh Liệt trên mặt không bày ra chút cảm xúc nào, vẫn đứng yên như muốn để xem cô sẽ làm gì, bạc môi mòng mỉm lại, đưa mắt nhìn xuống người đang quỳ gối xuống trước mặt mình.

Lâm Vĩnh Túc mang theo vẻ mặt cam chịu ngược nhìn hắn, thân thể còn hai mảnh vải ép sát vào đôi chân đang được chiếc quần âu ôm lấy của hắn.

Khuôn má cô chạm vừa đúng vào hạ bộ của hắn, cảm thấy chỗ đó có phần đã cương lên thì cơ thể cô có chút cứng nhắc, nhưng lập tức ôm hắn càng chặt hơn, khuôn mặt cọ cọ vào hạ bộ cách lớp vải quần của hắn khiến cho vật kia càng trở nên cứng rắn hơn.

Ôm uất ức, Lâm Vĩnh Túc cong cánh môi như cười như không, cũng dường như là đang tự giễu chính mình: "Nhưng là tôi muốn cái này của anh."

Nói xong, bàn tay non nớt của Lâm Vĩnh Túc không ngại ngừng đưa đến nơi giao điểm giữa hai chân hắn, sau đó kéo khoá. Nhưng vừa kéo xuống được một nửa liền bị một bàn tay to lớn ngăn lại. Lâm Vĩnh Túc không nghĩ đến của hắn đã cứng rắn như vậy rồi mà bản thân vẫn bị hắn ngăn cản nên có chút hơi ngạc nhiên, rồi lại nhanh chóng dùng lực muốn tiếp tục kéo xuống, lại bị bàn tay của hắn giữ chặt không nhúc nhích được. Bàn tay hắn dùng lực mạnh đến nỗi tay cô muốn gãy ra, đau đến muốn khóc. Từ trên đỉnh đầu truyền xuống một giọng nói âm lãnh, và cũng dường như còn chứa cả sự tức giận: "Cô làm loạn đủ chưa?"

Trịnh Liệt hất tay cô ra, quay người đi về phía ghế làm việc: "Mau mặc đồ vào..."

Câu nói còn chưa dứt, Lâm Vĩnh Túc đã ôm lấy người hắn, đôi tay trần vòng qua vùng eo thon rắn chắc, đôi ngực mềm mại no đủ tựa vào lưng Trịnh Liệt.

Kích thích này quá lớn đối với hắn rồi.

Đôi tay của Lâm Vĩnh Túc rất không ngoan ngoãn sờ soạng lung tung trên người của Trịnh Liệt, hắn không để cho Lâm Vĩnh Túc tự tung tự tác nữa mà lập tức cầm lấy tay cô, đề cô đặt nửa người trên lên bàn làm việc: "Được, nếu cô đã muốn thì tôi không còn cách nào."

Nói xong, Trịnh Liệt liền đưa tay xuống, soạt một tiếng, khóa quần hoàn toàn bị kéo xuống, hắn lòi ra cự vật đã sớm ngẩng cao đầu, đưa cự vật tới nơi miệng huyết của Lâm Vĩnh Túc mà cọ xát: "Đã ướt vậy rồi? Em thật không thể chữa."

Hắn cúi xuống đưa miệng ghé sát tai Lâm Vĩnh Túc, thổi ra một làn hơi nóng rực, sau đó gặm cắn tới gò má, tới miệng, đưa lưỡi mình vào miệng Lâm Vĩnh Túc, quán quýt, điên cuồng mà nồng nhiệt hôn môi, đẩy đưa với chiếc lưỡi nhỏ nhắn ở trong miệng cô. Thẳng đến khi Lâm Vĩnh Túc tựa hồ như mất hết khí lực, không khí trong não dường như sắp cạn kiệt thì đôi môi cô mới được thả ra, chớp lấy cơ hội này, Lâm Vĩnh Túc hít thở như thể đây là lần cuối được thở một loại.

Tay Trịnh Liệt đưa ra phía sau lưng Lâm Vĩnh Túc, gầy nhẹ một chút, khuy cài phía sau liền bung ra, chiếc áo ngực cũng theo đó mà tung ra, bộ ngực vì mất đi mảnh giáp cuối cùng mà nảy lên một cái, rồi rung rinh trước mặt hắn như mời gọi.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trao đổi và điều kiện (2)

Hai bầu ngực tròn trịa của Lâm Vĩnh Túc được thả rộng, nảy lên một cái rồi lại toi xuống, kích thích thị giác của Trịnh Liệt.

Hai mắt Trịnh Liệt mờ ảo bị dục vọng làm cho vẫn đục: "Tôi luôn tự cho rằng sức chịu đựng và kiềm chế của mình rất tốt, nhưng em biết đấy..." nói đến đây hắn dừng lại, nhìn xuống thân thể đã trần như nhộng phía đằng trên của Lâm Vĩnh Túc.

Nhưng mà cứ ở trước mặt cô thì sức chịu đựng lẫn tính kiềm chế của hắn trở về con số không tròn trĩnh.

Lâm Vĩnh Túc nghe câu nói mờ ám của Trịnh Liệt, vành tai liền hồng lên, hai má cũng nổi lên phản ứng, hồng nhuận một mảnh, nhìn vào thật khiến người ta muốn cắn một miếng mà nhai nuốt vào bụng.

Nhũ hoa trước ngực cũng theo phản ứng tự nhiên mà cứng lên một chút, cự vật dưới thân của Trịnh Liệt đã sớm ngẩng cao đầu khẽ động đậy, đầu cự vật màu hồng nhạt rỉ ra một giọt nước trong suốt, cương lên đến căng bóng. Hắn nhìn không được dùng tay cầm lấy cự vật thô to của mình để trước âm đạo nhỏ hẹp của Lâm Vĩnh Túc, rất có kiên nhẫn mà nhẹ nhàng cọ xát, mật dịch trong hoa huyết chảy ra ngang càng nhiều, khó chịu khiến cho thân thể của Lâm Vĩnh Túc nóng ran lên. Trịnh Liệt như trêu đùa, hết cọ xát ở cửa huyết, lại dùng răng cắn lên nhũ hoa đang dựng đứng của Lâm Vĩnh Túc mà day day nhẹ, khiến cho Lâm Vĩnh Túc vì khoái cảm mà muốn rên ra tiếng, nhưng là ở đâu đó cô lại không muốn bản thân mình phóng dãn như vậy, nên những tiếng rên rỉ đành được cô nín lại và nuốt vào trong cổ họng.

Nhưng là Trịnh Liệt quá lưu manh, hắn không những trêu đùa như thế, mà bàn tay hắn còn rất có thành ý xoa nắn bầu ngực bên kia, bóp đến bầu ngực biến dạng méo mó.

"Sao lại im lặng? Nếu không làm tôi vui, em là..." Trịnh Liệt không hiểu sao rất ghét nhìn thấy bộ dạng cam chịu này của Lâm Vĩnh Túc, hắn lập tức nói ra câu đó, như đe dọa cô nhưng cũng là hắn không muốn cô phải kìm nén làm gì. Cái gì cũng thẳng thắn chẳng phải là tốt hơn hay sao, ngay cả cảm xúc cũng phải thẳng thắn mới được. "Vĩnh Túc, cho phép tôi gọi em thế nhé, bộ ngực của em thật sự là rất lớn."

Bàn tay Trịnh Liệt vờ về đầu nhũ hoa, xoa bóp nơi mềm mại đầy đặn của người phụ nữ, cảm giác này, thật sự là khiến cho bản lĩnh đàn ông của hắn càng muốn nổi dậy hơn rồi.

Nhưng mà hắn chưa thể, ít nhất là không thể trước khi cô phát ra tiếng rên rỉ.

Trịnh Liệt nhìn không nổi, ở phía dưới hoa huyết, hắn không dùng cự vật để ma sát nữa mà trực tiếp dùng tay mình, xoa nắn hòn ngọc tinh tế ở giữa hai chân, Lâm Vĩnh Túc như bị điện giật, co giật thân thể một cái, cô quay mặt sang một bên, cắn chặt lấy hai hàm răng của mình, cố ngăn không cho mình phát ra tiếng rên rỉ dâm loạn.

Nhìn một màn này, Trịnh Liệt có chút không hài lòng khẽ nhíu mày, sau đó xoay người cô nằm dọc theo chiều bàn làm việc, nâng hai chân cô lên, giang rộng ra đặt lên trên bàn. Hoa huyết bí mật của người con gái lộ lộ trước mắt hắn, không những lộ lộ mà còn mở rộng ra như mời gọi.

Trịnh Liệt định cúi xuống nhìn thì hai chân của Lâm Vĩnh Túc muốn khép lại, lại bị hai tay của Trịnh Liệt giữ chặt lấy, hắn cúi đầu xuống nhìn thật rõ ràng nơi hoa huyết nhỏ hẹp giữa hai chân cô, sau đó ngược đầu lên nhìn Lâm Vĩnh Túc một cái, nói: "Em thật ướt." Nói xong liền dùng một ngón tay đưa vào hoa huyết đang mở rộng kia.

Cảm giác vừa khó chịu vừa thỏa mãn khiến Lâm Vĩnh Túc nhìn không được mà ưỡn cong eo.

"Mới vậy mà đã không chịu nổi rồi sao? Cầu xin tôi đi vào." Giọng nói của Trịnh Liệt mập mờ bay lượn trong không gian của căn phòng làm việc rồi bay tới tai Lâm Vĩnh Túc, nghe câu nói đó của hắn khiến cho Lâm Vĩnh Túc không khỏi đã hồng náy càng ửng hồng hơn, nhưng sau sự xấu hổ lại là một cổ chua xót.

Đối với hắn, cô giống như một công cụ thỏa mãn tình dục như vậy sao? Bảo cô vứt bỏ tự tôn để cầu xin sự dâm loạn từ hắn ư?

Không bao giờ.

Lâm Vĩnh Túc cắn cắn môi dưới, nhất quyết không chịu mở miệng.

Trịnh Liệt lại cho thêm một ngón tay vào nữa, cảm giác của Lâm Vĩnh Túc càng tăng cao, nhưng lại vẫn như là chưa đủ. Ngón tay của Trịnh Liệt từ từ rút ra cắm vào rút ra cắm vào trong cơ thể Lâm Vĩnh Túc, khiến cho ngón tay cũng dần ướt thắm mật dịch. Sau đó đột ngột ngón tay mãnh liệt đâm vào trong hoa huyệt thật mạnh, lại rất nhanh rút ra, sự đột ngột này khiến cho Lâm Vĩnh Túc không kịp chuẩn bị mà ngâm nga lên một tiếng, làm cho cả căn phòng đang nồng đậm mùi mờ ám càng thêm mờ ám.

Trịnh Liệt khẽ nhếch môi, cuối cùng cũng chịu thành thực rồi nha. Ngón tay hắn không vì thế mà buông tha cho tiểu huyệt bé nhỏ, không những thế mà tần số đâm vào rút ra của ngón tay hắn còn càng ngang càng tăng, đâm đến Lâm Vĩnh Túc phải rên rỉ thành tiếng không thể ngăn lại được: "Àn...Aaaaa... không cần... aa....."

Mười ngón tay Lâm Vĩnh Túc bấu chặt vào lòng bàn tay, in vào đó mười hằn móng tay rõ rệt.

"Aaaaa.. Thực thoải mái... hơn...nhanh hơn...ân..." bị dục vọng che mất lý trí, Lâm Vĩnh Túc như thể mất hồn lạc vía nêu ra đòi hỏi.

"Vậy thì cầu xin tôi đâm vào em, ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trao đổi và điều kiện (3)

"Vậy thì cầu xin tôi đâm vào em, ngoan."

Trịnh Liệt nói bên tai Lâm Vĩnh Túc tựa hồ như đang dụ dỗ, nhưng cũng tựa hồ như là đang ra lệnh, âm thanh lãnh mạc mang theo mùi áp bách khiến Lâm Vĩnh Túc đang trong cơn mê luyến mà cũng không tự chủ mở miệng nói: "Àn...đâm vào tôi. Cầu xin anh đâm vào bên trong tôi."

Nghe cô nói vậy, Trịnh Liệt khẽ nhếch miệng một cái, sau đó bày ra ánh mắt vô hại nhìn cô, nói: "Em nói cái gì? Nói lại đi, tôi nghe không rõ."

Lâm Vĩnh Túc ngượng ngùng đỏ mặt, khẽ cắn cắn môi dưới sau đó nói: "Xin anh...đâm vào bên trong tôi." Haha...suy đồi thế này là cùng. Cô đã vứt hết cả tự trọng lẫn tự tôn của bản thân xuống đất rồi.

Đến cả bản thân của Lâm Vĩnh Túc cũng không thể ngờ được là mình có thể nói ra những lời như vậy. Chưa bao giờ, chưa bao giờ cô nghĩ đến tình cảnh này có thể xảy ra. Sinh ra đã là một đương kim tiểu thư sống trong nhung lụa vào sự bao bọc của cha mẹ.

Cô chưa từng nghĩ tới cảnh là mình có thể ở dưới thân đàn ông mà dâm đãng rên rỉ chứ đừng nói tới việc phải nói ra những câu nói như vừa rồi.

Bàn tay Trịnh Liệt không ngoan đưa xuống phía hạ bộ đang chảy ra mật dịch của cô mà nhẹ nhàng xoa nắn vòng quanh bề mặt âm hộ khiến cho nhiệt hỏa trong người Lâm Vĩnh Túc càng tăng cao, cơ thể Lâm Vĩnh Túc càng phát ra phản ứng, nóng bừng lên, cô hơi nâng nâng mông của mình, dường như là muốn tiếp xúc gay gắt hơn với tay của Trịnh Liệt. Nhưng mà Trịnh Liệt như đùa cô, cô càng nâng mông thì tay hắn càng lên cao, độ tiếp xúc giữa bàn tay và âm đạo luôn luôn được giữ ở một khoảng cách nhất định, khiến cho Lâm Vĩnh Túc khó chịu rên rỉ.

Cô muốn, cô muốn...Nơi đó của cô đang vô cùng khao khát, vô cùng nóng hừng hực như thể muốn thiêu đốt cả người cô.

Cô cần có gì đó lấp đầy sự trống rỗng này. Khó chịu quá đi mất.

"Nếu đã muốn như vậy, thì tới đây cầu xin tôi." Trịnh Liệt chậm chậm đi tới ghế làm việc ngồi xuống, lưng tựa vào thành ghế, hai chân hơi co lại trong chiếc quần âu kia. Nhìn hắn vẫn vô cùng lịch lãm, chỉ có ở nơi hạ thân kia, khóa quần đã được kéo xuống, cựa long cũng đã dùng mảnh ngáng cao đầu vươn ra bên ngoài.

Trái ngược với bộ dạng "trát đàng hoàng" kia của Trịnh Liệt thì Lâm Vĩnh Túc đã bị lột trần thân thể, da thịt trắng nõn lồ lộ bày ra trước mắt Trịnh Liệt, cô nuốt một miếng nước bọt, về mặt cam chịu bước xuống bàn, đi tới trước ghế làm việc.

Cô ngồi xuống trước mặt hắn, nhìn cự vật thô to đang ở trước mắt mình mà khẽ rùng mình, lại nhận được khí thế áp bức từ trên người Trịnh Liệt truyền

xuống khiến cô liền đưa tay ra cầm lấy thân cự vật. Hành động của cô rất vụng về, vừa nhìn cũng có thể biết rằng cô là lần đầu làm loại chuyện này khiến trong lòng Trịnh Liệt không khỏi có chút kinh hỷ.

Nãy giờ nhìn Lâm Vĩnh Túc thật sự hắn muốn phát điên, không phải là dục vọng mà là một cái gì đó, một thứ cảm xúc không nói rõ tên. Chỉ là hắn cảm thấy cô thật đáng ghét, dám xem hắn như là kẻ phóng túng mà nói "tôi sẽ là của anh". Hắn cần ư? Nếu như cần thì có hàng ngàn hàng vạn những phụ nữ xinh đẹp quyến rũ khác đang muốn tiếp cận hắn.

Nhưng vì sao hắn lại đồng ý?

Có lẽ là ...

"Aaa...." Trịnh Liệt đang mông lung suy nghĩ thì phát ra một tiếng ngậm dài. Hắn mở to mắt nhìn cô gái đang ngồi quỳ trước mặt há miệng ngậm lấy cự vật của mình.

AAaaaa...cô cứ nhiên lớn gan đến vậy, dám dùng miệng.

Trịnh Liệt bị khoái cảm từ phần thân truyền tới toàn thân làm cho cơ thể có chút bất định, hai tay không tự chủ mà bám chặt lấy thành ghế, dùng sức để bản thân không bị cô làm cho phát điên. Nhưng là Lâm Vĩnh Túc không hiểu lần này đến đây đã ăn phải gan hùm hay sao mà vẫn điếc không sợ súng, tiếp tục ngậm lấy phần thân to lớn kia vào trong miệng, phần thân của hắn lớn đến nỗi cô phải há miệng hết mức mới có thể ngậm trọn quy đầu của hắn.

Vì khoái cảm mà Trịnh Liệt không thể chịu nổi nữa, tay hắn vô thức đưa ra phía sau đầu của Lâm Vĩnh Túc, dùng sức ép đầu cô sát gần hơn cự vật để cự vật có thể vào sâu hơn trong miệng cô.

Thứ đó của hắn đúng là quá lớn đi, chỉ mới vào chưa được một nửa mà quy đầu đã chạm tới cuống họng Lâm Vĩnh Túc, khiến cho Lâm Vĩnh Túc muốn nôn ra, đầu cô muốn rút ra nhưng lại bị bàn tay hắn giữ lại không cho di chuyển. Và ngay sau đó thì sự di chuyển của đầu cô được điều chỉnh bởi bàn tay to lớn của Trịnh Liệt. Hắn vì bị khoái cảm xâm lấn mà không quan tâm đến cảm nhận của cô, chỉ biết ngang tàn dùng tay đưa đẩy đầu cô để dương vật ra vào trong miệng cô.

Cuống họng Lâm Vĩnh Túc bị chọc ra chọc vào đến buồn nôn, nhưng mà Trịnh Liệt vẫn một mực không tha cho cô. Cô có cảm giác như nếu bây giờ mình mà nôn thì sẽ nôn luôn cả ruột gan mình ra ngoài vậy, nước mắt không biết từ đâu tụ lại trên mắt, theo hốc mắt nóng ẩm chảy xuống gò má. Vì công ty của bố mình, cô có thể chịu đựng.

Miệng vì bị dương vật của hắn lấp đầy mà không thể nói gì, chỉ phát ra được những tiếng ư ớ không rõ.

Trịnh Liệt bị khoái cảm áp chế khiến hắn muốn phun luôn trong miệng Lâm Vĩnh Túc, may mắn sao đã nhanh chóng kìm lại rồi rút ra, chất dịch trắng bắn lên trên mặt Lâm Vĩnh Túc.

Trịnh Liệt thỏa mãn thở một hơi, lại nhìn thấy đôi mắt ướt đẫm của Lâm Vĩnh Túc, lúc này hắn mới nhớ đến vừa rồi mình đã quá không kiểm soát được hành động mà đem cô làm như vậy. Trong lòng liền có chút áy náy nhưng rất nhanh biến mất, thay vào đó là cự vật vừa mềm đi vì nhìn thấy cơ thể của Lâm Vĩnh Túc mà lại lần nữa ngẩng cao đầu: "Cởi quần ra." Hắn ra lệnh.

Lâm Vĩnh Túc không còn cách nào liền nghe theo, đưa tay cởi thắt lưng của Trịnh Liệt ra. Tiếng lạch cạch của dây lưng cùng mùi dịch mật nồng đậm trong không khí khiến cho không gian phòng làm việc vô cùng ám muội.

Chiếc quần còn chưa được cởi ra, Lâm Vĩnh Túc đã bị Trịnh Liệt lật người xuống mặt sàn có trải thảm, cả người cô lộ ra trước mắt hắn.

Trịnh Liệt tự mình cởi lấy quần, xong xuôi dùng cự vật đã ngẩng cao đầu, thô to dũng mãnh đến trước cửa huyết đang tràn ra chất dịch nhầy. Quy đầu vờn nhẹ trước cửa huyết: "Em đã ra nhiều vậy rồi hắn là đang rất mong chờ nó đi vào đúng không?" Ngừng một lát, nói tiếp: "Là do em tự nguyện đưa đến trước mặt tôi. Miếng thịt ngon thế này, không ăn thì hơi phí nha."

"Vậy...anh nhớ ăn cho kỹ vào, coi chừng ghen." Lâm Vĩnh Túc nhìn hắn, hờ hững nói.

Trịnh Liệt nghe vậy khẽ cười nhẹ, đúng là chỉ có cô mới có thể nói ra những câu phi thường nguyên rủa như vậy đối với hắn: "Được, chiều ý em. Tôi sẽ ăn đến mức em cầu xin, tôi cũng sẽ không dừng lại."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Trao đổi và điều kiện (4)

Trên đường đời, nhiều thứ sẽ khiến ta lạc đường hay ít nhất là rẽ sai đường, điều chúng ta cần làm, là đừng sợ hãi, đừng lo lắng, mà hãy cố gắng biến sai thành đúng.

---tôi là dải phân cách---

Khẽ vỗ nhẹ vào cái mông tròn trịa trắng nõn của Lâm Vĩnh Túc một cái khiến Lâm Vĩnh Túc cắn môi kêu lên một tiếng.

Tên xấu xa, dám khi dễ cô, rồi sẽ có ngày cô sẽ khi dễ hắn, cho hắn muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.

"Cảm ơn em đã quan tâm. Tôi sẽ ăn kĩ đến mức tới khi em khiec thét cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không dừng lại." Trịnh Liệt nhìn cô bằng ánh mắt tục lữ, ngọn lửa như muốn bùng cháy, muốn thiêu đốt dụng vọng bùng cháy hơn.

Trước lời nói vô cùng có "nhân tính" lần từ tính của hắn, Lâm Vĩnh Túc chỉ biết im lặng cắn cắn môi nghĩ: cái ngày cô khi dễ hắn... hắn là không có đi.

Đang nghĩ, Lâm Vĩnh Túc bỗng cảm nhận được một vật to lớn đang chạm trước cửa huyết nóng bỗng bỗng xuất hiện. Vật kia quả thật là vừa thô vừa to khiến cho cô có chút trở nên giật mình rồi lại nhanh chóng nổi lên cảm giác như bị điện giật.

Có không biết, cô không cần biết nữa. Chỉ biết hiện tại trong người cô đang trống rỗng, đang muốn được nếm trải lại cái cảm giác với hắn, cô nhớ...

"Nhớ của tôi đã đâm vào em bao nhiêu lần không?" Trịnh Liệt gian tà nở nụ cười, ngón tay vuốt ve phần da thịt đang ửng đỏ vì bỏng rát của Lâm Vĩnh Túc. "Muốn nó đâm vào em không?"

Vừa nói, côn thịt vừa nhả ra vào quy đầu như đùa cợt như mồi như thể đó là sự kiên nhẫn. Kiên nhẫn đến muốn phát điên!

Lâm Vĩnh Túc theo nhịp nhả ra vào của quy đầu mà nâng mông lên, muốn vào sâu hơn nữa. Phải! Cô...

"Muốn...um...xin anh...đâm vào tôi...khó chịu quá....ân..." Lâm Vĩnh Túc vặn vẹo eo nhỏ, bàn tay xinh đẹp đưa tới một bên ngực mà tự mình xoa bóp nhẹ nhàng, như thể làm vậy sẽ khiến cô dễ chịu hơn vậy. Tay còn lại cô đưa lên miệng, ngón tay cái đưa đến trước miệng, mút vào. Trên ngón tay liền dính đầy nước bọt, gây kích thích thị giác vô cùng.

Nhìn cảnh này, Trịnh Liệt không thể nhịn nổi nữa mà gầm nhẹ một tiếng, dùng sức thật mạnh, đưa toàn bộ nam căn vào hoa huyết ướt át.

"Á..." Bất ngờ bị chọc vào, Lâm Vĩnh Túc rên lớn một tiếng, từ nơi giao hợp co bóp chặt chẽ lấy côn thịt to lớn chạy lan truyền khắp toàn thân cảm giác tê rần như thể có hàng ngàn con kiến đang gặm nhấm cô, có điều... cảm giác này khiến cô nghiện. "A...nhanh hơn...nhanh một chút...ừ...mmm...".

Trịnh Liệt cũng thoải mái đến thiếu chút nữa đã không biết trời đất gì nữa. Hắn nghiêng chặt răng, qua kẽ răng sít sao rít lên: "Tiểu yêu tinh, em muốn khiến tôi chết trên người em luôn đúng không?"

"A.....ừ....." giờ phút này ý thức Lâm Vĩnh Túc trở nên mơ hồ, cả người run rẩy, không còn nghe hắn nói gì, không còn biết mình đang ở đâu, chỉ biết hưởng thụ lấy khoái cảm mê đang xông đến từng lỗ chân lông trên người cô.

Trịnh Liệt chậm rãi động mấy cái, cúi người xuống hôn mặt cô, nụ hôn rất nhẹ nhàng giống như lông vũ rơi xuống. Lâm Vĩnh Túc rên rỉ thốt ra, Trịnh Liệt dùng môi bao trùm lên môi Lâm Vĩnh Túc, sau đó đâm mạnh một cái khiến Lâm Vĩnh Túc kêu lên. Trịnh Liệt nâng đầu lên, nhìn xuống khuôn mặt vì đau mà khẽ nhíu mày lại của Lâm Vĩnh Túc, từ môi dưới có màu anh đào nhạt của cô hiện tại đã có thêm một màu nữa, là màu đỏ tươi cùng dấu răng của hắn.

nhìn bộ dạng cô như thế này khiến cho hắn có một loại cảm giác thỏa mãn mãnh liệt, hắn không khỏi thỏa mãn than nhẹ, thật là một tiểu yêu tinh.

Lâm Vĩnh Túc bị hắn trêu đùa hết sức thoải mái, há mồm rên rỉ, nghe tiếng rên rỉ đầy phóng túng của cô, Trịnh Liệt khẽ cúi đầu nở nụ cười, động tác phía dưới bắt đầu tăng nhanh. Mãnh liệt kích thích khiến toàn thân Lâm Vĩnh Túc run rẩy, eo thon dong đưa theo động tác của Trịnh Liệt, đón hắn đi vào.

Trịnh Liệt thấy Lâm Vĩnh Túc động tình phối hợp thì trong lòng càng thêm hưng phấn, hắn đem hai chân Lâm Vĩnh Túc vòng qua hông hắn, hai tay nâng mông trắng nõn của cô, chỗ kín động tác không ngừng, cấp tốc vào sâu một chút, chỉ thấy toàn thân Lâm Vĩnh Túc một hồi động đậy, hai chân không tự chủ được kẹp chặt hông hắn, trong hoa kính một dòng chất lỏng trào ra, khiến Trịnh Liệt thoải mái cực điểm, vì vậy hắn gầm nhẹ một cái, ôm eo cô hưng hăng ra vào, đâm thật mạnh vào bên trong.

Mỗi nếp nhăn bên trong hoa kính mềm mại dường như đều căng ra hết mức, đón nhận lấy từng đợt xâm nhập như vũ bão của Trịnh Liệt.

"Ân...mạnh....lớn...không... ngừng...aaa....không được...hư mất...."

Lâm Vĩnh Túc khóc nức, nước mắt ứa ra, nói không rõ lời, bị cắt ngang bởi những lần đâm ra chọc vào của Trịnh Liệt. Cô chịu không nổi nữa, quá thô bạo, quá mãnh liệt đi, nó khiến cô muốn nổ tung.

"hư...rốt cuộc là em đang muốn nói gì? ân... Tôi nghe thật không hiểu nha." Tiểu yêu tinh này, trong hoàn cảnh này rồi mà vẫn cố gắng nói ra những lời đó để quyến rũ hắn? thật đáng trừng phạt mà.

Đang chọc vào, Trịnh Liệt dừng lại. Hắn đứng dậy đi tới giá sách treo trên tường.

ở một góc nhỏ gần lọ thủy tinh trên dãy sách thứ hai, hắn lấy ra một lọ nước màu đen. Nhìn qua cũng có thể hiểu đó là thuốc gì, chỉ là hiện giờ Lâm Vĩnh Túc đang bị dục mê chiếm cứ, đầu óc không thể suy nghĩ đến những chuyện khác, mà thân thể vì bị ngừng khi đang chuẩn bị tới cao trào nên không

ngừng vận vẹo đến đỏ ửng từng mảnh da thịt.

Mở nắp lọ ra, một mùi hắc bốc lên nồng nặc. Lúc này Lâm Vĩnh Túc mới khịt mũi mở mớ hồ he hé mắt ra, nhìn tới lọ nước đen trong tay Trịnh Liệt không khỏi giật mình, ánh mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

"Không cần...không...xin anh..."

Nhưng là lọ nước đã được Trịnh Liệt đưa vào hoa huyết của cô, đổ hết vào trong đó.

Chất lỏng lạnh ngắt tiếp xúc với hoa huyết non mềm khiến se sinh ra một loại cảm giác ớn lạnh khó tả.

"A...không cần...aa.....xin anh....um..." thứ chất lỏng màu đen kia đi vào cơ thể cô qua đường hoa huyết, nó chảy đến đâu cô đều có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt của cơ thể mình, phải, cô nhận thấy sự thay đổi rõ rệt.

"Tiểu yêu tinh, đây là cực phẩm xuân dược. EM có cảm thấy có gì khác không?" vừa nói, bàn tay Trịnh Liệt vừa trượt nhẹ lên da cô, từ mặt, đến vai, eo, đùi.. Bàn tay hần vuốt đến đâu, chỗ đó như bị hàng ngàn con côn trùng thiêu đốt, nóng cháy đến khó chịu. Đến vùng tam giác giữa hai chân cô, Trịnh Liệt dừng lại, giọng nói mang theo thập phần mập mờ khó đoán: "Em sẽ hiểu thế nào là địa ngục và thiên đường ở chung một chỗ sớm thôi. Đến lúc đó đừng trách tôi ăn em kỹ quá nhé."

(Na: Chương trình thả thính con dân xin được tiếp tục. ^^)

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trao đổi và điều kiện (5)

Nơi hạ bộ đang được bàn tay Trịnh Liệt chạm vào nổi lên từng sóng cảm xúc khó tả. Nóng cháy mà tràn đầy khao khát.

"Aa...nóng...Ừm.....nóng quá....khó chịu...aaa....." Lâm Vĩnh Túc vận vẹo mông, bàn tay càng xoa nắn bầu ngực mãnh liệt hơn: "ân...cho tôi...cho tôi....tôi muốn..."

Lâm Vĩnh Túc khe khẽ nói, như có như không mở mắt ra, đưa ánh mắt tràn đầy sương mù dục vọng nhìn Trịnh Liệt.

Một tay Trịnh Liệt thông thả vuốt ve mặt cô, còn cái tay đang đặt nơi u cổ vẫn như có như không vờn lấy nơi yếu ớt mẫn cảm nhất của cô, nhấn một cái.

"Ngô..." Cảm giác được cô kháng cự kẹp chặt hai chân lui về sau, bàn tay vốn đang vuốt ve mặt cô kia cường ngạnh nhưng cũng không mất đi ôn nhu đè gáy cô lại, tay kia thì dùng sức hơn nhấn thật mạnh lên viên trân châu, sau đó trực tiếp xoa nắn viên trân châu cứng rắn đứng thẳng bên trong, ngón tay cái mềm nhẹ vuốt ve nó, ngón giữa chậm rãi ở cửa hoa huyết khẽ vuốt qua lại, khiêu khích dục vọng của cô bộc phát ra ngoài.

Chưa bao giờ bị âu yếm như thế, lại còn bị Trịnh Liệt đổ xuân dược loại cực mạnh vào người, cô làm sao có thể chống lại khiêu khích như vậy, người đàn ông ngang tàn trước mặt cũng không thể kiềm chế được bản thân nữa mà đè nam căn trắng kiện của hắn lên miệng hoa huyết ướt át nóng rực của cô, ma sát làm cho thân thể cô nóng lên, khí nóng dồn dập, khoái cảm càng ngày càng tăng vọt.

Lâm Vĩnh Túc có cảm giác cô sắp nổi điên rồi, cô vốn đâu phải là người như thế này, nhưng mà cô lại không thể khống chế được chính mình, dục vọng xa lạ mà lại điên cuồng, làm cho cô bắt đầu đón ý hùa với hắn, đón ý hùa với người đàn ông chiếm đoạt thân thể của mình, đón ý hùa với người đã trực tiếp lấy đi mạng sống của bố cô, đón ý hùa với người mà vốn dĩ cô nên trốn tránh thật xa.

Trong cơ thể đột nhiên có một ngón tay nhập vào làm cho Lâm Vĩnh Túc mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong khóe mắt dính nước mắt trong suốt, cô không biết bộ dạng hiện tại của mình có bao nhiêu hấp dẫn, chỉ biết không ngừng rên rỉ, theo mỗi lần ngón tay trườn vào, cô có cảm giác như mình sắp chết.

"Liệt! Ô ——, nhanh...nhanh hơn một chút..." Trời ạ! cô thật thoải mái, lại thật khó chịu, không thể khống chế được cảm giác muốn bắn ra ngoài, ngón tay kia không biết va chạm vào điểm nào trong vách tường của cô, chính là hung hăng nhấn một cái, liền làm cho cô vứt bỏ toàn bộ rụt rè, e lệ, thậm chí không ngừng roi xuống, roi xuống, trụ lạc trong vực sâu dục vọng đen tối.

Ánh mắt u ám nhìn gương mặt thanh thuần trong tay mình bây giờ tràn ngập xuân triều, Trịnh Liệt tà tứ cong lên khóe môi, lại nhập vào hai ngón tay, bay nhanh trong hoa kính co rúm, cảm nhận được nhục bích non mềm của cô một trận lại một trận co rút đè ép ngón tay hắn, hắn một bên ấn lên viên trân châu cứng rắn, một bên đè lên điểm cứng rắn nổi lên ở sâu trong vách hang kia, mạnh mẽ đè xuống ——

"A! A a a..." Lâm Vĩnh Túc cuối cùng cũng nhận không được khóc rống thất thanh, ở trong cực hạn cao trào cô dường như thấy được có hàng ngàn bông pháo hoa bắn lên trong đầu mình, bàn tay người đàn ông dịu dàng mơn trớn mái tóc dài của cô, giống như cha cô trước đây vẫn vuốt ve đầu cô như thế, ôn nhu mà lại tinh tế.

“Cô có nhớ người cha hiền từ hết lòng vì gia đình của mình không? Có nhớ người mẹ uy nghi nhưng không kém phần quyền rũ của mình không? Một gia đình thật hạnh phúc...” âm thanh trầm thấp như đang thôi miên, mẹ hoặc tâm trí cô, trong mộng lung cô dường như nhìn thấy được mái ấm kia, khi đó cô vẫn là tiểu công chúa rất hạnh phúc, cô thích nhất mặt váy lụa trắng, cùng bố mẹ đi dạo ở trong vườn hoa tung tăng vui đùa.

“Ân...” Mơ hồ đáp lại câu hỏi của hắn, Lâm Vĩnh Túc không nhìn thấy được, ánh mắt người đàn ông vốn đang tràn ngập tình dục dần dần u ám lại, trở nên lạnh lẽo.

Cũng không báo trước, Trịnh Liệt dùng sức thật mạnh, chỉ nghe một tiếng da thịt va chạm nhau vang lên thật lớn, cả cơn thịt đã ngập trong hoa huyết. Hoa huyết như cái miệng đói khát, mút thật chặt lấy nam căn của Trịnh Liệt như không cho hắn rút ra vậy.

Lúc này, Lâm Vĩnh Túc còn không kịp hét lên tiếng, chỉ biết mở lớn mắt, há miệng thật lớn, như để giải tỏa cơn khoái cảm điên cuồng đang xông lên bộ não của cô.

“Bảo bối, không thích tôi làm vậy sao?” hắn hôn nhẹ lên cái cổ bóng loáng của cô, động tác ấy vô cùng ôn nhu đến ngay cả Trịnh Liệt cũng không nhận ra, “Em có cảm thấy không, nó đang cùng tôi kết hợp...”

“Ân...” Lâm Vĩnh Túc mặt nhăn như tở, khó nhịn vịn vẹo thân thể, thân thể bị hắn dạy dỗ vô cùng mãn cảm dễ dàng bị trêu chọc nổi lên phản ứng, chân cô không tự chủ được mở rộng ra, để dễ dàng cho hắn tiến vào.

Đúng là tiểu yêu tinh, cô chủ động làm cho Trịnh Liệt quy đầu đang nằm bên trong cơ thể cô nhất thời lại trưởng lớn vài phần, trượt ra rồi lại mãnh liệt va chạm, vừa lòng nghe thấy cô rên rỉ, Trịnh Liệt hôn trụ môi cô, bàn tay vươn ra phía sau xoa nắn cặp mông mềm mại, ngón tay thô ráp lại luồn ra trước vuốt ve viên trân châu cứng lên.

“Em muốn tôi không động đến công ty của ông ta đúng không? Vậy tôi có điều kiện.” hắn thờ hờn hển cố nén lại dục vọng muốn ở trong cơ thể cô tàn sát bừa bãi, Trịnh Liệt cúi đầu ngậm lấy nhũ phong đỏ hồng đang đứng thẳng, phía dưới mãnh liệt rút ra chọc vào.

Trong đầu Lâm Vĩnh Túc bây giờ đang vô cùng hỗn loạn, lại còn nhắc đến bố cô làm cô càng thêm không tự chủ được mà vô thức giật mình, mới nhớ tới mục đích tới đây của mình.

Phải, là cô tới để xin hắn tha cho công ty của bố cô, là cô tới để lấy thân thể ra trao đổi cho công ty của ông được an toàn. Đã là ông thì dù là bất cứ chuyện gì, cô cũng sẽ không ngần ngại.

“Tôi...ân...Đồng ý với tất cả mọi điều kiện. Chỉ cần...Á...anh đừng động tới Lâm Noãn, thì...um... tôi tình nguyện...ân...làm trâu làm ngựa...aaaa...” cô bị hắn làm cả người như nhũn ra, toàn bộ thân thể mềm xuống thành một bãi xuân thủy.

“A!”

“Kêu to thêm một chút, tôi thích nghe tiếng kêu của em.” Hắn khàn khàn nói, tay vịn chặt thắt lưng cô, người đàn ông không hề dè dặt dục vọng của chính mình, kêu rên đem cô đình loạn, nam căn trắng kiện cùng với dâm dịch phát ra tiếng nước chảy dâm mỹ.

Cô thật chặt, vừa nóng vừa mềm, làm cho hắn rốt cuộc cũng không thể nào tiếp tục dịu dàng, hạ thân không ngừng hướng nơi sâu nhất mà xâm nhập, mỗi lần xâm nhập đều dường như đem hết sức lực mà đâm vào, dùng toàn lực nhập vào chỗ sâu nhất, làm cho cô yêu kiều rên rỉ không ngừng.

“Á... Liệt...á...” cô thất thần gọi tên của hắn.

“Được. Lời nói của em đã được tôi ghi âm lại, em đừng quên, từ bây giờ tôi nói gì em cũng phải nghe.” Trịnh Liệt nói xong, đem hai chân cô đặt trên vai, cuồng dã tiến lên, cảm giác được hoa tâm cô đột nhiên co rút mút chặt lấy hắn, không khỏi thích thú đến toàn thân đều run lên.

“sướng...aaa...nữa...aaa...” khóe mắt Lâm Vĩnh Túc ẩm ướt, tay sờ soạng lung tung, giống như muốn bám víu vào cái gì, cô đang muốn suy nghĩ một chút hắn vừa nói cái gì thì lại bị hắn va chạm làm cho đầu óc trống rỗng.

Động tác Trịnh Liệt hơi ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt không còn đủ phân biệt trời trăng của Lâm Vĩnh Túc khẽ khép hờ hai mắt, sau đó dốc toàn lực, đâm thật mạnh mấy chục cái liên tiếp. Hắn đâm vào rút ra điên cuồng như dã thú động dục. khiến Lâm Vĩnh Túc khóc thét: “Áaaaaa..... KHIẾM...AAAAA...chết...chết mất...um...tôi ra...ra.... AAAAAAAAA.....”

Lâm Vĩnh Túc thét lớn một tiếng, cũng là lúc Trịnh Liệt gầm lên một tiếng thật lớn, liền sau đó một dòng tinh dịch nóng ấm, thật nhiều đổ vào trong hoa huyết của Lâm Vĩnh Túc.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Con gái sẽ bảo vệ hai người

Lâm Vĩnh Túc nhìn mình qua tấm gương trước mặt.

Đôi mắt hồng ngân vẫn còn vương chút mơ hồ, hai má đỏ ửng, trên cổ toàn những vết tím đỏ cho thấy trận hoan ái vừa rồi đã có bao nhiêu phần kịch liệt.

Toàn thân cô rã rời, dường như không còn chút sức lực nào, nhưng cô đã cố gắng lôi kéo quần áo mặc vào người rồi tới toilet để... để làm gì? Cô không biết. Cô chỉ biết là hiện tại cô có cảm giác như toilet cũng chế cười cô bần hơn nó.

Lâm Vĩnh Túc cười khò một tiếng, vừa định đưa tay để vịn vò nước thì nghe thấy tiếng động đằng sau, kèm theo đó là một giọng nói mang theo ba phần thương hại, bảy phần mỉa mai, nói: “Ha, nhìn mặt dễ thương thế, hóa ra cũng là loại đàn bà lấy thân để trao đổi cho đàn ông vui chơi.”

Lâm Vĩnh Túc quay người lại, là cô thư ký họ Ngô khi nãy vào phòng Trịnh Liệt.

Lâm Vĩnh Túc hơi nhú mày nhìn cô ta, tỏ vẻ không hiểu. Nhưng có trời mới biết là tìm cô đang đập tình thích. Phải, là vì cô hiểu cô ta nói đúng. Cô đúng là lấy thân mình để trao đổi, để đàn ông vui chơi trên chính thân thể của mình.

“Cô nhìn tôi như thế là có ý gì? Đừng lên mặt với tôi, cô tưởng được làm thư kí cho Trịnh tổng thì cô có thể vênh mặt lên với tôi ta?” Cô thư kí họ Ngô rất tức giận khi Lâm Vĩnh Túc nhìn mình như thế.

Chính là tức giận. Không những thế, mà còn là phi thường tức giận. Vì có gì một con bé miệng còn hôi sữa mà dám nhìn cô ta bằng ánh mắt khiêu khích đó chứ? Tưởng quyền rũ được Trịnh tổng thì mình lên mặt được ư? Hừ! Thư kí thì sao? Dù gì cũng là phó thư kí, vẫn là cấp dưới của cô ta.

“Cô nói thư kí? Tôi... làm thư kí?” Lâm Vĩnh Túc chỉ vào mặt mình, đưa ánh mắt như kẻ ngốc nhìn cô ta hỏi.

Thư kí ư? Đúng là anh ta đã nói từ bây giờ hần nói gì cô cũng phải nghe theo, đúng là cô cũng đã đồng ý. Nhưng mà thư kí thì... có phải là quá cao rồi không? Cô còn tưởng sẽ bị hần dìm vò, bị hần vui dập cho đến chết đi sống lại chứ.

“Cô vui mừng cái gì?” Thư kí Ngô khẽ nhếch miệng, nhưng là sự thù hằn trong ánh mắt thì không chút che dấu mà lộ ra, bắn về phía Lâm Vĩnh Túc: “cô cũng chỉ là đồ gái bán thân thôi, không biết xấu hổ hay sao mà vẫn cười được? Hay từ nhỏ đã được mẹ cô dạy cho như thế? Hả?”

Cùng lúc khi chữ “hả” cuối cùng thốt ra từ miệng của thư kí Ngô thì một cái tát như trời đánh cũng giáng xuống luôn một bên má của thư kí Ngô.

CHÁT!!!

Sức đánh không nhỏ, lại ở trong không gian hẹp nên tiếng vang càng trở nên to bất thường. Lâm Vĩnh Túc mở lớn hai mắt, hai môi mím lại: “Tôi không cho phép cô xúc phạm mẹ tôi.”

Cô... cô vừa đánh người.

Cô vừa đánh cô gái đó.

Cô ta dám xỉ nhục mẹ cô.

Nhưng...

“Cô nhớ đấy.” Thư kí Ngô sau một giây sững sờ thì bừng tỉnh, sau đó ôm mặt đi ra khỏi toilet.

Chỉ còn lại Lâm Vĩnh Túc ở trong toilet, cô dựa lưng vào tường, từ từ trượt người xuống. Sau đó ngồi thụp xuống, ôm lấy hai đầu gối.

Mẹ, bố... hai người yên tâm. Con gái sẽ bảo vệ hai người.

Vuốt vuốt lọn tóc bên má, Lâm Vĩnh Túc bước từng bước khó nhọc trên nền hành lang của tập đoàn IE.

Cô đang cảm nhận từng đợt đau buốt dâng lên, từ hạ bộ đến lưng hay bụng. Đầu óc cô như quay cuồng, cô phải vịn tay vào tường để cẩn thận bước đi, cố gắng không để cho bản thân mình ngã. Nhưng là... khó chịu thật đấy. Nơi hoa huyết vừa giao hợp với hần dường như đang bị hàng ngàn cây kim đâm vào. Đau rất.

Thư kí ư? Hừ... rốt cuộc là hần đang muốn âm mưu chuyện gì mà lại để cô làm thư kí cho hần chứ?

Cô muốn về nhà. Cô muốn rời khỏi đây, muốn ngủ một giấc đã.

NHưng nhìn xuống đôi chân trần của mình, Lâm Vĩnh Túc khẽ cười nhạt. Cô đi ra khỏi phòng hần mà quên mang theo giày rồi. Phải vào lấy mới được. Lấy xong cô sẽ về nhà ngủ một giấc thật lâu, sau đó còn phải đi thăm bố, bố ở một mình chắc cô đơn lắm. À... còn phải tới bệnh viện để xem tình trạng của mẹ nữa. Chắc, mẹ thích nhất là hoa lưu li, trước khi tới cô sẽ mua một bó hoa lưu li thật to thật đẹp cho mẹ mới được.

Cạch.

Cánh cửa phòng tổng giám đốc mở ra.

Phía xa xa có hai người đang ngồi và hai người đang đứng. Gì thế này? Là một người đang ngồi và một người đang đứng chứ.

Mắt cô bị ảo giác thật rồi. Lâm Vĩnh Túc cúi đầu, nhắm nhắm mắt lại, như thể làm vậy thì đầu óc đang quay cuồng có thể lấy lại được chút tỉnh táo hơn.

Phải tìm giày cái đã.

Lâm Vĩnh Túc bước đến bên bàn làm việc của Trịnh Liệt, hần đang ngồi dựa lưng vào ghế, dung đôi mắt chim ưng uy mãnh nhìn cô.

“Trịnh tổng...” Lâm Vĩnh Túc nghe được tiếng noiscos chút em lẹ, có chút rụt rè, nhìn lại, đây chẳng phải là thư kí Ngô sao? Chẳng phải là người vừa bị cô đánh một cái sao? Sao bây giờ lại đứng bên cạnh Trịnh Liệt? Sao bỗng nhiên lại mang khuôn mặt ướt đầm như con mèo nhỏ uất ức vậy? Sao hai mắt bỗng dưng đỏ hoe như thể vừa bị bắt nạt vậy?

Ha. Chẳng lẽ là mách lẻo sao?

Cô ta tưởng cô sợ sao?

Vừa định cúi người nhặt giày lên, ánh mắt cô vừa khéo lướt qua khuôn mặt Trịnh Liệt, dường như cô thấy hần gật đầu một cái, ngay sau đó “CHÁTTTTT...” Một cái bật tai như trời giáng rơi xuống trên mặt Lâm Vĩnh Túc.

Mái tóc dài bị đánh tung tóe lên mặt, không nhìn thấy rõ được cảm xúc của cô lúc này, nhưng trên gò má trắng nõn đã hiện rõ năm hần ngón tay rõ rệt cùng khoe miệng dường như có gì đổ rỉ ra tanh tưởi.

Cô không đau. Dường như là cô bị mất cảm giác luôn rồi vậy. Đầu cô choáng váng, cô không còn cảm giác gì nữa.

Lâm Vĩnh Túc lao đảo sau cái tát, cổ gắng ngẩng mặt lên nhìn thư kí Ngô đang chạy lại đứng sau lưng Trịnh Liệt. Bộ dạng như thể sợ cô sẽ làm gì cô ta vậy.

Lâm Vĩnh Túc đưa đôi mắt mờ hồ nhìn thư kí Ngô: “Cô dám đánh tôi?”

Lâm Vĩnh Túc bước từng bước nhỏ đến gần thư kí Ngô. Cô ta thấy vậy thì hai tay ôm lấy mặt: “Đừng, đừng đánh tôi nữa, tôi biết tôi sai rồi. Là tại khi nãy cô đánh tôi nên tôi uất ức muốn đánh trả, tôi không dám nữa đâu.” Giọng nói của cô ta như kẻ lâm vào đường cùng, sợ hãi có, bất lực có, cầu xin có.

Lâm Vĩnh Túc nhếch miệng muốn cười lớn một tiếng, diễn có cần tốt như vậy không?

Thấy Lâm Vĩnh Túc vẫn không dừng chân, vẫn bước về phía mình, thư kí Ngô càng như con mèo sợ hãi, run rẩy nói: “Làm ơn đi mà, xin cô. Tôi xin lỗi vì đã nói mẹ cô chỉ là kẻ cướp chồng người khác, tôi xin lỗi vì đã nói bố cô là kẻ không ra gì, tôi...”

Chát.

Lâm Vĩnh Túc chỉ định lại nhặt giày, bởi giày của cô đang ở dưới chân nơi thư kí Ngô đang đứng, nhưng mà... cô ta là đang cố tình gây sự, cố tình khiêu khích cô.

Lâm Vĩnh Túc chậm chậm đưa mắt nhìn người vừa đứng dậy, đang nắm chặt lấy bàn tay dơ lên không trung của mình. Nếu không có hần ngăn cản thì hẳn là cô lại đánh cô ta rồi nhỉ?

Đôi mắt Trịnh Liệt vẫn đỏ lên như thú hoang, gằn tiếng: “Cô quậy đủ chưa? Đủ rồi thì đi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Kế hoạch của Khiên Thục Linh

“Cô quậy đủ chưa? Đủ rồi thì đi ra ngoài.” Đôi mắt Trịnh Liệt vẫn lên những hần đỏ như tơ máu, thể hiện sự tức giận của hần lúc này.

Lâm Vĩnh Túc đưa đôi mắt ngờ ngác nhìn hần, trong người như tràn ra hàng loạt cảm xúc không rõ tên. Nhưng cái mà cô rõ nhất đó là dường như cô cảm thấy có chút chua xót dâng lên.

Hắn lớn tiếng với cô chỉ vì thư kí Ngô? Hắn quát cô chỉ vì cô ta dùng những lời lẽ khó chịu để xúc phạm bố mẹ cô?

Hắn có quyền gì mà dám quát cô?

“Anh lấy quyền gì mà lớn tiếng với tôi?” Lâm Vĩnh Túc cười khẩy một cái rồi hất tay ra khỏi tay hắn. “Anh lấy quyền gì mà....”

Chát.

Một cái tát khác lại giáng xuống trên mặt cô khi cô còn chưa nói xong. Khuôn mặt của Lâm Vĩnh Túc nghiêng hẳn sang một bên. Rát như thể bị ngọn lửa thiêu đốt bên má vậy. Cô ngẩng mặt lên, cố giữ cho bản thân mình không vì cái tát vừa rồi mà ngã khụy khi cơ thể như đang bị rút cạn sức lực.

Nhưng mà cơ thể cô vì vừa trải qua một trận kịch tình cùng tác dụng phụ của xuân dược, cộng thêm hai cái tát vừa rồi khiến cô không đứng vững mà lao đảo. Có điều, cô không thể ngã. Nếu cô ngã, rồi ai sẽ đỡ cô dậy? Hay lại làm trò cười cho hai người bọn họ? (Bọn họ ở đây tức chỉ Trịnh Liệt với thư kí Ngô.)

Lâm Vĩnh Túc cũng không muốn càng làm mình thêm tự mất mặt, cô mang theo bộ não rối ren cùng cơ thể có phần suy nhược cúi xuống nhặt giày lên, đi vào. Sau đó cô đứng dậy, ngón tay trắng xanh thon dài chống xuống cạnh bàn, rồi quay người đi ra khỏi cửa, trước khi bước qua cánh cửa phòng tổng giám đốc, Lâm Vĩnh Túc dừng lại một chút, nhưng không quay đầu lại: “

khụy một tiếng, chưa đi qua cánh cửa, Lâm Vĩnh Túc đã ngã xuống, ngất xỉu.

Trên tán lá hoa tường vi màu trắng

có một vài giọt sương đang đọng trên gân lá, mang theo chút hơi lạnh cùng mùi hoa buổi sớm qua kẽ hở nhỏ của ô cửa sổ luồn vào trong phòng.

Ánh sáng ban mai nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt của chàng trai đang nằm gục bên giường bệnh. Chàng trai với khuôn mặt tuấn mỹ như thần tiên, đôi môi anh đào mím nhẹ, hai hàng lông mày thi thoảng lại khẽ nhú lên.

Khiên Thục Linh nhìn thấy vậy liền đưa ngón tay xoa nhẹ mi tâm của cậu, hai hàng lông mày như được an ủi liền giãn ra.

Lại dường như cảm nhận được độ ấm của bàn tay bà, Vô Đinh Kỳ hơi hơi động mi mắt dài cong rồi mở mắt ra, nhìn thấy Khiên Thục Linh đang ngồi trên giường bệnh thì cậu khẽ dụi mắt, khuôn mặt như con mèo nhỏ mới ngủ dậy.

“Tỉnh?” Vô Đinh Kỳ chống cằm nhìn Khiên Thục Linh đang ngồi trước mặt mình hỏi một tiếng, tựa hồ như thể hai người là người thân quen chưa từng tồn tại khoảng cách nào hết vậy.

“Ừm” gật nhẹ đầu như là để thay cho câu trả lời. Khiên Thục Linh đưa ánh mắt dịu dàng nhìn Vô Đinh Kỳ đang chống cằm nhìn mình, trong mắt cậu còn vương đôi chút trẻ con, nhưng lại pha trộn cả sự nam tính của người đàn ông trưởng thành khiến gò má bà vô thức đỏ ửng lên.

“Để con đi mua chút gì đó để ăn bữa sáng.” Vô Đinh Kỳ nói, vừa định đứng dậy liền bị Khiên Thục Linh nắm chặt lấy cánh tay mình. Cậu nhìn bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài vẫn còn những dấu vết của những mũi tiêm mà trong lòng nổi lên một cổ thương tâm. Cậu đưa tay lên xoa mái tóc dài như suối của Khiên Thục Linh: “Ngoan, con đi một lát sẽ về.”

Nghe vậy, Khiên Thục Linh mới nói lỏng tay, sau đó bỏ hẳn tay ra khỏi cánh tay của Vô Đinh Kỳ.

Nhìn cảnh từ một Khiên Thục Linh kiên cường ngao ngễ, chỉ sau một tai nạn mà mất đi trí nhớ, bây giờ phải sống trong cuộc sống không có quá khứ, Vô Đinh Kỳ vô thức càng thêm xót xa cho người phụ nữ này.

Vô Đinh Kỳ nhìn bà, nở nụ cười dịu dàng, sau đó bước ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh của bệnh viện A chỉ còn lại mỗi Khiên Thục Linh, bà bước xuống giường, đôi chân trần trắng như bạch ngọc có chút xanh xao bước gần lại cửa sổ. Đưa tay ra đẩy cánh cửa sổ, nhìn xuống bên dưới là một chàng trai trẻ với áo sơ mi trắng đang chạy ra phía cổng bệnh viện.

Đôi mắt trong veo của Khiên Thục Linh đưa theo bóng dáng của cậu, cho tới tận khi cậu sắp khuất bóng thì có một tiếng chuông điện thoại gọi tới khiến cho bà giật mình. Đi tới bên giường, nhìn vào màn hình, Khiên Thục Linh nhíu mi tâm, sau đó bấm phím nghe: “Alo...Được. Hiểu rồi, cứ theo kế hoạch mà làm.”

Tắt điện thoại, dường như là cùng lúc, một dáng người tràn đầy lãnh khí bước vào, dáng người hấn cao lớn, khuôn mặt xinh đẹp đến ma mị, đôi mắt đang hấn lên tia đỏ cũng phát ra tia mỹ hoặc quý dị.

Ánh sáng buổi sớm chiếu vào người hắn ta dường như lại càng tôn thêm sự tuấn mỹ của hắn, Lý Nhậm Trình gần giọng, nhìn thẳng vào Khiên Thục Linh đang đưa ánh mắt vô tư nhìn mình: “Di Linh, tôi thật ghê tởm, đi. Đi dám đem cả đứa con gái ruột của mình vào trong cái kế hoạch trả thù vô nhân tính của đi.” Càng nói, âm thanh của Lý Nhậm Trình càng như nghiền chặt hai hàm răng với nhau, chỉ cảm nhận được sự giận dữ rít qua kẽ răng.

Khiên Thục Linh nhướn mày một cái tỏ vẻ không quan tâm: “Sống mà không biết 'vô nhân tính' thì cậu sẽ luôn là kẻ thua cuộc.” Ngừng một lát, nói tiếp: “Về đi, đừng buộc tôi không nương tay với cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 37: Nhận ra

Lý Nhậm Trình nhìn người phụ nữ trước mặt đang đưa đôi mắt trong veo nhìn mình, dường như mọi sự đều không liên quan tới bà ta vậy. Tại sao.... Tại sao bà ta có thể ung dung như thế? Có thể vô tư khi chính mình đã làm những việc như vậy ngay cả chính đối với đứa con gái của mình chứ?

“Bà không còn là con người nữa rồi.” Nói xong một câu này, Lý Nhậm Trình liền xoay người bước ra khỏi phòng bệnh. Nụ cười trên khuôn mặt của Khiên Thục Linh cũng dần dần hạ xuống, khóe miệng như cười như không, ánh mắt lộ ra vẻ đau thương đầy chua xót.

Phải, Lý Nhậm Trình nói đúng. Người ta bảo 'hồ dữ không ăn thịt con', vậy mà một người mẹ như bà lại đưa đứa con gái duy nhất của mình vào trong cái kế hoạch trả thù ngu ngốc này.

Bà không xứng đáng được làm mẹ, không xứng đáng được nhận tình thương của đứa con gái bé bỏng đó.

Nhưng mà....

Mối thù này...

Không trả không được.

Vĩnh Túc, mẹ xin lỗi con. Dù cho sau này con có hận mẹ, có ghét bỏ mẹ, thì mẹ cũng không thể dừng lại, mẹ phải trả thù cho bố của con, Lâm Trạch.

Ánh dương buổi sáng nhẹ nhàng chiếu lên gò má đang ửng hồng, vẫn còn vương vấn theo những hằn ngón tay của Lâm Vĩnh Túc.

Cô nằm trên giường nệm êm ái, hàng mi khẽ động làm cho ngón tay đang vuốt nhẹ sợi tóc của cô rút vội về. Lại thấy cô vẫn đang say trong giấc mộng, những ngón tay thon dài lại tiếp tục nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc đang rủ xuống che đi hàng lông mi dài cong vút của cô.

Trịnh Liệt nghiêng đầu, một vài sợi tóc đen nhánh rủ xuống che đi đôi mắt của hắn khiến cho người ngoài không thể nhìn ra tâm trạng thật sự của hắn lúc này.

Chỉ thấy được rõ ràng, ngón tay hắn rất nhẹ, nhẹ nhàng tới mức như thể sợ chuồn chuồn làm cho làn nước trong hồ mưa thu động vậy.

Dáng người hắn cao lớn ngồi ở trên ghế cạnh giường.

“Xin lỗi, tôi khiến em đau rồi.”

Giọng nói của Trịnh Liệt khi nói ra câu này vô cùng nhỏ, nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn được nữa. Trong giọng nói có chứa đau lòng, có chứa cả sự tự trách.

Là hắn tự trách mình sao lại để cho cô phải chịu hai cái tát từ Ngô Hoàng Nhung? Hắn tự trách sao lúc đó bản thân hắn lại chỉ đứng mà không làm gì cả? Hắn tự trách tại sao tới tận khi cô ngất đi, tận khi người đàn ông tên Lý Nhậm Trình đó đưa tay đỡ cô đang bất tỉnh suýt ngã khụy vào trong lòng ngực của anh ta thì hắn mới nhận ra rằng mình đối với cô gái này không phải chỉ là mối quan hệ 'cho và nhận'. Mà còn hơn thế nữa....

Trịnh Liệt đưa ngón tay cái sờ nhẹ bên khóe miệng. Vết máu đã khô lại, nhưng khóe miệng hắn vẫn còn sưng đỏ, bằng chứng duy nhất còn sót lại cho việc hắn bị người đàn ông tên Lý Nhậm Trình đó giáng một nắm đấm vào mình.

Lúc đó, cái khi mà Lý Nhậm Trình đang định dìu cô đi khỏi IE rồi từ từ quay người lại nhìn bàn tay hắn đang giữ lấy tay cô, không cho anh ta đưa cô rời khỏi đó. Cái khi mà Lý Nhậm Trình đặt cô nhẹ nhàng tựa vào tường rồi nắm xóc lấy cổ áo hắn, găm lên những từ ngữ căm hận, như thể anh ta đang muốn giết người rồi đánh hắn một cái, hắn cũng im lặng, không đánh trả. Chỉ từ từ lau đi khóe miệng dính máu rồi cho bảo vệ kéo anh ta ra ngoài, để lại Lâm Vĩnh Túc đang bất tỉnh ở đó.

Lúc đó...

Hắn mới biết rằng...

Dường như là hắn sợ mất đi cô.

Hắn sợ nếu như lúc đó cô bị Lý Nhậm Trình mang đi, hắn sẽ không bao giờ được nhìn thấy cô nữa.

Hắn sợ...

Vì vậy trong khi đưa cô về đây hắn đã nghĩ rồi. Hắn sẽ giữ cô ở bên người, không cho cô thoát khỏi vòng tay của mình, không cho ai động chạm tới cô, không....

Để cô chịu thiệt thòi nào nữa.

Khiến Thực Linh, hắn sẽ bảo vệ cô khỏi bà ta.

(Na: hóa ra ai cũng cáo già thành tính hết rồi, mỗi con bé Túc nhà ta là ngu ngơ thôi *Xoa xoa cằm*)

Đang miên man lạc vào thế giới của mình, bỗng có tiếng chuông điện thoại reo khiến cho Trịnh Liệt giật mình bừng tỉnh khỏi những thứ đang rối ren trong đầu.

Hắn cầm lấy điện thoại, nhìn màn hình hiển thị một lúc, sau đó mới nhấn phím nghe: “Tôi đây, có chuyện gì không? Ừ...rồi... tôi tới ngay.”

Tất máy, Trịnh Liệt cúi đầu nhìn Lâm Vĩnh Túc một chút, sau đó cầm lên áo khoác ngoài, bước ra khỏi phòng, trước khi ra còn rất nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ngay sau khi tiếng cửa đóng lại, một đôi mắt nai to tròn mở ra, hàng lông mi dài cong chóp nhẹ một cái.

Rốt cuộc hắn đang muốn làm gì?

Lâm Vĩnh Túc trầm nghĩ trong đầu rồi bước xuống giường. Đi tới gần cửa sổ, qua tấm rèm cửa sổ màu trắng thanh thoát đang phất phơ trong cơn gió cuối hạ, mang theo mùi vị của nắng ban mai bay vào trong phòng, có chút nồng của hạ.

Lâm Vĩnh Túc nhìn thấy dáng dấp cao lớn tuấn mỹ của Trịnh Liệt bước vào trong chiếc xe đen bóng, sau đó xe khởi động, rồi chạy đi. Lúc này cô mới thở phào một cái.

Vừa rồi...thật sự là làm cho cô chết khiếp rồi. Hắn vuốt tóc cô sao?

Ha.

Theo bản năng đôi môi anh đào xinh đẹp khẽ nhếch lên độ cong chế giễu, đó là cô tự nghĩ thế, nhưng là cô không biết rằng, thật sự lúc này nụ cười của cô còn mang theo hơi ấm của hạnh phúc.

Lâm Vĩnh Túc vuốt lọn tóc ra sau tai, nhìn quanh căn phòng, độc hai màu đen trắng, rất ít hoa văn nhưng lại không hề khô khan.

Ở góc phòng, có một giá sách treo trên tường, sách dày đặc các khe kệ. Lâm Vĩnh Túc bước tới, đưa tay lướt nhẹ qua một cuốn sách màu vàng cũ, dường như là rất cũ, bởi góc sách đã ngả sang vàng đục.

Cô lấy ra muốn xem là quyển sách như thế nào mà Trịnh Liệt lại cất giữ cẩn thận như vậy, bởi vì trong cả giá sách, chỉ có duy nhất quyển sách này là quyển duy nhất không liên quan đến vấn đề kinh tế hay ngoại gia chính trị...

NHưng..

Cô vừa rút ra, trong cuốn sách liền rơi là tả.

Có rất nhiều tấm ảnh ở trong cuốn sách này, rất nhiều...

Nhưng mà trong tất cả những tấm ảnh duy đều có một điểm chung duy nhất, đó là một cô gái.

Những bức ảnh như thế là cuốn phim cho quá trình lớn lên của cô gái đó.

Có tấm lúc ba tuổi, cô bé cầm cây bút cười thật vô tư, có tấm hình lúc chín tuổi đang ngồi bên bãi cát buổi tối, có tấm hình lúc mười ba tuổi đang ngồi co ro một góc phòng với đôi mắt đỏ hoe, có tấm hình lúc mười lăm tuổi mặc chiếc áo sơ mi học sinh màu trắng cùng với chiếc váy caro đồng phục. Cô gái cười rất tươi, hàm răng trắng bóng lấp ló tựa hồ như những viên ngọc. mái tóc đen nhánh buông xõa, đôi mắt to tròn như con nai con đáng yêu.

Tại sao cô cứ có cảm giác...

Cô gái này có điểm rất giống mình. À không, phải là cô có cảm giác như mình có nhiều điểm rất giống cô gái này.

Nhặt một tấm ảnh lên, tấm ảnh cô gái đang cầm một tờ giấy, dường như là giấy báo đỗ của trường đại học, cô gái đó nở nụ cười hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc. Nhìn nụ cười của cô gái, Lâm Vĩnh Túc bất giác cũng cảm thấy vui thay cho cô ấy.

Nhưng khi lật tấm ảnh ra đằng sau, nụ cười nửa vầng của cô lập tức cứng lại.

“Lô Vỹ Tinh, anh yêu em”

Đó là dòng chữ phía sau, bên dưới còn có một chữ kí rồng bay phượng múa, nhưng cô có thể nhìn ra, đó là chữ Trịnh Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cảnh xuân nhà người ta (1)

'Lô Vỹ Tinh, anh yêu em'

Đó là dòng chữ sau tấm ảnh, kèm với hàng chữ ký rồng bay phượng múa ở phía dưới, Trịnh Liệt.

Đầu óc Lâm Vĩnh Túc bỗng chốc ong ong lên như thể bản thân mình vừa đụng phải cái gì đó rất đau, rất khó thở.

Phải. KHó thở quá. Ngực trái cô có cái gì đó như đâm vào, cô phải lấy hết sức lực để ép mình hít thở thật sâu, lấy lại bình tĩnh.

Chỉ là, cô cũng không hiểu, cô không hiểu tại sao mình lại cảm thấy khó chịu đến như vậy.

Lâm Vĩnh Túc nhặt hết số ảnh gấp lại hết vào trong cuốn sổ, sau đó đặt lại về chỗ cũ, nhưng là đầu óc cô cứ mơ màng như vậy.

TRong đầu cô hiện tại chỉ đầy ắp những câu nghi vấn như: Lô Vỹ Tinh là ai? Cô gái trong những tấm ảnh đó chính là Lô Vỹ Tinh, người mà Trịnh Liệt yêu? Tại sao cô cứ có cảm giác như thể mình là bản sao của cô gái đó? Tại sao cô cứ có cảm giác như thể...

Mình đang ghen.

Lắc đầu một cái như để rũ bỏ hết những suy nghĩ trong đầu.

Vớ vẩn quá. Bây giờ đối với cô mà nói, Chuyện quan trọng nhất không phải là nghĩ về mấy chuyện vớ vẩn này, mà phải giúp cho công ty của bố cô trở về như ban đầu, cô phải gây dựng lại một Lâm Noãn thật hùng hậu để bố cô ở nơi tuổi vàng có thể yên nghỉ.

Thở dài một hơi, Lâm Vĩnh Túc xoay người bước ra khỏi phòng, nhưng cánh cửa vừa mở, ;lập tức có hai cánh tay chặn trước mặt cô, không cho cô ra ngoài. Lâm Vĩnh Túc khẽ nhíu mày.

Chuyện gì thế này? Trịnh Liệt còn tốt bụng chuẩn bị cho cô hẳn hai vệ sĩ đứng trước cửa như thế này luôn à? Thật chu đáo mà. Haha

“Tránh ra.” Lâm Vĩnh Túc nói xong, vừa định hất tay của người trước mặt liền bị chặn lại. Hai người đàn ông to lớn, thân hình cơ bắp khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết thân thủ không phải dạng vừa rồi. Đương nhiên Lâm Vĩnh Túc cô có thể nào đánh hai người bọn họ rồi chạy vù đi được.

Tất nhiên nếu như cô là siêu nhân. Còn với tình hình hiện tại thì...

Bỏ qua đi.

Lâm Vĩnh Túc vừa định xoay người trở vào thì một giọng nói có phần quen thuộc vang lên sau lưng: “Cứ để cô ấy đi đi. Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Lâm Vĩnh Túc có chút cứng đờ người, nhưng lập tức trở về trạng thái ban đầu, quay đầu lại mỉm cười nhìn về phía giọng nói vừa phát ra.

Đúng như cô nghĩ, là thư kí Ngô, Ngô Hoàng Nhung.

Đi theo sau lưng cô ta là bà quản gia của Trịnh gia. Khuôn mặt bà ta hốt hải, có chút khó xử nhìn hai người vệ sĩ kia gật gật đầu. Hai người vệ sĩ đang dùng thân mình che chắn trước mặt Lâm Vĩnh Túc liền nhìn nhau một cái rồi tách ra.

Hiểu ý của hai người bọn họ, Lâm Vĩnh Túc liền vui mừng khôn xiết mà chạy về phía Ngô Hoàng Nhung.

(Na: có một người bạn của mình biết mình viết truyện, với cả mình bảo đang muốn thêm một nhân vật mà chưa biết đặt tên. Thế là chỉ bảo “lấy tên của chị đi”. Và vâng, Ok, Ngô Hoàng Nhung là tên của chị ấy *cười*)

Lâm Vĩnh Túc biết cô gái này không có ý tốt gì, chắc chắn không tốt bụng tới mức không dừng lại tới giúp mình thoát khỏi nơi này. Nhưng dù sao cô cũng không phải là đứa trẻ lên ba mà dễ để cho cô ta bắt nạt, chỉ cần trước mắt rời khỏi đây cái đã. Cô muốn về nhà, muốn biết tình hình của mẹ.

Lâm Vĩnh Túc đi ngang qua Ngô Hoàng Nhung, khẽ nhìn cô ta một cái ra ý cảm ơn, sau đó đi về phía cửa.

Ngô Hoàng Nhung nhìn bóng lưng của Lâm Vĩnh Túc đang đi trước mặt mình mà cười khẩy một cái, sau đó ngoắt mông đi sau cô.

Lâm Vĩnh Túc, Đê xem tôi trừng phạt cô thế nào.

Trịnh Liệt ngồi trên xe.

Hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, dựa lưng vào ghế xe, mắt nhắm lại.

Hắn đang nghĩ về bản thân, sau một hồi suy nghĩ, hắn rút ra kết luận: Có thể hắn đã thích cô gái kia.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt lạnh trầm đang nhắm mắt của hắn khẽ vẽ ra một nụ cười nơi khóe miệng. Nụ cười này của Trịnh Liệt khiến tài xế suýt lệch tay lái, suýt chút nữa đã đâm thẳng khu nhà cao ốc trước mặt. Đường như cũng biết mình vừa làm một chuyện thừa thãi, Trịnh Liệt liền khép môi lại, bạc môi mỏng lại dính nhau, vẽ ra một đường thẳng duy nhất.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu, khẽ thở phào. Đáng sợ! Đó là hai từ mà tài xế dành nửa ngày để nghĩ ra cho việc miêu tả cảm xúc của mình khi bắt gặp cảnh Trịnh Liệt mỉm cười. Thật đáng sợ quá mà. Con người lạnh lùng như hắn, lấy lãnh khí làm tài nguyên sống, mà cũng biết cười??? Rùng mình một cái. Tốt nhất không nên nghĩ nữa, điều đó sẽ làm cho ông đột quỵ mà quy tiên sớm mất.

Không khí trong xe lại rơi vào trầm mặc. Bỗng có tiếng chuông điện thoại vang.

Trịnh Liệt cầm lên, nhú mồm, là Ninh Kiến Thần: “Alo, tôi Trịnh Liệt.”

Sau câu nói của hắn, đầu giấy bên kia lập tức vang vọng lại tiếng cười cùng giọng nói có tặc kềm hai chữ 'khinh bỉ': “Yo, Trịnh thiếu gia. Sao mỗi lần gặp tôi cậu lại phải giới thiệu tên mình thế hả? Trí nhớ của tôi không kém đến mức đó đâu.”

Trịnh Liệt không nói gì, chỉ im lặng, sau đó nói tiếp: “Tôi muốn gặp con bé.”

“Tất nhiên, coi như cậu nợ tôi một ân huệ đấy. Nhưng mà...” Ngừng một lát, đầu giấy bên kia lại nói tiếp: “Tiểu bạch thỏ nhà cậu... Mùi vị rất tốt.” Sau đó là một tràng cười đầy thâm thúy. Không cần nói nhiều, trong câu nói của Ninh Kiến Thần cũng lộ ra tám phần là ý gì rồi, Trịnh Liệt cũng không muốn nói nhiều, chỉ là hắn đã tìm kiếm cô ấy bao nhiêu năm như vậy đều không tìm ra. Thời gian đầu thật khiến hắn muốn phát điên khi dường như đã lật tung cả thế giới này lên mà đều không tìm được cô ấy. Lô Vỹ Tinh, giờ nghe lại cái tên này, trong lòng hắn lại bình lặng lạ thường.

Có thể...là vì...

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Cảnh xuân nhà người ta (2)

Có thể...là vì...

Nghĩ tới đây khóe miệng của Trịnh Liệt lại cong lên một chút.

Cô gái đó...hắn là đã tỉnh sau khi hắn rời khỏi rồi nhỉ? (Na: sắp chết tới nơi luôn chứ tỉnh thôi đã là gì. hơ hơ....)

Chiếc xe chở Trịnh Liệt dừng lại trước một tòa nhà lớn nhất ở khu nhà cao cấp Trịnh Hòa, ngôi nhà mang theo phong cách Âu Mỹ cổ điển kết hợp với hiện đại, rất sang trọng và mang theo chút gì đó rất cổ kính.

Cánh cổng lớn nạm vàng đang đóng chặt khiến xe của Trịnh Liệt không thể tiến vào được. Thấy xe dừng lại không đi tiếp, Trịnh Liệt mở mắt ra, nhú mồm một cái sau đó rút điện thoại ra, nhấn phím gọi.

Đầu giấy bên kia phải mất khá lâu thời gian mới bắt máy, vang lên giọng trầm thấp, âm trầm, nhưng ít nhất là còn khàn khàn của dục vọng còn chưa nguội có chút bất mãn, nói: “Trịnh Liệt, gọi tôi? Không phải là ngày mai có động đất hay sóng thần đấy chứ?”

Nghe câu nói đầy vẻ châm biếm của Ninh Kiến Thần thì Trịnh Liệt phần nào cũng hiểu được là mình đang phá hoại giây phút tốt lành của người nào đó: “Tôi đang ở trước nhà cậu.” Trịnh Liệt nói một câu ngắn gọn, không thừa không thiếu, vừa đủ để Ninh Kiến Thần xác nhận được được một việc vô cùng

quan trọng, đó là vì mãi mê muốn ăn điểm tâm mà quên mất đã hẹn Trịnh Liệt tới nhà mình.

Nghĩ tới Trịnh Liệt đang ngồi trong xe, chờ mình mở cửa với khuôn mặt không nhẫn nại, đen hơn cả mỏ than châu Phi thì khóe miệng Ninh Kiến Thần nở nụ cười.

“Đang ở trước nhà tôi? Hào.”

Nói xong câu đó, cả Trịnh Liệt và Ninh Kiến Thần đều cùng tắt máy. Sau hai giây, cánh cửa của tòa nhà từ từ mở ra. Khi thấy xe của Trịnh Liệt thì hai hàng vệ sĩ to cao, mặc vest đen, đeo kính đen ở hai bên cúi chào dù hần vẫn đang ngồi bên trong.

Trịnh Liệt vẫn nhắm mắt nhưng cái hình ảnh quen thuộc này thì hần có thể tưởng tượng ra không sót một chi tiết nào.

Cái tên Ninh Kiến Thần này, thật là quá phổ trương rồi, để Vy Tinh ở đây, hần sẽ bị hần làm hư mắt thôi.

Vy Tinh...Aizzzz.... con bé này từ nhỏ đã sợ Trịnh Liệt.

Nhắm mắt suy nghĩ lại một chút về bản thân.

Trịnh Liệt, có một người mẹ xinh đẹp, một người cha tuần lã nhưng vô cùng đào hoa. Năm năm tuổi, cha hần bỏ mẹ con hần theo một người đàn bà tên là Khiên Thục Linh, mẹ hần vì đau buồn mà đổ bệnh. Bị bố mình ruồng bỏ không một chút thương tiếc, không một đồng xu dính túi, lúc đó hần còn quá nhỏ để lo được việc gì cho mẹ mình, chỉ biết giương mắt nhìn người mẹ đáng thương ngày một gầy gò xanh xao hơn vì phải kiếm tiền nuôi lớn mình. Phải sống dưới gầm cầu, hay lại trên những chiếc ghế đá ngoài công viên. Đêm lạnh buốt đến thấu xương, mẹ hần ngồi co ro ôm đứa con trai với chiếc áo may vá đủ kiểu vào lòng. Khuôn mặt tái nhợt, đôi môi tím ngắt....

Dù là đứa trẻ....

Trịnh Liệt hần cũng đã nảy sinh thù hận sâu sắc đối với hai kẻ kia.

Thật may mắn sao, mẹ hần lại được một người đàn ông yêu mến, rồi cưới về. Người đàn ông đó rất yêu mẹ hần, yêu thương hần như con ruột.

Năm hần bảy tuổi, người cha nuôi với mẹ hần mang về một đứa bé gái, rất đáng yêu, đặt tên là Lô Vy Tinh.

Năm mười lăm tuổi, công ty của bố nuôi hần đang trên đà phát triển thì bỗng nhiên qua một đêm liền sập đổ, mẹ hần vì tội lỗi mà ngã bệnh rồi qua đời. Lòng thù hận của Trịnh Liệt lại càng tăng. Hần đã thề sẽ trả bằng được mối thù này.

Lô Vy Tinh, con bé vẫn luôn nghĩ hần là người anh trai cùng cha khác mẹ. Nhưng thật ra... Chỉ có hần biết rằng, thật ra hai anh em họ, chẳng dính líu chút huyết thống nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 40: Cảnh xuân nhà người ta (3)

Trịnh Liệt bước xuống xe

Nhìn ngôi biệt thự lớn một lát, sau đó sải những bước chân đi vào bên trong.

Trịnh Liệt đi vào nhà, tự nhiên như thể đó là nhà mình. Chỉ có những hầu gái của Ninh gia thấy hần đều ngừng lại công việc đang dở dang mà cung kính cúi đầu tựa hồ như hần là chủ nhân của ngôi biệt thự này vậy.

Trịnh Liệt hoàn toàn không để tâm đến bọn họ, hần chỉ một mực bước lên lầu.

Trịnh Liệt bước đi vô cùng chắc chắn, từng bước từng bước hướng thẳng căn phòng trên lầu mà đi tới. Có một vài người hầu gái thấy hần đi lên đó thì dường như muốn nói gì đó lại thôi, mắt nhìn nhau rồi lại lắc đầu, ý bảo đừng nên xem vào.

Trịnh Liệt có chút khó hiểu, nhưng khi nghe thấy tiếng động bên trong truyền ra thì mọi khúc mắc trong lòng hần dường như đã được khai thông sáng tỏ.

“Đừng... Thần...” giọng nói của Lô Vy Tinh vang ra, sau đó là những tiếng anh ưm đầy ẩn dụ.

Trịnh Liệt đen mặt.

Từ bên trong lại tràn ra tiếng thở dốc cùng với những âm thanh kì quái.

(Na: Kỳ quái có giống như Trịnh ca với Túc tỷ không vậy ạ??? *chóp chóp*

Bốp!!!!

Na: *ôm đầu* huhu.... mọi người nhìn đi, Trịnh ca đánh con gái kia.

Dân tình: *Ném đá, chọi trứng vào Na* Cút đi chỗ khác, không thấy tui tui đang đọc truyện hả???

Na: *lủi thủi vừa đi vừa khóc*)

“A....um...”

Trịnh Liệt vẫn đứng đó.

“A...không cần...Thần...đừng trêu chọc tôi nữa mà. làm ơn,,,làm ơn...”

Trịnh Liệt vẫn đứng yên.

“ngoan. nói tôi lấy gì để thương em?”

Trịnh Liệt không nhúc nhích. (Na: Mặt dày

Sau một giây, bước chân Trịnh Liệt bắt đầu nhấc lên, nhẹ nhàng bước đi.

Bước về phía căn phòng.

Ở đó có một lỗ nhỏ trên cánh cửa, mà chỉ có duy nhất hắn biết được, bởi vì ngày xưa còn nhỏ hai người chơi thân với nhau, hắn đến nhà của Ninh Kiến Thần đã đục một lỗ này khi chơi trốn tìm, tiện cho việc theo dõi nơi ẩn nấp của đối phương. (-.-')

Thấy Trịnh Liệt bước tới gần cánh cửa, ghé sát mặt vào đó, những hàu gái trong Ninh gia đều há hốc mồm, tròn to mắt.

Rốt cuộc... Trịnh đại thiếu gia uy nghi băng lãnh... đang muốn làm cái gì vậy?

Tại sao... Lại ghé mặt vào đó... Nhìn cảnh kia...

Chẳng lẽ...

Nghĩ tới đây mấy hàu gái nhìn nhau rùng mình một cái, ròn da gà.

Chắc không phải là như vậy đâu. Không có chuyện Trịnh đại thiếu gia với Ninh thiếu gia đâu. (Na: Nghĩ đi đâu vậy trời.)

Qua lỗ nhỏ trên khe cửa, Trịnh Liệt thấy rõ ràng trước mắt mình hình ảnh trần truồng của hai người, một người phụ nữ và người đàn ông. Người đàn ông với thân hình to lớn, cơ bắp cuộn cuộn, cơ ngực rắn chắc kết hợp với màu da đồng khỏe khoắn. Trên thân hình còn vương lên những giọt nước long lanh như đang cảm dỗ.

Người con gái da thịt trắng như tuyết phơi bày ra hết, nằm ở dưới thân người đàn ông, da đỏ ửng một mảng, cảm dỗ đến mê người.

Ninh Kiến Thần trắng kien nhấc thân, kéo kéo cự vật kích thước kinh khủng của hắn, đặt nơi cửa huyết non mềm của Lô Vỹ Tinh, sau đó nhìn Lô Vỹ Tinh cười tà: “Tiểu bảo bối. Em thật chặt.”

“Ô ô. . .”

Lô Vỹ Tinh vô lực lắc lắc đầu.

“không nên. không được. . .” Vỹ Tinh khóc nức nở, “tôi...tôi không thể. . .” Vừa nói, cô gái vừa lúi kéo tay của Ninh Kiến Thần đặt lên cơ thể, “Ninh tổng...sờ..., sờ tôi đi, sờ. . .”

Lưỡi Ninh Kiến Thần linh hoạt đùa nghịch hoa hạc nhỏ bé của cô gái dưới thân, cự vật của Ninh Kiến Thần giờ phút này đã thừng trướng.

Ninh Kiến Thần không kiên nhẫn mới mở rộng hai đùi Lô Vỹ Tinh, đem đỉnh cự vật nhét vào huyết khẩu, mãnh liệt đem cự vật to lớn đâm vào nơi sâu nhất của cô.

“A...á.....”

Một giọt mồ hôi từ trên trán Trịnh Liệt lăn xuống.

Lô Vỹ Tinh thê thảm thét chói tai, khóc lóc hô to: “AAAA....hự...khô... không nên...lớn quá, mạnh quá.... “

Ninh Kiến Thần đột ngột đánh vào làm Lô Vỹ Tinh cảm giác đau đớn như bị xé nát.

Ninh Kiến Thần không cần biết cô muốn gì, chỉ biết bản thân hắn đã nhịn quá đủ rồi, liền hung hăng mà đâm thật mạnh, thật nhanh.

Tong phòng tắm tiếng thờ đóc, tiếng ngâm nga quý dị, và cả tiếng noi giao hợp va chạm nhau thật lớn vang lên, tạo ra khung cảnh dâm dục tuyệt mỹ.

Toàn thân Trịnh Liệt ướt đầm mồ hôi nhưng lại phát ra nhiệt lượng khiến cơ thể nóng bừng.

Ninh Kiến Thần mạnh mẽ cố gắng xuyên thẳng, rút ra đâm vào, mũi nhọn của cự vật một lần lại một lần đánh sâu vào tận trong hoa huyết. Đồng thời, một mặt hắn lấy tay niết bóp viên chân trâu sung huyết vì trướng, kéo dài cổ găng, một mặt nhìn tuyết trắng lỗ thê của Lô Vỹ Tinh, nhìn tiểu kiều hồng nhuận nơi bầu ngực phối hợp theo động tác của hắn lay động.

“A A ——”

Lô Vỹ Tinh điên cuồng lắc đầu, diệt đỉnh khoái cảm làm cô căn bản không chịu nổi, bên trong tiểu huyết cuồng nhiệt giáp hấp cự vật của hắn, không muốn hắn rời khỏi chỉ một chút.

“aaa....Thần...”

Lô Vỹ Tinh khóc hô, quên mất rằng bản thân đang muốn trốn chạy mà hét

“Sướng quá —— tôi muốn, muốn nữa!”

Đến lúc này, người ngoài cuộc như Trịnh Liệt cũng không thể nhẫn nhịn được nữa. Bên dưới của hắn đã phát trướng trong vô thức. Hắn không thể ở ngoài cửa mà giải quyết được. Hắn phải về, hắn cần cô gái đang giả vờ ngủ kia. Hắn cần giải quyết.

Nghĩ tới vấn đề sinh lý cần phải giải quyết gấp, thì hắn cần giải quyết việc cần làm trước đã. Hắn muốn nói chuyện với con bé để xem xét trình hình con bé mấy năm ra sao.

Trịnh Liệt đứng thẳng người lên, đưa tay lên miệng ho khan một tiếng, chỉnh sửa lại cổ áo sơ mi, sau đó đưa tay lên gõ cửa.

“Ninh Kiến Thần, tôi Trịnh Liệt. Mở cửa”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41: Nguy hiểm cận kề (1)

Trên con đường vách núi

Xung quanh là hàng rào chắn bảo vệ

Chiếc xe Ferrari màu đỏ phóng nhanh.

Làn gió siết qua má khiến Lâm Vĩnh Túc có chút rát. Gò má vì ma sát mạnh với gió mà trở nên đỏ ửng.

Hai vai cô hơi co lại vì lạnh. Là thời tiết cuối hạ, đáng lẽ vẫn còn phảng phất cái nóng nồng của nắng, nhưng là bị gió cuốn hết đi. Chỉ còn lại sự lạnh rất tât vào mặt.

Lâm Vĩnh Túc cố gào lên “dừng xe lại, cô điên rồi à”, chỉ là cô đã gào hết sức nhưng bị sức gió còn lớn hơn cuốn đi tất.

Ok. Cứ coi như là cô ta không nghe thấy giọng của cô nói, nhưng khẩu hình miệng của cô thì rõ ràng như vậy, hơn nữa không phải cô chỉ nói một lần, mà cô đã lặp lại rất nhiều lần, hẳn là không có chuyện cô ta không thể không nghe thấy.

Tốc độ chạy xe của cô ta nhanh như vậy, chưa kể đến con đường núi ngoặt ngoèo, mà kể cả là đường lớn cũng rất dễ gây tai nạn. Cô ta muốn chết nhưng cô thì không. Cô còn phải về gặp mẹ nữa.

Nghĩ tới đây, Lâm Vĩnh Túc lại cố gắng hết lên lần nữa, chỉ cầu mong là thư kí Ngô lọt tai: “Thư kí Ngô, tôi muốn xuống xe, cô dừng xe lại ngay.”

KÉTÍTÍT.....

Tiếng xe phanh gấp vang vọng cả một không gian, chói tai khiến cho đại não của Lâm Vĩnh Túc có chút váng, cô nhắm chặt mắt lại.

“Được rồi. Xuống xe đi.” Giọng nói của thư kí Ngô vang lên. Sau đó là thư kí Ngô đích thân xuống xe.

Ngô Hoàng Nhung, người phụ nữ với thân hình nóng bỏng, mặc trên người bộ vest nữ màu đỏ đồng màu với chiếc xe Ferrari của cô ta, cổ áo mở rộng lộ ra hơn nửa bộ ngực no tròn căng mềm, cặp mông đầy đặn được chiếc váy bó sát tôn lên vòng ba mê người đang chuyển động theo từng nhịp giày cao gót bước đến bên Lâm Vĩnh Túc.

Ngô Hoàng Nhung đứng đó, đưa đôi mắt lạnh tanh nhìn xuống Lâm Vĩnh Túc đang ngây ngốc nhìn mình vẻ thương hại. Trong mắt cô ta lại càng thêm chán ghét, mở cửa xe, cầm lấy cánh tay của Lâm Vĩnh Túc kéo xuống.

“Cô ra khỏi xe tôi.”

Lâm Vĩnh Túc bị kéo bất ngờ nên lao đảo vài bước, suýt ngã.

Sau khi định hình được mình đang đứng giữa con đường núi vắng tanh thì trong lòng Lâm Vĩnh Túc mới xuất hiện cảm giác bất an.

Không hiểu sao...cảm giác bất an càng ngày càng lớn.

Là do cô tưởng tượng ra sao?

Dù con đường núi này cũng khá cao, nhưng kể cả là cô bị bỏ lại đây, cô vẫn sẽ dễ dàng tìm được đường về. Chắc là do cô suy nghĩ quá nhiều nên tâm lý có chút bất ổn rồi.

Lắc lắc đầu một cái, Lâm Vĩnh Túc nhìn Ngô Hoàng Nhung nở nụ cười: “Thư kí Ngô, cảm ơn cô đã giải thoát cho tôi khỏi...”

Chát...

Một cái tát...

Cộng thêm cái lạnh rất vì gió khi này...

Khiến Lâm Vĩnh Túc rất buốt, đầu óc tê rần. Còn chưa kịp định hình cái tát vừa xảy ra thì CHÁT thêm một tiếng.

Đầu óc cô quay cuồng. Chân đứng có chút không vững, lùi về sau hai bước, sau đó ngã xuống.

Tay Lâm Vĩnh Túc chống xuống đất, cảm thấy có chất lỏng tanh tưởi bên miệng, cô khẽ nhíu mày, sau đó tay trái quệt bên miệng, máu.

Đau thật.

Lâm Vĩnh Túc chống tay, muốn đứng lên, lại cảm thấy đầu ngón tay đau đến tê dại. Đau như thể các dây thần kinh bị kéo căng rồi siết mạnh buộc chặt lại với nhau vậy.

Nhìn vào đầu ngón tay, ở đó đang bị giày cao gót giẫm lên. Lâm Vĩnh Túc nhíu chặt mày, miệng mở ra muốn kêu đau nhưng mà lại đau tới mức không thốt nổi lên tiếng nào. Âm thanh cứ như vậy mà nghẹn lại nơi cuống họng.

Chuyện này là sao?

Cô không nhớ mình đã làm gì sau đó với thư kí Ngô. Vậy....

“Dám gần gũi Trịnh tổng sao? Con bé quê mùa này, cô nghĩ mình gần gũi được Trịnh tổng là có thể một bước lên mây rồi sao? Đừng có mơ.”

Sau mỗi lần ngắt nghỉ của câu nói, là một lần thư kí Ngô càng nhấn thêm lực vào mũi giày cao gót, khiến cho ngón tay của Lâm Vĩnh Túc càng đau buốt.

Trịnh tổng? Trịnh Liệt sao?

“Aaa.....xin cô.... đau quá....hu....” Lâm Vĩnh Túc cuối cùng cũng thốt ra được lời nói, chỉ là lúc phát ra âm thanh cũng là lúc nước mắt nó tự trào ra.

Cô không muốn khóc, cô không muốn mình yếu đuối. Nhưng là hốc mắt tự nóng lên, dây thần kinh trên đầu ngón tay truyền đến đại não, cái đau từ đại não truyền lên dây tuyến nước mắt khiến nó tự chảy ra những giọt chất lỏng trong suốt, phản chiếu thêm ánh sáng mặt trời tạo ra những tia long lanh như kim tuyến, đẹp mà bi thương.

Có đều...

Ngô Hoàng Nhung thấy những giọt nước mắt của Lâm Vĩnh Túc thì không có chút cảm giác thương xót nào mà trong lòng càng trào dâng lòng căm hận, lực dồn trên mũi giày càng tăng thêm vài phần: “Cô đừng tưởng dùng những giọt nước mắt kia là có thể lừa gạt được tất cả mọi người. Ai cũng có thể bị cô gạt, Trịnh tổng có thể bị cô gạt, nhưng tôi thì không.”

Từng chữ từng chữ, thư kí Ngô như gằn giọng, rít qua kẽ răng mà nói.

Nói xong, thư kí Ngô cúi người ngồi xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt đang ướt nhoe của Lâm Vĩnh Túc mà nói: “Tôi ghét nhất là loại con gái dùng mọi thủ đoạn để moi chài đàn ông như cô. Nói cho cô biết, Trịnh tổng là của tôi. Của tôi có hiểu không hả?”

Mũi giày vẫn giẫm lên tay cô, Lâm Vĩnh Túc ứa nước mắt, cắn chặt môi cố để mình không đau quá mà khóc lớn như một đứa trẻ, cổ sức gạt đầu, gạt đầu cật lực như thể sợ thư kí Ngô không thấy vậy.

Trịnh tổng, Trịnh Liệt là của cô ta hết đấy. Lâm Vĩnh Túc cô không cần, không cần. Cô thật sự không cần hấn.

Chỉ vì hấn... chỉ vì hấn mà cuộc đời cô đã thảm vô cùng rồi. Cô chỉ hận là chưa thể trả thù được cho bố mình, còn của ai... của ai thì đâu liên quan gì tới cô đâu.

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi... xin cô... Trịnh Liệt là của cô...”

“Cô nói thật không?” thư kí Ngô nghe Lâm Vĩnh Túc nói vậy thì hỏi lại với vẻ nghi ngờ tràn đầy trong mắt.

Lâm Vĩnh Túc gạt đầu: “Thật, là thật...hu... thực ra tôi với hấn không có gì cả. Thật đấy.”

“Cô nói thật chứ?”

Gạt đầu.

“Vậy sao cô còn dám tiếp cận Trịnh tổng hả?”

Chát... nói xong, một cái bạt tai khác liền giáng xuống bên má phải của Lâm Vĩnh Túc, sau đó cổ áo cô bị xốc lên: “Nói nhanh, cô tiếp cận Trịnh tổng là có mục đích gì?”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42: Nguy hiểm cận kề (2)

Gió thổi từng đợt

Gió buốt càng làm cho hai má cô càng tê dại

“Cô...tôi không hiểu cô đang nói gì.”

Chát...

(Na: tát lăm thế chị? Đồi cái khác đi. =_=)

Lần này, khoe miệng Lâm Vĩnh Túc tê dại đến không thể cử động. Hai má mềm mại bỗng rất những hằn ngón tay, bị ngón tay thon dài, móng tay được chuốt sơn đen bóng bóp lấy đến biến dạng: “Cô còn giả ngây ngô nữa sao? Tôi biết. Cô đang muốn hại Trịnh tổng, muốn cướp anh ấy khỏi tay tôi chứ gì?”

Trong phòng bệnh của bệnh viện A

Khiên Thục Linh đang ngồi trên giường, mái tóc buông xoã, những sợi tóc mỏng manh chảy trên vai, vào sợi lụa xoà bay phát phơ theo chiều gió. Khuôn mặt không trang điểm khiến đôi mắt sắc sảo có phần trở nên vô tư và trong sáng của thiếu nữ. Làn da bạch ngọc sáng mịn như men sứ, cánh môi dù không tô son nhưng vẫn giữ màu sắc hồng của hoa anh đào mùa nở rộ.

Bà khẽ cười nhìn chàng thiếu niên đang ngồi gọt táo bên giường bệnh: “Tiểu Kỳ, tôi muốn đi vệ sinh một lát.”

Giọng nói mang theo vài phần như làm nũng, nhưng trong đó không có chút nào là cầu xin hay đàm phán, mà đơn giản chỉ là câu thông báo.

Nói xong, bà đưa đôi chân trần xinh đẹp bước xuống, đi về phía cửa.

Vô Đình Kỳ nhìn theo bóng lưng của bà khuất sau cánh cửa, sự hiền hoà và dịu dàng trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là nụ cười tà mị.

Thật ra...

Muốn diễn một vai thật tốt, đơn giản là phải nắm bắt được nhịp của vở kịch.

Khoé môi Vô Đình Kỳ vô tình kéo lên một độ cong ma mị. Chiếc lưới thom tho liếm nhẹ môi dưới, khiến nó trở nên láng bóng.

Để xem thu phục xong... cậu sẽ phải xử trí người phụ nữ này như thế nào đây?

Trói? Xích? Roi da? Hay nên nhĩ?

Chắc chắc... toàn mô tuyền cũ. Phải có đôi mới a.

(Na: rón da gà. Tuyên bố không viết về cp này. *lau mồ hôi*)

Bước vào phòng vệ sinh, cẩn thận đóng cửa lại.

Khiên Thực Linh rút ra một chiếc điện thoại từ trong túi áo, bấm phím gọi.

Đầu dây bên kia gần như là lập tức nhắc máy: “Alo, bà Khiên...”

“Hắn bị điên hay sao mà để con bé bị đưa đi như vậy? Rốt cuộc con gái tôi bây giờ đang ở đâu?” Khiên Thực Linh không đợi giọng nói bên kia nói hết đã cắt ngang, âm thanh tràn đầy lo lắng.

Một tay bà để điện thoại áp vào tai, tay kia bà chống tay lên trán, đi đi lại lại không ngừng trong cái không gian nhỏ hẹp của phòng vệ sinh. Điều đó cho thấy, bà đang rất bối rối, bối rối đến cực độ.

Không bối rối sao được khi đứa con gái duy nhất mà mình luôn yêu thương bị một kẻ có bệnh về tâm lý đưa đi chứ? Không lo lắng sao được khi con gái mình đang gặp nguy hiểm ở một nơi hẻo lánh với người phụ nữ quái đản kia chứ?

Nhưng là...

Bà không thể rời khỏi đây. Phải tìm cách nào đó. Nhất định có cách...

Khiên Thực Linh bỗng nhiên dừng lại động tác đi lại liên tục, ánh nước vẫn đục trong hai mắt bỗng chốc xuất hiện một vệt sáng nhỏ li ti, sau đó lớn dần.

Đúng rồi. Vẫn còn một người, Lý Nhậm Trình!

*** _____

Bên bàn trà ngoài ban công

Một người đàn ông với khuôn mặt tựa hồ như là tuyết phẩm điêu khắc đang lìm đim mắt, đầu ngả ra thành ghế phía sau. Khoác trên người là chiếc áo sơ mi trắng, thẳng tắp không có lấy một nếp nhăn, kết hợp với nó là chiếc quần âu đen ôm lấy đôi chân dài nhưng lại không mất đi vẻ nam tính của từng cơ thịt sau lớp vải kia, quanh người toả ra khí chất lạnh lùng áp bách của bậc đế vương. Một tay hấn gõ nhẹ lên thành ghế, một tay thông dong xoay nhẹ tách trà ô long loại thượng hạng đang bốc khói. Mọi thứ tạo nên một khung cảnh tựa hồ lạc vào cõi thiên tiên.

Chỉ là chiếc tai nghe hần đang đeo phát ra âm thanh của một người phụ nữ: “Nghe đây, bằng mọi giá phải đưa con gái tôi trở về an toàn. Không biết bằng cách nào, hãy làm cho Lý Nhậm Trình biết về việc con bé đang bị đưa tới đó. Biết chưa?”

Sau câu nói đó là tiếng bíp tắt máy.

Tháo tai nghe ra. Bạc môi lạnh lẽo nở một nụ cười nhạt.

Nếu bà ta biết cú áo bệnh nhân của mình được gắn máy nghe trộm thì bà ta có khi nào sẽ phát điên lên không nhỉ?

Cầm điện thoại, nhấn phím gọi. Sau hai tiếng tut, đầu dây bên kia liền truyền tới giọng nói tựa hồ như băng đá ngàn năm: “Trịnh Liệt, có chuyện gì vậy?”

“Ừ. Làm phiền cậu rồi, Mạc Thuần Uy. Cảm phiền người của cậu không cần đưa cô gái đó an toàn trở về, mà chỉ cần....”

Tiếng gió, hương hoa, ánh dương siết qua những tán lá, rọi xuống một mảnh trên nền đá hoa cương, phản chiếu lại tia sáng xinh đẹp.

Đôi mắt Trịnh Liệt từ từ mở ra, trong đó không hề chứa một điểm ôn nhu nào, mà tận sâu trong đó chỉ có hai chữ thật lớn, đó là 'trả thù'.

Mẹ, bố...

Con nhất định sẽ bắt người đàn bà họ Khiên đó phải sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 43: Nguy hiểm cận kề (3)

Nghĩ đến mối thù của bố và mẹ mình thì trong ánh mắt của Trịnh Liệt lại tràn đầy sự thù hận, băng lãnh trong mắt khiến cho đoá hoa tường vi trắng đang leo trước ban công cũng run rẩy, sau đó một chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống, theo làn gió cuối hạ lượn vài vòng rồi chạm đất.

“Chuẩn bị xe.”

Sau tông giọng trầm thấp của Trịnh Liệt là cái cúi người cung kính của quản gia phía sau, rồi sai đó rồi đi, bỏ lại một mình hắn vẫn ngồi đó, neho mắt nhìn ra phía xa, một nơi vô định trên khoảng chân trời không gợn mây.

Hắn suy nghĩ tới mối thù của mình và cô gái đang được hắn lợi dụng để làm công cụ trả thù.

Khiên Thực Linh yêu đứa con gái này như vậy, chọn cô ta, quả không phải là lựa chọn tồi.

Bạc môi của Trịnh Liệt siết nhẹ, hai mắt khép lại.

Thật ra thì cô ta là con gái của Khiên Thực Linh và ông ta, hắn cũng chỉ mới biết ngày hôm đó. Cái hôm mà Lâm Trạch vì bị chủ nợ là xã hội đen tới đòi nợ, ông ta chạy trốn rồi lại bị bắt, bị đánh đập.

Ông ta đã đến cầu xin hắn, cầu xin hắn bảo vệ cho con gái ông ta, ông ta nói chỉ có hắn mới có khả năng che chở cô con gái của ông ta.

Hắn, đứa con ruột của ông ta, cũng là con tại sao ông ta lại chưa từng cho hắn tình thương?

Lúc đó trong đầu Trịnh Liệt lại ập đến những tức giận vô cớ. Hắn hận ông ta bỏ rơi mẹ con hắn. Hận ông ta đi theo người phụ nữ kia mà vứt bỏ hắn, không cho hắn một gia đình đúng nghĩa. Hận ông ta chưa từng cho hắn một chút tình cảm của người cha mà lại ở trước mặt hắn bày ra sự thương yêu đối với đứa con gái đó như vậy.

Trịnh Liệt vô cớ lại tức giận đến cực điểm. Hắn chỉ vừa vung tay đánh ông ta một cái, một cú đấm đó của hắn dùng lực rất lớn, nhưng là lúc nắm đấm gần như chạm đến mặt Lâm Trạch thì bàn tay hắn dường như tự di chuyển, hướng lệch đi mà không động đến ông ta.

Hắn rất muốn hỏi rằng tại sao ông ta lại như thế? Tại sao lại không thể cho hắn một chút tình cha?

Chỉ là lúc đó...

Cái khi mà ông ta ngã xuống thì cô gái kia bỗng từ đâu chạy vào.

Và cái cô ta chứng kiến lại là cảnh ông ta ngã xuống, trong tình trạng nguy kịch, thương tích đầy mình, còn hắn, nắm đấm vẫn còn giữ nguyên.

Nhắc tới cô gái đó, hắn lại bắt đầu hồi tưởng lại về việc tại sao hắn gặp cô.

À.

Hôm đó hắn vừa tắm xong, đang ngồi trước bàn làm việc định xử lý số công việc còn tồn kho thì Mạc Thuần Uy gọi điện cho hắn, nói là có một lượng lớn hàng bị một tên nhóc vất mũi chưa sạch giữ chân lại ở Tokyo. Vì là địa bàn cấm, mà Trịnh Liệt hắn lại là kẻ gần như thấu toàn bộ kinh mạch Tokyo cùng với trùm ở đó nên muốn nhờ hắn dùng mối quan hệ để trốn lọt vụ này.

Tính cách của Mạc Thuần Uy thì hắn hiểu rõ, hắn cùng với ba người, là Ninh Kiến Thần, Trần Bạch Nghiên và Mạc Thuần Uy là bốn người bạn chơi chung với nhau từ thuở nhỏ. Mạc Thuần Uy là kẻ có quá khứ đáng thương nhất. Vậy nên tính cách hắn rất tàn bạo và quyết liệt. Chỉ là Mạc Thuần Uy rất ghét phiền phức, hắn ta luôn tìm mọi cách để đơn giản vấn đề nhất có thể. Vậy nên hắn cũng không đắn đo mà đồng ý với Mạc Thuần Uy.

Có điều...

Dường như tên lạnh lùng Mạc Thuần Uy đã có chút thay đổi. Là vì cô gái đang đồn đại gần đây sao?

(Na: đang định viết về soái này. Ta sẽ viết xoay quanh bốn soái “chơi chung với nhau từ thuở nhỏ” này. Hô hô)

Trịnh Liệt cũng không nghĩ nhiều, nói “Tôi hiểu rồi.” Sau đó mặc quần áo đi tới quán bar, địa điểm gặp mặt quen thuộc của hắn và trùm Tokyo.

Lúc hắn vừa đàm phán xong xuôi, định bụng đi dạo quanh quán bar kỹ nam này xem sao thì cô gái kia bỗng lần tường hắn cũng là một trong số đó mà chỉ tay vào hắn, nói: “Tôi muốn hắn phục vụ tối nay.”

Khoé miệng Trịnh Liệt khẽ động, lúc đó cô suy nghĩ thế nào mà đánh đồng hắn với lúc kia được nhỉ?

Chỉ là hắn không tức giận mà còn muốn trêu đùa cô thêm.

Tại sao?

Hắn đã từng tự hỏi là tại sao hắn muốn trêu đùa cô. Giờ hắn phát hiện, bởi vì cô giống một người.

Lô Vỹ Tinh.

Nhưng mà... Lâm Vĩnh Túc ơi là Lâm Vĩnh Túc. Tại sao cô lại là con gái của người phụ nữ đó? Vậy thì có trách hãy trách mẹ cô và ông ta. Bởi vì tôi không bao giờ tha thứ cho kẻ đã khiến mẹ tôi trở nên như vậy đâu.

**** _____

Ngồi trên xe.

Thân vẫn là quần áo và sơ mi trắng quen thuộc.

Trịnh Liệt nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khung cảnh bên ngoài đang lướt qua mắt hắn. Đây là con đường núi, khá khó đi nhưng xe chạy rất êm. Hắn ngồi trong xe âm trầm lãnh mặc. Một bên người còn đang đặt tập tài liệu đang xử lý dở.

Bỗng nhiên xe dừng lại khiến hắn theo quán tính hơi cúi người về phía trước.

Nhiều đôi lông mày liễu mác, ngược mắt nhìn lên định hỏi “có chuyện gì” thì thấy phía trước mũi xe không xa có hai cô gái đang là trung tâm ở giữa vòng vây.

Xung quanh hai người là mười người đàn ông to cao vạm vỡ. Quần đen, áo đen, giày đen, cầm súng chĩa về hai người họ.

Bạc môi lạnh lẽo của Trịnh Liệt mím nhẹ một cái.

Aizzz... Chuyện này ngoài dự liệu của hắn.

“Trịnh thiếu...”

Tài xế còn chưa nói xong, Trịnh Liệt đã giơ tay ý bảo dừng lại: “Cho xe chạy từ từ, sau đó...”

Tài xế Lương nghe hắn chỉ điểm, gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó chạy xe từ từ.

Cô gái mặc chiếc váy trắng với khuôn mặt đỏ ửng, hai má vẫn đang in đậm những hằn ngón tay đang đứng dang hai tay trước cô gái mặc bộ đồ đỏ nóng bỏng, như thể gà mẹ đang che chở cho gà con khỏi lũ kẻ thù vậy.

“Các anh...các anh muốn làm gì?” Lâm Vĩnh Túc run rẩy giọng nói, đứng trước Ngô Hoàng Nhung nói chuyện với mấy người đàn ông kia.

Một người đàn ông nghe vậy thì bật cười: “Bây giờ, ở một nơi vắng vẻ như thế này, lại chỉ có hai cô em thì nói bọn tôi muốn làm gì bây giờ?” tên đó nói xong cả đám cùng nhau rú lên cười.

Từng tiếng cười tựa như thú hoang, hoang dã mà man rợ, khiến cho cả hai cô gái đều rón tóc gáy.

Làm ơn...

Làm ơn có ai đó tới cứu cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 44: Trò chơi chỉ mới bắt đầu

Làm ơn...

Làm ơn có ai tới cứu cô đi.

Một người đàn ông trong số đó nhấc chân, tiến về phía Lâm Vĩnh Túc và thư kí Ngô.

Thư kí Ngô thấy vậy thì càng rụt vai, tỏ vẻ sợ hãi mà nấp sau lưng Lâm Vĩnh Túc.

Lâm Vĩnh Túc nhìn thấy cảnh ấy thì trong mắt cũng sinh ra tia lo lắng cùng sợ hãi.

Hắn ta định làm gì?

Người đàn ông kia tay vẫn cầm súng, bước từng bước tới chỗ cô khiến cho tâm cô một trận run rẩy. Lâm Vĩnh Túc run run hai chân bước lùi ra phía sau.

Đừng... đừng lại gần đây...

Một bước...

Hai bước...

Bỗng nhiên có một chiếc xe từ đâu lao tới với tốc độ cực nhanh khiến mấy người đàn ông không kịp phòng bị liền phải né sang một bên, sau đó một bàn tay cầm lấy tay cô kéo vào trong chiếc xe.

Mùi bên trong xe rất quen thuộc. Nó thuộc về người nào đó mà cô quen.

Mùi hương của hoa lưu ly nhẹ nhàng thoang thoảng. Là ai?

Lâm Vĩnh Túc bông giật mình, chợt nhớ ra là mình cần phải giẫy dụa.

Tay cô quơ lạnh quạng khắp nơi: “Thả tôi ra, thả...”

Miệng cô bị một bàn tay to lớn bịt lại. Đưa mắt nhìn lên Lâm Vĩnh Túc mới nhận ra người trước mặt mình là ai.

Lý Nhậm Trình?

“Suýt... yên lặng đi. Anh tới cứu em.” Lý Nhậm Trình để ngón tay ở trước miệng, ra hiệu cô hãy im lặng sau đó định nhấn ga chạy xe đi. Nhưng Lâm Vĩnh Túc ôm lấy bàn tay đang nắm lấy vô lăng của anh mà ngăn lại.

“Không được. Vẫn còn thư kí Ngô. Không thể bỏ lại cô ấy.” Nói xong Lâm Vĩnh Túc đẩy tay của Lý Nhậm Trình, mở cửa chạy xuống xe.

Vừa xuống xe, cô còn chưa kịp định hình xung quanh thì một giọng nói hét lên: “Nguy hiểm.” Ngay sau đó là tiếng súng nổ.

Đoàng.

Đoàng! Đoàng!

Sau ba tiếng súng, Lâm Vĩnh Túc ngã xuống. Cô cảm nhận được đầu mình đập xuống mặt đường thật đau. Còn có cả chất lỏng gì đó nhầy nhụa và tanh tưởi bốc lên mũi cô.

Khịt khịt mũi...

Mùi máu sao?

Chẳng lẽ cô bị trúng đạn? Sắp chết rồi sao?

Ngón tay cô sờ soạng một chút, cảm giác trên mặt đất loang lổ rất nhiều rất nhiều máu.

Gió khiến chất lỏng đó nhanh chóng cô đặc lại.

Nhưng là phía trên người cô lại như lại một vật nặng đè lên.

Sờ sờ...

Là người sao?

Lâm Vĩnh Túc mở mắt ra. Người đang nằm trên người cô là Trịnh Liệt. Là Trịnh Liệt.... là....

Khoan đã...

Máu này chẳng lẽ?

Lâm Vĩnh Túc bật dậy đẩy Trịnh Liệt đang nằm trên người mình xuống. Nhìn sắc mặt hắn có chút kho coi, lại thấy máu thấm đỏ chiếc áo sơ mi. Áo sơ mi trắng toát lại càng làm cho màu đỏ thêm thập phần đáng sợ.

Lâm Vĩnh Túc hốt hoảng, muốn nói gì đó nhưng cổ họng nghẹn lại, không thốt ra được âm thanh nào. Cô chỉ biết là hốc mắt mình bỗng dưng nóng bừng lên, rồi có cái gì đó ấm nóng chảy ra.

Đừng. Trịnh Liệt. Anh sao lại ngốc thế này. Làm ơn... làm ơn....

Huhu...

**** _____

Trong phòng bệnh vip của bệnh viện tư nhân thuộc tập đoàn IE của Trịnh gia.

Trịnh Liệt nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền.

Bên cạnh là Lâm Vĩnh Túc với sắc mặt vô cùng nhợt nhạt đang đắp chăn cho hắn.

Nhìn Trịnh Liệt đang ngủ, Lâm Vĩnh Túc vô tình lại liếc mắt sang vết thương vừa được băng bó trên vai hắn.

Nếu không phải vì cô thì hắn đã không sao.

Nếu không phải cô không cẩn thận thì hắn đã không bị thương.

Nếu không phải...

Là cô nợ hắn một mạng vậy.

Lâm Vĩnh Túc kéo rèm cửa sổ lại, sau đó bước ra phía cửa. Nhìn người đang nằm trên giường một cái nữa rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trịnh Liệt nằm trên giường, đôi mắt thâm thúy từ từ mở ra. Cầm điện thoại lên nhấn phím gọi: “Mạc Thuần Uy. Cậu hơi quá rồi đấy. Tôi mà có làm sao thì cậu biết tay tôi.”

“Hử? Chẳng phải cậu vẫn đang nói chuyện với tôi đây sao? Chưa chết là tốt rồi.”

“...” Nghe câu nói của Mạc Thuần Uy, Trịnh Liệt đen mặt không nói gì.

“Nhưng mà...theo cậu nói thì chẳng phải làm cô ta bị thương sao? Tại sao người bị thương lại là cậu? Người của tôi chắc chắn sẽ không phạm sai lầm như vậy.” Trong giọng nói của Mạc Thuần Uy lộ rõ vẻ nghi ngờ không chút dấu giếm.

“Kế hoạch có chút thay đổi. Tôi tự biết mình nên làm gì.” Nói xong tắt máy.

Trịnh Liệt ngồi dậy, bước xuống giường bệnh, đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa lại.

Ánh nắng bên ngoài lọt vào, chiếu sáng một vùng không gian bên trong phòng bệnh. Chiếu lên người hắn một luồng ánh sáng đẹp đẽ, bao bọc lấy thân thể hắn.

Khiên Thục Linh. Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi.

Lâm Vĩnh Túc, hắn là cô ta đang tới chỗ của thư kí Ngô.

Bạc môi khẽ nhếch lên một độ.

*** _____

Lâm Vĩnh Túc đứng ngoài phòng bệnh, đưa mắt nhìn vào trong.

Thư kí Ngô vẫn đang hôn mê.

Hoá ra cô ấy bị bệnh về tâm lý nên mới như vậy. Nghĩ lại... thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 45: Mới như vậy mà đã muốn sao?

Trịnh Liệt ngồi trên giường

Trên người khoác bộ áo bệnh nhân nhưng thân thể hắn lại toát ra một cỗ áp bách vương giả đến ngạt thở khiến kẻ khác phải vô thức mà cúi đầu trước mặt hắn.

Lâm Vĩnh Túc cầm bát cháo trên tay, thổi từng ngụm từng ngụm đưa lên miệng dứt cho hắn ăn.

Trong phòng bệnh rộng lớn chỉ có hai người. Mà Lâm Vĩnh Túc thì không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, còn Trịnh Liệt lại âm trầm im lặng mà ăn, không nói một câu nào. Không khí trong phòng vô cùng... vô cùng ngột ngạt.

Lâm Vĩnh Túc cũng trầm mặt, chỉ đơn giản là dứt cháo cho hắn ăn thôi mà cũng khiến cô mặt đỏ tím đập.

Cô đúng là có bệnh rồi.

Hắn rõ ràng là kẻ đã giết cha cô nhưng cô lại không thấy hận hắn. Tại sao chứ?

Hắn rõ ràng có khả năng là kẻ đã khiến mẹ cô bị thương, tại sao cô vẫn không thấy căm ghét hắn?

Chẳng lẽ là vì hắn đã đỡ một viên đạn cho cô sao?

Lâm Vĩnh Túc trầm nghĩ, quên mất là mình đang dứt cháo cho Trịnh Liệt, bàn tay cô cứ dơ giữa không trung rồi “anh” lên một tiếng. Lâm Vĩnh Túc giật mình nhìn lại... Ôi trời. Cô lại làm đổ cháo nóng lên người hắn.

Lâm Vĩnh Túc vội rít đứng lên, rút ra tập khăn giấy trên bàn lau chỗ bắn trên người Trịnh Liệt.

CHI là... Lâm Vĩnh Túc lau lau vài cái mới nhận ra rằng...

Chỗ bắn đó...

Ồ chỗ đó...

Lâm Vĩnh Túc đỏ mặt muốn rút tay về quay đi nơi khác, nhưng mà dường như Trịnh Liệt đang vô cùng tức giận, cô cảm thấy như hơi thở của hắn cũng đang mang theo sự tức giận. Lâm Vĩnh Túc cắn cắn môi, tiếp tục di tay lau cho hắn, dẫu sao cũng là do cô không cẩn thận mà làm bẩn hắn, không thể cứ dễ thế được. Hơn nữa, cô cũng có gì mà phải ngại ngùng nữa chứ? Truyện chỉ được up tại wappad. Rõ ràng là giữa hai người đã xảy ra quá nhiều chuyện còn hơn thế này rồi. Nghĩ vậy bàn tay của Lâm Vĩnh Túc vẫn lâu trên nơi đó của Trịnh Liệt, động tác càng nhanh như thể phải bóng vậy. Còn về phần Trịnh Liệt thì hơi thở của hắn trầm trầm, nặng nhọc thở hắt ra.

Lau xong, Lâm Vĩnh Túc rút tay về đứng lên, còn chưa kịp đứng vững thì cổ tay cô đã bị tay của Trịnh Liệt nắm chặt lấy. Sau đó là một lực kéo khá mạnh kéo cô ngã xuống giường.

Mái tóc Lâm Vĩnh Túc xõa tung mềm mại như sóng nước chảy, cổ áo vì xung lực mà có chút trở nên xộc xệch, hở ra một bên vai trắng muốt cùng bộ ngực mềm mại đang nhấp nhô.

Trịnh Liệt?

Lâm Vĩnh Túc mở to mắt nhìn Trịnh Liệt. Hắn... không phải đang bị thương sao?

Vai hắn chắc hẳn vẫn còn đau. Vậy....

Một bàn tay vuốt ngược từ đùi ra phía sau rồi luồn vào bên trong áo cô. Đưa tay ra phía sau mở khuya áo trong, chiếc áo bung ra khiến đôi ngực được giải thoát khiến Lâm Vĩnh Túc thoải mái hơn rất nhiều so với việc cứ bị bó sát như vậy.

Lâm Vĩnh Túc thở hắt một cái, sau đó mới ý thức được là bản thân mình đang rơi vào hoàn cảnh nào. Vội vàng kéo áo lên che ngực, luống cuống muốn ngồi dậy, lại bị Trịnh Liệt một tay đè xuống, ghi chặt lấy cô, sau đó cúi đầu đặt cằm lên vào cô, thì thầm: “Em đang cô tình chơi trò mèo vờn chuột à?”

Lâm Vĩnh Túc nghe vậy, không nói gì. Chỉ đơn giản là bởi vì... cô cũng không rõ mình là đang muốn chạy trốn, hay là đang mong chờ điều gì đó nữa.

Lâm Vĩnh Túc nhắm hai mắt lại, không động đậy. Chỉ là hai núi tuyết pháp phòng dữ dội nói rõ rằng cô đang rất hồi hộp. Tim cô đang đập loạn.

Trịnh Liệt cười nhẹ một tiếng: “Em xem, cơ thể em rất chân thực. Nhất là.... Chỗ này.” nói xong, bàn tay Trịnh Liệt đã đặt lên hạ bộ của cô, nhẹ nhàng xoa nắn: “Thấy không? Rất nhanh đã ẩm ướt.”

Bàn tay hần cách qua lớp quần lót, mân mê với vẻ say sưa. Khuôn mặt hần đang chôn ở cổ cô dần dần chuyển lên vài rồi đến xương quai xanh. Mỗi tác da thịt nơi mà hần lướt qua đều để lại những dấu răng và vết nước miếng ẩm muối, mỗi tác da thịt mà hần lướt qua đều nóng bừng, ray rứt như hàng nghìn con kiến đang bò lên người cô vậy.

Nhìn không được, Lâm Vĩnh Túc cắn răng, rên nhẹ một tiếng.

Trịnh Liệt ngẩng mặt nhìn Lâm Vĩnh Túc, giọng nói mang theo trầm đục: “Mới như vậy mà đã muốn sao?”

Nghe ra sự chế giễu trong giọng nói của hần nhưng là Lâm Vĩnh Túc lại không thể ngừng lại được cảm giác muốn hần đang dâng lên trong cơ thể.

Hồng rồi, hồng rồi. Cô đã bị hần dạy dỗ đến hồng rồi. Không bao giờ nghĩ mình lại có thể như thế này.

Trịnh Liệt dùng ngón tay gầy viên trên châu một cái, khiến Lâm Vĩnh Túc giật mình cong mông lên.

“Aaa....um...”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46: Hãy tránh xa Trịnh Liệt

Trịnh Liệt dùng ngón tay gầy viên trên châu một cái khiến Lâm Vĩnh Túc cong mông, ưỡn người lên.

“Aaa...ummm...”

“Sao? Nói đi. Muốn rồi sao?” Trịnh Liệt cắn nhẹ lên xương quai xanh của cô, phả lên một làn hơi nóng rực.

Muốn... rất muốn...

Nơi đó của Lâm Vĩnh Túc trống rỗng bất thường, ngay lập tức muốn được lấp đầy.

Lâm Vĩnh Túc gật đầu, như là thay thế cho câu trả lời.

Trịnh Liệt thấy vậy lại càng cười lạnh: “Ồ...vậy... tự mình làm cho nó cứng lên đi.” Trịnh Liệt vừa nói vừa cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng tuyết của cô đặt lên hộ vị đang nổi cộm lên nơi đũng quần.

Cực vật của hần không cần cô ra tay, cũng đã có phản ứng rồi. Nhưng chỉ vừa mới chưa tới một phút, sao có thể phản ứng tới như thế này được chứ? Chẳng lẽ...

Hần đã... nghĩ về chuyện này từ trước?

Lâm Vĩnh Túc càng nghĩ càng đỏ bừng mặt. Không... chắc hần sẽ không như vậy đâu.

“Ummm...”

Ngón tay của Trịnh Liệt càn quấy hoa huyết đã bắt đầu rỉ nước, dịch nhờn chảy ra thấm ướt ngón tay hần.

Rút tay ra, đưa lên trước mặt xem xét. Ngón tay thô to của hần đang bị bao phủ bởi một lớp dịch nhầy trong suốt, trong vô cùng kích thích thị giác.

Vươn lưỡi ra liếm nhẹ đầu ngón tay, Trịnh Liệt nướng mảy, khẽ gật đầu về tán thưởng, nói: “Mùi vị không tệ.”

Lâm Vĩnh Túc nghe đến vậy tian thân lại càng như lửa đốt, nóng bừng. Nhiệt hỏa trong người đột ngột tăng cao, hai mắt nhắm nghiền, hai chân khép lại thật chặt như thể sợ sẽ có cái gì đó xâm nhập vậy: “Đừng... Xin anh. Đừng nói những lời như vậy.”

“Nói những lời như vậy thì sao? Nó làm em kích thích sao? Hử?”

Trịnh Liệt nhếch miệng một cái, sau đó đẩy chân váy lên bụng Lâm Vĩnh Túc, ngón tay nhanh chóng giật phẳng đi chiếc quần tam giác, trước khi giật còn không đứng đắn nói một câu: “Pikachu sao?” (Na: con lạy mẹ Túc. = _ =)

Nửa thân dưới của Lâm Vĩnh Túc đã trần như nhộng mặc dù nửa thân trên vẫn còn đầy đủ, chỉ hơi có chút xô lệch mà thôi.

Bàn tay Lâm Vĩnh Túc vẫn đang đặt nơi hạ bộ của Trịnh Liệt cũng bắt nhịp theo bàn tay hắn. Hắn xoa nắn cô, cô cũng vuốt ve cự vật to lớn của hắn.

Cự vật vì được bàn tay mềm mại của Lâm Vĩnh Túc tác động mà ngày càng phình to, gân xanh nổi lên càng dày đặc. (Cái này là tui đi edit truyện Trung Quốc nhiều nên biết, chứ tui không biết nó có đúng hay không đâu, xin lỗi đã lạc đề nhé. Đọc tiếp đi.)

Bàn tay Lâm Vĩnh Túc sờ soạng lung tung, động tác ngây ngô như đứa trẻ hiếu kỳ có đồ chơi mới, nhưng lại khiến cho Trịnh Liệt nhịn không được mà gầm nhẹ một tiếng: “Aaa...tiểu tiêu tinh. Em đúng là bảo bối của tạo hoá. Thật muốn nghiền nát em ngay bây giờ.” Nói xong, Trịnh Liệt không chần chừ mà cởi ra chiếc áo trên người Lâm Vĩnh Túc, cơ thể cô giờ đây đã thật sự là trần như nhộng trước mắt hắn.

Trịnh Liệt nắm lấy bả vai cô, xoay người một cái, tư thế của hai người đã hoán đổi cho nhau. Bây giờ là Trịnh Liệt nằm dưới, còn Lâm Vĩnh Túc thì đang trần truồng ngồi trên người hắn.

Hai chân cô dang ra ngồi trên chân hắn khiến chiếc quần bệnh nhân mà Trịnh Liệt đang mặc có một vùng bị ướt nhẹ.

“Tự mình xử lý đi.” Trịnh Liệt buông một câu lạnh tanh. Nhưng là trong giọng nói trầm đục của hắn mang theo tư vị của dục vọng cực lớn không thể che giấu nổi.

Còn đối với Lâm Vĩnh Túc, cô nghe được câu này thì như sét đánh bên tai.

Cô... bảo cô tự mình làm?

Nói thế chả khác nào bắt cô từ bỏ đi tôn nghiêm cuối cùng của đứa con gái hay sao?

Nhưng mà.... Cô đã nói là sẽ làm theo mọi điều hắn bảo. Chỉ cần... chỉ cần... Công ty của bố cô vẫn được an toàn, thì cô nguyện nhảy vào chảo dầu.

Lâm Vĩnh Túc như cười như không, trên mặt mang theo tia cam chịu nói: “Được.” Sau đó nâng mông, ngồi lên hạ bộ đang muốn thoát ra ngoài của Trịnh Liệt, nhẹ nhàng cọ xát. Chà lên, trượt xuống, tốc độ rất bình ổn.

Chỉ là nơi hai người giao nhau đều thấm đẫm một mảnh. Trịnh Liệt nghiêng răng, gầm lên: “Aaa...”

Lâm Vĩnh Túc cũng bị khoái cảm từ nơi hai người giao nhau dâng lên mà đầu óc trống rỗng, khoái cảm ở nói đó truyền đến từng noron thần kinh, khiến toàn thân cô run nhẹ, mặt dịch tiết ra càng nhiều.

Nhìn Lâm Vĩnh Túc đang mê man vì lạc vào cõi tình mê, Trịnh Liệt thở hắt, nhếch miệng.

Được rồi. Cứ như thế.

Cứ tiếp tục như thế đi.

Khiên Thục Linh. Bà đến nhanh lên, nhanh một chút để xem đứa con gái bà yêu thương đang buông thả bản thân đến mức nào.

Tôi muốn để bà biết nỗi đau và sự thất vọng, lẫn cả thù hận khi cùng nhau đan xen cảm xúc thì bà sẽ như thế nào?

Tôi muốn cho bà hiểu cái cảm giác khi bị người quan trọng nhất khiến mình sụp đổ là như thế nào?

Tôi muốn bà phải nếm trải những gì mà mẹ tôi đã từng phải một mình trải qua.

Nào, đến đây.

Trên con đường đi tới bệnh viện X, bệnh viện tư nhân đứng thứ hai trên thế giới về chất lượng và những máy móc khoa học, tiên tiến cùng đội ngũ y bác sĩ hàng đầu thuộc tập đoàn IE.

Một chiếc xe đang chạy như bay trên đường.

Tiếng còi xe như điên dại len lách mọi khoảng trống có thể chen được.

Khiến Thục Linh ngồi ở ghế lái, chân đạp ga.

Bà vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện A. Trước khi đi, bà đã cẩn thận bỏ thuốc mê vào bát canh của Vô Đình Kỳ, hiện tại cậu ta đang ngủ say, sẽ không biết được bà đã đi đâu, và không thể biết là bà đang giả bệnh.

Đến khi cậu ta tỉnh dậy, bà vẫn sẽ đang ở trước mặt cậu ta sau một giấc ngủ khá lâu.

Xin lỗi nhé, Đình Kỳ. Tôi không muốn cậu bị liên lụy.

Tiểu Túc, đợi mẹ. Hãy tránh xa tên đó, hãy tránh xa Trịnh Liệt ra. Mẹ xin con.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 47: Tôn thương

Tiểu Túc, mẹ xin con. Hãy tránh xa Trịnh Liệt.

Hắn là tên điên, sao hắn dám nhắm đến con để trả thù người mẹ này chứ.

Tiểu Túc à... con không được làm cho mẹ thất vọng, con là cuộc sống của mẹ, là lý do sống của mẹ. Nhưng nếu con khiến mẹ mất mặt, thì tiểu Túc à, đừng bao giờ trách mẹ.

Thân sinh, Khiên Thục Linh bà đã mang trong mình sự tôn nghiêm vô cùng lớn. Là một tiểu thư khuê các sống trong nhung lụa, là đứa con gái coi trời bằng vung, yêu Lâm Trạch đã là sai lầm. Bỏ nhà ra đi, cướp đi hạnh phúc của người phụ nữ đó lại càng là sai lầm. Vậy nên, Lâm Vĩnh Túc, con không được phạm sai lầm nữa, không được nối tiếp sai lầm của mẹ.

Lâm Vĩnh Túc là đứa con gái của Khiên Thục Linh và một người đàn ông. Người đàn ông đó...

Nhắm mắt lắc đầu một cái, Khiên Thục Linh cần phải lấy cam đảm để nhìn lại về quá khứ.

Phải. Là bà sai.

Cuộc đời bà luôn đúng và cái sai duy nhất đó chính là gặp Lâm Trạch.

Ngày còn trẻ đó, ông là một lãng tử cao ngạo, nhưng cũng vô cùng đào hoa. Những cô gái rơi vào lưới tình mà Lâm Trạch tạo ra là đếm không xuể. Khiên Thục Linh mười bảy tuổi cũng là một trong số đếm không xuể đó.

Ở cái tuổi mười bảy của cô gái mới lớn, bà đã gặp Lâm Trạch, yêu ông, nguyện dâng hiến hết sức sống của tuổi trẻ cho tình yêu của mình. Nhưng khi biết rằng Lâm Trạch là người đàn ông đã có gia đình, bà hận. Hận sao ông lừa dối mình, hận sao mình ngu ngơ để bị lừa dối như vậy, và hận tại sao mình không gặp ông sớm hơn, hay tại sao người phụ nữ đó lại không phải là mình.

Khiên Thục Linh đau khổ, giống như những cô gái mới lớn vừa thất tình khác, bà tìm đến rượu để trải lòng, tới quán bar để xả buồn.

Hôm đấy bà say, say đến không còn biết mình là ai và mình đã làm gì. Chỉ biết rằng khi tỉnh dậy, một người đàn ông đang nằm bên cạnh, cả hai đều trần truồng.

Và rồi hôm đó, bà lại sai.

Cái sai là khi bà biết mình có thai, bà đã chạy đi tìm Lâm Trạch. Không có ông ở nhà mà người mở cửa lại là một người phụ nữ. Người phụ nữ đó rất xinh đẹp, xinh đẹp tới mức khiến cho Khiên Thục Linh trong giây lát phải thất thần mà thốt lên kinh ngạc.

Người phụ nữ đó có một vẻ đẹp dịu dàng của người phụ nữ Á Đông. Từng cử chỉ, giọng điệu, hay đến cả một nụ cười của bà ấy đều toát lên vẻ quý phái dịu dàng.

Lúc đó Khiên Thục Linh biết, mình đã thua. Thua cả về ngoại hình, thua cả về khí chất và thua luôn cả địa vị hiện tại.

Một Khiên Thục Linh kiêu ngạo khi ấy làm sao có thể chấp nhận được điều đó. Bà đã nói với người phụ nữ đó, mình đang mang đứa con của Lâm Trạch... phải. Còn rất nhiều, rất nhiều chuyện xảy ra sau đó nữa. Nhưng là kết quả cuối cùng vẫn là bà đã cướp đi chồng người ta, cướp đi cha của đứa bé, và hơn hết, là lừa dối Lâm Trạch suốt bao nhiêu năm nay.

Chiếc xe vẫn chạy, chạy như con thú hoang mất tốc độ trên đường cao tốc. Mọi thứ xung quanh đều dần trở nên mơ hồ, vô hình.

Tiểu Túc, cuộc sống của mẹ đã là sai. Con tuyệt đối không được sai. Dù mẹ con chúng ta có lỗi với Trịnh Liệt, có lỗi với Trịnh gia. Nhưng chúng ta tuyệt đối không bao giờ được khuất phục trước Trịnh gia.

Đến đây nhanh lên, để tôi xem đến cùng bà sẽ cảm thấy như thế nào.

Trịnh Liệt neho mắt nhìn cô gái đang ở trên người mình, cô đang cố gắng đưa bản thân đến khoái cảm mình muốn, nhưng dường như vẫn không đủ, cô càng ma sát thì hạ bộ càng phát sinh cảm giác thêm muốn không thể nào lấp đầy.

“Ừm...ummm...” Lâm Vĩnh Túc khẽ cắn môi. Cô muốn. Cô muốn nơi này của hắn.

Bàn tay Lâm Vĩnh Túc đặt lên côn thịt đã cứng rắn của Trịnh Liệt, dùng những ngón tay mềm mại tựa như không xương của mình mà xoa nắn, vỗ về côn thịt to lớn của hắn. Sau đó đưa tay vào trong quần hắn, rút ra côn thịt đã phát trắng đến cực đại.

Quy đầu to lớn màu hồng nhạt đã rỉ ra một chút nước khiến Lâm Vĩnh Túc càng nhìn càng đỏ bừng mặt, nhưng là trong người cô lại càng thôi thúc cô muốn được lấp đầy. Muốn được nghiền nát như hắn nói, ngay bây giờ.

Dục hoả trong người tăng cao khiến toàn thân Lâm Vĩnh Túc ửng đỏ từng mảng da thịt, nhìn vào vô cùng kích thích, nhiệt độ trong phòng cũng theo đó mà đột ngột tăng cao, không khí tràn ngập mùi dâm mỹ mị dục.

Đôi mắt Lâm Vĩnh Túc dục mờ vì bị khoái cảm che khuất, lý trí chỉ còn sót lại những mảnh vụn, thay vào đó là sự đòi hỏi được lấp đầy.

Nhìn Lâm Vĩnh Túc đang đây đưa với tiểu đệ đang muốn bùng nổ của mình, trong con mắt của Trịnh Liệt cũng hiện lên tia vẫn dục mờ mịt, hắn gằn giọng: “Làm đi.” Sau đó là một cái nhếch miệng như có như không xuất hiện trên môi Trịnh Liệt.

Đến đúng lúc lắm

Lâm Vĩnh Túc nghe câu “làm đi” của hắn thì cũng mê man làm theo, buông tay cho côn thịt đang dựng đứng của hắn ra, nâng người lên, đưa miệng hoa huyết tới trước đỉnh quy đầu, sau đó ngồi xuống: “Aa...ummm...”

Dường như cùng lúc với tiếng tên rỉ của Lâm Vĩnh Túc là tiếng cánh cửa đập mạnh vào tường.

RẦMMMM....

Đồng cứng.

Đó là hai từ duy nhất có thể diễn tả lại khung cảnh lúc này giữa những người có mặt ở đó.

Lâm Vĩnh Túc tựa như đóng băng, chỉ có hai mắt mở to nhìn về phía vừa phát ra tiếng động.

Ở đó, Khiên Thục Linh đang mặc trên người bộ quần áo bệnh nhân, bà đứng đó với biểu cảm không thể đoán ra là bà đang cảm thấy như thế nào.

Chỉ có thể đơn giản nhìn thấy toàn thân bà cứng ngắc, hai môi bạc nhợt run run, dường như muốn nói gì đó nhưng không thể thốt ra lời nào.

“M...mẹ...???” Lâm Vĩnh Túc run run nói ra chữ “mẹ”, ngay sau đó là tiếng thét như phát điên của Khiên Thục Linh.

“Aaaaaaaa....” Khiên Thục Linh ngồi thụp xuống, một tay run rẩy đưa lên miệng để che dấu đi cảm xúc hiện tại, nhưng bàn tay đang đưa lên ngực trái, nắm lấy vạt áo nơi ngực trái thật chặt lại vô tình để lộ hết cảm xúc của bà.

Lâm Vĩnh Túc từ bàng hoàng, chuyển ánh mắt qua Trịnh Liệt thấy đôi mắt đang hàm chứa căm thù của hắn thì đã phần nào hiểu rõ mọi chuyện.

Là hắn cố tình.

Hắn biết mẹ cô sẽ tới, hắn đã biết trước cảnh này sẽ xảy ra.

Là hắn...không đúng. Là cô, cô ngu ngốc đã bị hắn xoay như con rối. Nơi hạ bộ hai người đang giao hợp bỗng nhiên bị tách ra.

Lâm Vĩnh Túc đứng dậy, nhặt lên từng chiếc từng chiếc áo của mình trên giường lẫn trên mặt đất rồi mặc vào trước cái nhú mày của Trịnh Liệt.

Cô sai rồi. Cô không nên đau lòng như vậy.

Đau lòng vì mẹ ư? Vì người mẹ đang vật vã đằng kia?

Không đúng. Cái thứ cảm giác đau lòng đến mức tổn thương này không phải là do mẹ cô.

Là vì cái gì? Vì cái gì mà ngực trái cô cũng nhói lên thế này? Vì cái gì mà trong lòng cô trống trải đến thế này?

Lâm Vĩnh Túc cô hít vào một hơi thật sâu. Một giọt nước trong suốt từ trong hốc mắt nóng ẩm hồng hồng rơi ra, lăn trên má cô, chảy vào miệng cô.

Đáng quá!

Đáng đến thất tim xé ruột.

Làm ơn nói cho cô biết. Rốt cuộc cô bị làm sao thế này?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 48: Tôi hận anh bằng cả tính mạng

Đáng quá!

Đáng đến thất tim xé ruột.

Làm ơn có ai đó nói cho cô biết là rốt cuộc cô đang bị làm sao không?

Cài lại khuy áo, Lâm Vĩnh Túc nhìn Trịnh Liệt một cái, hần cũng đang nhìn cô? Nhìn cái gì? Nhìn xem cô thảm hại đến mức nào sao? Nhìn xem cô bị hần lợi dụng như thế nào sao? Hay nhìn để cười vào mặt cô rằng cô là đứa ngu ngốc đến mức bị xoay vòng như một con hề?

Lâm Vĩnh Túc cười lạnh một cái, nước mắt lại tiếp tục rơi. Giọt nước mắt mặn chát nhưng ấm nóng lăn trên má, giọt nước mắt này là để dành cho người mẹ đang đau khổ kia của cô, là sự đau lòng cùng tội lỗi mà cô dồn nén cho nó rơi xuống.

Cô lướt mắt qua Trịnh Liệt, trên khuôn mặt lạnh tanh, dường như không có một chút cảm xúc nào, ánh mắt cũng theo đó mà vô hồn cùng bi ai.

Trịnh Liệt nhìn được, trong giây lát cô lướt mắt qua hần đó, sâu thẳm nơi đáy mắt cô có một thứ, có tên là HẬN.

Hận. Nói ra thì có thể chẳng có gì to tát đối với hần, bởi từ khi biết cô chính là con gái của Lâm Trạch thì hần đã chỉ đơn giản coi cô như là con tốt thí trải đường cho cái đích trả thù của mình rồi. Nhưng mà... dường như là có gì đó không đúng. Trong lòng hần cảm thấy khó chịu.

Khó chịu thật mà. Sao cô ta dám dùng ánh mắt với cái thái độ đó với hần? là do mẹ cô ta, do bà cô ta sai trước, vì cái gì mà dám trách hần chứ.

Trịnh Liệt cao ngạo nâng cằm, đưa mắt nhìn về phía cửa, nơi bóng lưng của Lâm Vĩnh Túc đang bước tới.

Cô bước từng bước đến trước mặt mẹ cô. Khiên Thục Linh vẫn đang trong con shock nên không thể làm gì khác ngoài ngồi đó, chỉ là ánh mắt đầy thương tâm của bà nhìn đứa con gái trước mặt có phần chua chát.

Tiểu Túc à, Tiểu Túc....

Là mẹ hại con, là người mẹ này đã hại cả đời con gái của con.

Có điều trong mắt của Lâm Vĩnh Túc thì ánh mắt của mẹ mình lúc này lại không phải là sự thương tâm hay hối lỗi mà là sự trách móc, sự thất vọng.

Thất vọng về đứa con gái bất hiếu, chỉ biết hoan lạc khi bố mình vừa mất, mẹ mình lại đang bị bệnh như vậy. Thật đáng trách mà, đến cô còn tự cảm thấy thất vọng về bản thân mình.

Trịnh Liệt bước xuống giường, bàn tay chỉnh lại cổ áo hơi xộc xệch, sau đó đi về phía cửa. Đến cạnh Lâm Vĩnh Túc, dừng lại, hần nhìn xuống người đàn bà đang ngồi trước cửa, bà ta cũng đang ngước mắt lên nhìn hần. Đôi mắt bà ta đỏ hoe nhưng trong đó không thể thiếu sự căm hận cực đại. Bà ta như thể lên cơn điên, đứng dậy nắm lấy cổ áo hần kéo thật mạnh: “Cậu...cái tên điên này. Sao cậu dám làm vậy với con gái tôi? Tại sao? TẠI SAO HẢ????”

Khiên Thục Linh hét lên bằng toàn bộ sức lực còn sót lại sau cú shock vừa rồi.

Chátттт....

Khuôn mặt của Trịnh Liệt nghiêng sang một bên. Hần không nói gì, chỉ nắm lấy bàn tay đang dơ trên không trung sắp lặn nữa, sau đó siết thật chặt như muốn bóp nát cổ tay bà ra vậy. Ánh mắt vẫn lên tia máu, hần tức giận hất tay bà ra. Sau đó đưa tay lên ôm lấy vai đang run nhè nhẹ của Lâm Vĩnh Túc, muốn kéo cô vào lại trong ngực mình, nhưng tay hần còn chưa chạm tới bờ vai cô thì cô đã né người sang một bên để tránh hần. Đôi tay hần bơ vơ giữa không trung. Hần siết chặt ngón tay lại, hạ tay xuống.

Ngay vừa lúc đó thì Khiên Thục Linh lập tức lao vào, ôm lấy Lâm Vĩnh Túc như thể báu vật sợ bị người khác cướp đi mất vậy.

Hành động này của Khiên Thục Linh chỉ đơn giản là bản năng muốn bảo vệ con của một người mẹ. Nhưng không hiểu sao trong mắt của Trịnh Liệt lại biến thành sự phản kháng khiến hần vô cùng tức giận.

Trịnh Liệt mím môi, ưỡn ngực: “Người đâu. Sao lại để một kẻ điên vào bệnh viện thế này? Lôi ra ngoài. Muốn bị đuổi việc hết sao?”

Trịnh Liệt vừa nói xong, một tốp người ngay lập tức từ đâu chạy tới. Bọn họ có người mặc đồng phục bảo vệ của bệnh viện, có người thì đang khoác áo blu trắng, có người lại đang hướng về Trịnh Liệt mà rồi rít xin lỗi: “Xin Lỗi. Xin lỗi Trịnh tổng. Chúng tôi làm việc thất trách. Mong ngài thứ lỗi.”

Sau đó là ghì chặt lấy Khiên Thục Linh muốn kéo ra ngoài. Khiên Thục Linh níu lấy tay của Lâm Vĩnh Túc, ý bảo cô hãy theo bà ra ngoài. Hai mắt bà

hiện lên vẻ mong chờ đứa con gái của mình hãy làm theo.

Thế nhưng Lâm Vĩnh Túc chỉ đứng đó, nhìn bà. Khoé môi mỉm cười nhưng trên khuôn mặt lại không chút biểu cảm nào. Bàn tay còn lại của cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay của bà như là để bà an tâm, là để xoa dịu nỗi đau mà bà đang phải gánh chịu.

“Mẹ, con yêu mẹ.” Cô nói giọng rất nhỏ, nhỏ tới mức một con gió nhẹ bay qua cũng có thể cuốn luôn cả giọng của cô bay đi.

Nhưng mà Khiên Thục Linh hiểu được, bà biết cô đang nói gì. Và rồi bà cũng chẳng làm được gì khi bị kéo đi, dù bà đã vùng vẫy, đã chống cự. Bởi bà có cảm giác... bất an.

Lâm Vĩnh Túc vẫn nhìn theo bóng mẹ cô khuất sau góc khuất của bệnh viện, ra luôn khỏi cổng bệnh viện. Cô bước ra hành lang, vịn tay lên đó, đưa mắt nhìn xuống mẹ cô đang bị kéo đi.

Mẹ. Mẹ có trách con không?

Trịnh Liệt ngồi thành thoi trên ghế, dù mặc quần áo bệnh nhân nhưng khí chất vẫn vô cùng mê hoặc. Hắn ngồi đó đưa đôi mắt sắc lạnh như đại bàng nhìn Lâm Vĩnh Túc.

Cô gái. Tôi xin lỗi. Đưa em vào kế hoạch này thật là có lỗi nhưng tôi vẫn chưa thoả mãn. Bà ta vẫn chưa nhận được cái phải nhận.

Trịnh Liệt nhắm mắt lại. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh người mẹ của mình. Bà ấy mặc một chiếc áo duy nhất trên người vào thời tiết dưới năm độ, bà ấy phải nằm dưới gầm cầu để ngủ, phải lấy tấm chiếu rách trong thùng rác để trải nằm, phải làm việc trong những công trường xây dựng nặng nhọc, phải..

Bà ấy...bà ấy thậm chí còn không dám khóc trước mặt hắn. Bà chỉ luôn nhìn hắn rồi mỉm cười nói “mẹ yêu con” rồi ôm lấy hắn vào lòng. Nhưng hắn biết, bà đã khóc rất nhiều, khóc đến mức mỗi lần tỉnh dậy trong đêm thì hắn đều cảm giác như tim gan mình co rút lại vì tiếng nấc nhỏ nhẹ của bà.

Rồi cả những vết thương trên người bà vì làm việc nặng, những vết bầm tím mà bà chẳng bao giờ cho hắn biết.

Hắn không thể tha thứ cho Khiên Thục Linh, kẻ gián tiếp, nhưng lại chính là nguyên nhân khiến mẹ hắn phải khổ sở như vậy.

Trịnh Liệt mở mắt ra.

Cái gì???!!!

Hai mắt hắn lập tức mở lớn hết cỡ.

Cô... Lâm Vĩnh Túc đang muốn làm gì vậy.

“Lâm Vĩnh Túc, cô điên rồi sao. Xuống mau. Lan can ở hành lang bệnh viện nguy hiểm lắm. Xuống!”

Trịnh Liệt hét lên nhìn Lâm Vĩnh Túc đang đứng trên hàng lan can bệnh viện. Cô đang đứng đối diện với hắn, bộ quần áo màu trắng nhẹ nhàng bay theo làn gió, bay bay như tiên nữ phiêu du. Làn gió đem mùi hương trên cơ thể cô bay khắp nơi trong không khí, thoảng vào mũi của Trịnh Liệt. Hắn nghĩ thấy mùi “tuyệt vọng” và cả “căm hận” nữa.

“Cô hận tôi cũng được. Xuống đây, cô muốn gì thì tôi cũng sẽ làm theo. Nhanh nào, ngoan...” giọng nói Trịnh Liệt như đang dỗ trẻ con, hắn không biết hiện tại bản thân mình đang như thế nào, đang không phải là một Trịnh Liệt cao cao tại thượng như thế nào. Hắn chỉ biết là tim mình như đang muốn ngừng đập.

Lâm Vĩnh Túc cười, khoé môi màu anh đào xinh đẹp khẽ nhếch lên, cười thật dịu dàng, đôi môi mấp máy gì đó, và rồi cả người cô rơi xuống.

Trịnh Liệt chạy như bay tới, trong đầu hắn còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì chân hắn đã chạy tới lan can hành lang rồi. Nhưng tay hắn vẫn không kịp nắm lấy tay cô.

Bịch một tiếng. Thân thể cô rơi trên nền sân rộng lớn của bệnh viện.

Tìm Trịnh Liệt ngưng đập một nhịp.

Trong mắt hắn đều là hình ảnh của người con gái đang nằm dưới kia.

Máu.

Tiếng la hét.

Hắn không biết gì hết. Hắn chỉ biết hắn không muốn cô chết, hắn chỉ biết là... đau quá. Không ổn chút nào. Lâm Vĩnh Túc, cô mà dám chết tôi sẽ... tôi sẽ...

“Có chuyện gì vậy ạ? Trịnh tổng ngài...”

Vị bác sĩ còn chưa nói xong đã bị Trịnh Liệt cắt ngang: “Nếu cô ấy chết, ông cũng đừng mong sống.”

Gió...

Có mùi tanh nhàn nhạt trong không trung

Cô đã nói gì?

Trong tâm trí Trịnh Liệt hiện lên câu nói vừa rồi của Lâm Vĩnh Túc: “Tôi hận anh, hận anh bằng cả tính mạng của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 49: Hắc y - Đệ nhất thần y

Trong phòng viện trưởng

Trịnh Liệt đang ngồi trên ghế đối diện với viện trưởng. Dáng vẻ hần thờ ơ nhưng lãnh khí toả ra từ người lại khiến cho lão viện trưởng toát một lớp mồ hôi lạnh.

“Đó là kết quả của ca cấp cứu vừa rồi sao?” Trịnh Liệt cầm tập tài liệu ghi chép tỉ mỉ về ca cấp cứu vừa cách đây mấy phút, hai hàng lông mày co lại trong vô thức.

“Và...vâng thưa Trịnh tổng.” Lão viện trưởng giọng nói hơi run ngược nhìn Trịnh Liệt.

Trịnh Liệt không thèm liếc ông ta lấy một cái, chỉ nhẹ gạt đầu. Đặt tập tài liệu xuống bàn.

Cạch.

Tiếng động đặt tập tài liệu rất khẽ, nhưng ở trong cái không gian đến cả tiếng thờ cũng nghe rõ mồn một thì nó lại như một tiếng sét giữa trời quang đối với lão viện trưởng.

“Ông đã làm rất tốt.” Nói đến đây, Trịnh Liệt ngừng một lát, lão viện trưởng cố nín thở để nghe câu tiếp theo của Trịnh Liệt. Bởi ông ta biết, câu tiếp theo của hắc y mới chính là câu quan trọng: “Ngài viện trưởng đã vất vả rồi. Từ mai bác sĩ Hoa sẽ đảm nhiệm những vất vả của ngài.” Nói xong, Trịnh Liệt đứng dậy, tiêu sái về phía cửa.

Lão viện trưởng sau hai giây mới kịp định hình câu nói của Trịnh Liệt, vội ú ớ gọi: “Trịnh... Trịnh tổng... ý của ngài là...” tôi đã bị đuổi việc ư?

Nhưng mà về sau lại bị ghen ở cổ họng, lão viện trưởng không biết nên làm thế nào đành ngậm miệng lại, mím đôi môi hơi khô, trên khuôn mặt in hằn gấu ấn của thời gian khẽ lộ ra một tia bất lực cùng không đành.

Đành vậy. Ông thật sự cũng đã đến tuổi nên về già rồi. Hắc y là Trịnh tổng đã suy tính về việc nên cho ông về già, hôm nay mượn cớ này mà đuổi lão luôn đây mà.

Trịnh Liệt khựng chân một lúc mà không thấy động tĩnh gì, hắc y cũng không ngoái đầu lại mà bước ra khỏi phòng viện trưởng.

Ánh mắt lộ đầy nếp nhăn của lão viện trưởng nhìn theo hắc y. Bóng lưng rộng rãi nhưng mang theo cô độc.

Aizzz..

Cái thằng bé này, yêu rồi mà còn không chịu nhận ra. Làm khổ người ta vậy cũng đâu có sung sướng gì.

Lắc nhẹ đầu một cái. Lão viện trưởng khẽ thở dài. Bọn trẻ bây giờ thật là. Aizzz..

Trịnh Liệt bước vào phòng bệnh VIP của bệnh viện X.

Trong căn phòng không phải là mùi thuốc khử trùng mà tràn đầy hương hoa anh đào nhàn nhạt.

Con gió đầu thu mang theo hơi chút man mát của mùi hoa bồ công anh từ bên ngoài vào trong, thổi bay bay hàng rèm cửa sổ trắng tinh bằng sa lụa mỏng manh. Mỏng manh như cô gái đang nằm trên giường bệnh này vậy.

Trịnh Liệt bước đến bên giường bệnh, ngồi xuống nắm lấy ngón tay thon dài của Lâm Vĩnh Túc.

Trên người cô đầy rẫy những vết thương, chân cô bị bó bột vì bị vỡ xương, trên trán cũng quấn một vòng băng y tế trắng toát vì bị va đập mạnh.

Cô nằm trên giường với gương mặt không có lấy chút sắc thái nào, sắc mặt bạc nhợt xanh xao, cánh môi khô ráp.

Trịnh Liệt nhìn cô một hồi, siết chặt lấy những ngón tay của cô hơn. Bàn tay cô rất mềm, mềm tựa nhung lụa, nhưng mà nó rất lạnh, nó không cử động.

Là tại hân.

Hân đã sai sao?

“Tỉnh dậy đi. Cô gái.” Trịnh Liệt đưa những ngón tay trắng xanh của Lâm Vĩnh Túc lên, hôn nhẹ lên đó, nói tiếp: “Chẳng phải em nói hận tôi sao? Dậy trả thù đi. Đừng nằm như vậy. Được không?”

Hít một hơi, thở ra.

Trịnh Liệt cứ ngồi như vậy, ngồi nhìn cô gái đang nằm bất động trên giường bệnh với chi chít các loại dây nhựa.

Người thực vật ư?

Trong đầu Trịnh Liệt lại hiện lên câu nói khi nãy của lão viện trưởng:

“Trịnh tổng, cô gái đó bị thương rất nặng, phần sọ bị va đập mạnh vào vật cứng khiến ở đây có một vết nứt, ở thùy não trước bị chấn động quá lớn khiến nó có khả năng sẽ có nhiều biến chứng. Bị trật khớp xương tay phải và gãy chân trái. Cột sống suýt chút nữa đã bị gãy, cộng với mất rất nhiều máu khiến tính mạng cô gái đó dường như là ngàn cân treo sợi tóc, nhưng rất may là đã đưa vào phòng cấp cứu kịp thời. Có điều... dù đã được cứu sống nhưng rất có khả năng là cô gái đó sẽ phải sống thực vật... cả đời.”

Trịnh Liệt mở mắt ra nhìn Lâm Vĩnh Túc đang nằm yên trên giường, đôi mắt cô khép chặt lại.

Cô sẽ phải sống thực vật sao? Cả đời?

“Cô gái, tỉnh đi. Tôi hứa sẽ không khiến em phải đau khổ. Là tại tôi.” đưa đôi mắt dài hẹp sắc sảo của mình nhìn cô, Trịnh Liệt nói: “Tôi sẽ làm mọi cách, em yên tâm.” Nói xong hân hôn lên mắt cô một nụ hôn. “Ngủ ngoan, cô gái.” sau đó đi ra khỏi phòng.

Đóng cửa phòng bệnh lại cẩn thận, Trịnh Liệt lôi điện thoại ra, nhấn một dãy số rồi nhấn phím gọi.

“Mạc Thuần Uy, tôi muốn mượn người của cậu.... Phải. Là người được mệnh danh là 'Hắc Y đệ nhất thần y' đấy. Đúng..Cái gì?” Đang bước trên hành lang, Trịnh Liệt bỗng dừng chân lại: “Cậu nói là...”

“Đúng vậy. Hắc Y chính là cậu ta, Vô Dĩnh Kỳ. Hân cậu cũng đã biết người này rồi, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 50: Tình cảm là phải tin tưởng lẫn nhau và không có sự lừa dối

“Háaaa??????” Lão đại à. Chẳng phải anh nói tôi được nghỉ phép sáu tháng sao? Còn chưa hết một nửa thời gian mà anh đã bắt tôi làm việc ư?” Một giọng nói thanh trầm vang lên, mang theo sự ương ngạnh và không cam tâm.

Vô Dĩnh Kỳ ngồi trên ghế, đầu ngả hẳn ra phía sau, một tay cầm điện thoại áp bên tai, một tay đặt lên thành ghế. Hai chân duỗi thẳng gác trên đệm giường êm ái. Dáng vẻ bất cần trái ngược hẳn với khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp và bộ quần áo đúng chuẩn “học sinh ngoan” áo t-shirt trắng và quần jean bạc màu rách tung toé đang mặc trên người.

Cậu lười nhác đưa tay lên che miệng ngáp lớn một cái, trong khi còn chưa ngáp xong đã nhồm nhoàm nói: “Voi cả kế hoạch của tôi còn chưa xong, tôi chưa thể về với anh bây giờ được.” Rõ ràng chữ “chưa thể về” cậu nhấn mạnh vô cùng rõ ràng.

“Việc này có liên quan đến kế hoạch của cậu đấy, Hắc Y.” Một giọng trầm thấp mà lạnh lẽo phát ra từ phía bên kia điện thoại.

“Hử?” Vô Dĩnh Kỳ nhướn mày, im lặng nghe “lão đại” của mình nói tiếp.

“Con gái của Khiên Thực Linh, Lâm Vĩnh Túc!”

Nghe đến đây, đôi mắt của Vô Đinh Kỳ đột nhiên sáng lên, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Lặng nghe một chút, vẻ mặt cậu có chút trầm ngâm, ngón tay trắng nõn xinh đẹp đưa lên cánh môi anh đào sò sò về suy ngẫm. Sau đó nói: “Tôi biết...” rồi.

Chữ “rồi” còn chưa nói xong Vô Đinh Kỳ liền vội thả chân xuống, dáng vẻ rất khẩn trương, đôi mắt đảo đảo nhìn ra phía cửa, một tay che miệng, nói nhỏ vào điện thoại: “Kế hoạch của tôi về rồi. Tôi tắt máy đây.”

Tắt máy xong cậu lập tức xoay người, kéo ghế lại sát cửa sổ, còn bản thân mình thì chạy nhanh tới ngồi xuống nền nhà, đầu gục lên nệm giường em ái. Hơi thở trở nên điều hoà, đều đặn như thể đang ngủ say.

Cánh cửa mở ra, một mùi hương lan toả khắp không khí, bay đến mũi cậu.

Vẫn là mùi hương này khiến cậu luôn phải kiềm chế không được mà đã muốn người phụ nữ này ngay lập tức. Lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Vô Đinh Kỳ hơi động mi mắt, sau đó khẽ mở mắt ra, trước mắt cậu là Khiên Thực Linh với vẻ mặt phờ phạc, đôi mắt ướt đẫm đỏ hoe. Khoé môi run run như đang muốn bật khóc ngồi nhìn cậu ở phía đối diện.

Nhìn một cảnh này, Vô Đinh Kỳ trào lên cảm giác đau lòng khó tả, cậu vươn tay kéo Khiên Thực Linh vào lồng ngực rắn chắc khác hẳn với vẻ bề ngoài là một công tử bột của mình. Khiên Thực Linh tựa vào lồng ngực của cậu, nghe nhịp tim cậu đập, cảm nhận được sự ấm áp và vỗ về của cậu dành cho mình thì một cảm xúc không tên ở đâu bỗng nhiên xộc đến, bà bật khóc. Khóc nức lên như một đứa trẻ.

Vô Đinh Kỳ im lặng ôm lấy Khiên Thực Linh, đặt cằm lên đỉnh đầu Khiên Thực Linh, một tay vỗ về sau lưng.

“Đĩnh Kỳ...ô ô...oa oa...”

Giọng Khiên Thực Linh nghẹn lại, không nói được thêm gì, chỉ còn tiếng nức nở.

Thở dài một tiếng, Vô Đinh Kỳ thêm lực vào tay, siết nhẹ bờ vai của Khiên Thực Linh sát vào vòm ngực của mình hơn, cậu cất giọng trầm trầm: “Nói tôi nghe, đã xảy ra chuyện gì?”

Khiên Thực Linh đã bít khóc nhưng chỉ lắc đầu, không trả lời câu hỏi của cậu.

Khiên Thực Linh sợ, nếu trả lời Vô Đinh Kỳ cậu sẽ xa mình. Bà không muốn điều đó. Sống bao nhiêu năm trên đời bà đã làm sai quá nhiều, đã hối hận quá nhiều. Bà không muốn mình lại phải hối hận khi để mất cậu.

Từ rất lâu rồi, bản thân Khiên Thực Linh đã không còn là chính mình kiêu ngạo nữa. Mà thay vào đó là sự âu lo cùng mưu tính.

Âu lo sẽ có kẻ cướp đi Lâm Trạch. Mưu tính để làm sao giữ được hạnh phúc gia đình.

Tuổi thanh xuân của bà đã bỏ hết vào tình yêu dành cho Lâm Trạch. Nhưng ông ấy chưa từng nâng niu bà, chưa từng quan tâm bà, chưa từng cho bà ấm áp hay sự an tâm, những thứ mà đáng lẽ ra một người chồng nên mang đến.

Vậy mà sau bao nhiêu năm như vậy bà mới tìm thấy những thứ ấy, từ một chàng trai.

Trái tim bà không phải sắt đá, thực ra trái tim bà chỉ được bảo vệ bằng một lớp thép nguy trang mà thôi. Nó rất dễ tan chảy.

Vô Đinh Kỳ, cậu ta đã khiến nó tan ra, nhưng làm sao có thể nói cho cậu biết là bà già bệnh? Làm sao nói cho cậu biết bà là người phụ nữ xấu xa như thế?

Nửa cuộc đời bà đã mất, chỉ muốn có một chút ấm áp. Giờ có rồi. Khiên Thực Linh không muốn mất nữa.

“Đang lo lắng điều gì sao? Kể tôi nghe đi.” Vô Đinh Kỳ cúi đầu hôn nhẹ lên tóc Khiên Thực Linh, nhỏ giọng nói.

Khiên Thực Linh dụi dụi đầu vào ngực cậu thêm một chút, bà có nên nói ra tất cả không? Tình cảm là phải tin tưởng lẫn nhau và không có sự lừa dối trong đó. Nhưng rồi bà có thể níu kéo chút an toàn ít ỏi này không?

Khiên Thực Linh lại dụi chóp mũi đỏ hoe của mình lên ngực cậu: “Tôi...thật ra có chuyện muốn nói.”

“Ừ...” Vô Đinh Kỳ ừ một tiếng rồi im lặng như thể đang chờ đợi chuyện muốn nói của Khiên Thực Linh.

“Tôi thực ra...không có bệnh. Tôi cũng không phải là một người phụ nữ tốt đẹp gì đâu. Cho nên...”

“Cho nên ông trời mới đưa tôi đến đây để trừng phạt sự xấu xa của em.” Vô Đinh Kỳ cắt ngang câu nói của Khiên Thực Linh. Khiên Thực Linh hơi ngẩng đầu nhìn cậu khi cậu không những không ngạc nhiên mà rất bình tĩnh, dường như đã biết từ lâu rồi vậy. “Tôi cũng nói dối em.” Vô Đinh Kỳ nhìn thẳng vào mắt Khiên Thực Linh nói.

Thực ra tôi không phải là con riêng của Lâm Trạch. Tôi chỉ là một người hành nghề y của hắc đạo. Hồi nhỏ tôi được một vị tiểu thư rất xinh đẹp cho tôi một chiếc bánh bao nóng hôi khi đang sắp chết đói trong cái buổi giá của trời đông, và cời luôn chiếc áo khoác lông trên người tặng cho tôi. Tiểu thư ấy họ Khiên, tên Thực Linh.

Năm đó vị tiểu thư đó mười bảy tuổi, tôi là một đứa trẻ chín tuổi.

Năm đó vị tiểu thư đó bỏ trốn cùng với một người đàn ông.

Năm đó tôi được một thiếu niên tự xưng là Mạc Thuần Uy của bang Mạc Tiên trong hắc đạo kéo theo gia nhập hắc đạo.

Khiên Thực Linh tròn mắt nhìn Vô Đinh Kỳ: “vậy là cậu ít hơn tôi có tám tuổi thôi chứ không phải là...”

“Tất nhiên rồi. Nhìn em với tôi cũng chẳng ai nói chúng ta không giống một cặp tình nhân đâu.” Vô Đinh Kỳ xấu xa cười bên tai Khiên Thực Linh. Bà đỏ mặt đẩy cậu ra xa.

“Đáng ghét.”

Vô Đinh Kỳ cầm lấy những ngón tay của Khiên Thực Linh đang đặt trước ngực mình, nhìn vào mắt Khiên Thực Linh, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Em có đồng ý đi cùng tôi tới chân trời góc bể không?”

(Na: nghĩ mình đang đóng phim chắc. =_=)

“Nhưng...” Khiên Thực Linh có chút ngập ngừng không dám nói. Phải. Bà vẫn còn một việc chưa thể rời khỏi, đó là đứa con gái của bà, Lâm Vĩnh Túc.

“Con bé tiểu Túc thì đã có Trịnh Liệt rồi. Em yên tâm.” Vô Đinh Kỳ nhìn thấy lo lắng trong mắt bà liền thở dài một cái, giải thích: “thật ra tôi đã biết hết mọi chuyện từ lâu. Ân ân oán oán bao giờ cho dứt. Trịnh Liệt hẳn ta hẳn bây giờ cũng đã nhận ra tình cảm của mình với Vĩnh Túc là gì rồi. Giờ chỉ là vấn đề riêng mà hai đứa nó cần phải tự giải quyết thôi. Hoặc là...nếu em muốn an tâm thì tôi cũng có thể giúp để mọi việc nhanh chóng hơn.”

“Làm sao giúp được chứ?” Khiên Thực Linh nói với cậu, nhưng dường như cũng là hỏi bản thân, bà cười lạnh một tiếng.

“Vậy thì em coi thường người đàn ông của em rồi.” Nói xong, Vô Đinh Kỳ bế Khiên Thực Linh thả phịch xuống giường. Trên tấm nệm êm ái của bệnh viện, Vô Đinh Kỳ đè lên người Khiên Thực Linh. “Hắc Y của Mạc Tiên chưa từng biết chữ 'không thể' được viết như thế nào hết.”

“Cái gì?” Khiên Thực Linh mở tròn hai mắt, ngạc nhiên đến nỗi không để ý đến bàn tay đang mò mẫm lung tung trên người mình của Vô Đinh Kỳ: “Cậu nói...Hắc Y? Người được mệnh danh là thần y đó Ân...aaa... sao?” ngón tay của Vô Đinh Kỳ rất nhanh chóng luôn vào bên trong chiếc quần bệnh nhân rộng toanh mà mân mê hạt trân châu của Khiên Thực Linh: “aa...không được...”

Vô Đinh Kỳ tà mị cúi xuống bên tai Khiên Thực Linh, phả ra hơi nóng: “Lần trước rõ ràng là được mà. Hay em muốn đổi tại say rượu đây? Vậy...để lần này em trải nghiệm lại cảm giác thực khi không có cồn vậy. Thật vất vả cho tôi mà. Aizzz...”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 51: XONG RỒI

(Khiên Thực Linh và Vô Đinh Kỳ là cp phụ nên đừng hỏi ta tại sao lại không viết H về họ. Một. Viết H cũng mệt, cũng phải suy nghĩ, chứ không phải cứ bầm tạch tạch là nó ra đâu.)

Trịnh Liệt đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Hắn ta vẫn chưa tới sao?” Đây là lần thứ bảy hắn nhìn đồng hồ và cũng là lần đầu tiên hắn cảm thấy muốn giết người đến vậy.

Lâm Vĩnh Túc đang nằm trên giường bệnh như thế, đang nguy cấp như thế, còn hắn thì chẳng làm được gì ngoài việc phí thời gian ngồi chờ một tên nhóc được mệnh danh là Hắc Y này.

Lại nhìn đồng hồ. Gần ba mươi phút. Lần đầu tiên trong bao nhiêu năm sống ở thương trường tranh đoạt này có kẻ dám trễ giờ hẹn với hắn.

Trịnh Liệt đen mặt, hắn thật sự tức giận rồi.

Nhưng hắn không dám về.

Vẫn mặc trên người bộ quần áo sơ mi trắng và quần âu đen, mái tóc đen dày rủ xuống hàng lông mày rậm hình lưỡi mác. Đôi mắt ưng dài hẹp khẽ nheo lại. Nắm tay siết chặt lại, cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình.

Nếu là bình thường thì hẳn đã về và cho kẻ dám trễ hẹn với mình biết thế nào là lễ độ rồi.

Lại nhìn đồng hồ.

“Oáppppp.....xin lỗi, tôi tới trễ hai mươi chín phút bốn mươi sáu giây.” Từ phía cửa bỗng xuất hiện một chàng thiếu niên, khuôn mặt như thể búng ra sữa đang lấy tay che miệng ngáp.

Cố nhin, cố nhin. Trịnh Liệt à, mày không được tức giận với trẻ con.

“Anh đang tức giận đúng không?” Vô Đinh Kỳ một tay bỏ túi quần, một tay sờ sờ mũi, khoé môi nhếch lên, ánh mắt nhìn vào Trịnh Liệt như thể nhìn thấu tâm can hẳn vậy: “Anh đang nghĩ muốn cho tôi một bài học? Nhưng phải nhân nhin vì đang cần tôi chứ gì? À...” Vô Đinh Kỳ kéo dài chữ à như nhận ra gì đó, thông dong bước tới chiếc ghế đối diện với Trịnh Liệt, ngồi xuống, gác một chân lên một chân. Vươn tay cầm lấy tách trà nóng đang bốc hơi trên bàn, đưa lên trước miệng thổi nhẹ, đáng vẻ rất ưu nhã. Sau đó nhấp môi một cái, nhướn mày về khen ngợi.

Đặt ly trà xuống bàn, nói tiếp:

“Là vì cô gái kia sao? Tên gì ấy nhỉ...chắc chắc.. Lâm Vĩnh Túc đúng không? Cô ấy nhảy lầu à? Trước khi nhảy còn nói hận anh đúng không? Anh đã kể hết mọi chuyện cho cô ấy lúc cô ấy vẫn đang nằm trên giường bệnh mà hôn mê kể cả chuyện anh đã sợ mất cô ấy lúc đó đúng không? Hằng ngày anh đều đến thăm cô ấy, và còn nữa...”

Trịnh Liệt nâng ly trà lên, hít hà hương thơm trà đang nung theo làn khói bay lên, vẻ mặt vô cùng tự tại gật gật đầu, nói: “Không hồ danh là Hắc Y, vừa giỏi về y học cả đông tây y, mà khả năng nắm bắt tâm lý của người khác cũng rất tốt. Có thể nhìn qua mặt mà đoán ra tính cách, tiếp xúc một lần mà hiểu ai đó đang và sẽ làm gì.”

Vô Đinh Kỳ nghe vậy, sờ sờ mũi cười nửa miệng. Còn chưa kịp mở miệng nói câu “quá khen rồi” thì Trịnh Liệt đã mở miệng trước.

“Vậy cậu thử đoán tôi sẽ làm gì tiếp theo?” Trịnh Liệt hất cằm một cái, Vô Đinh Kỳ cũng quay về phía hắn vừa hất cằm mà nhìn tới.

Trên bức tường rộng lớn bỗng nhiên biến thành một màn hình TV, trên đó đang phát cảnh một người phụ nữ xinh đẹp như ngọc, nhẹ nhàng nhìn ra phía cửa sổ nở nụ cười hạnh phúc như đứa trẻ vừa được cho kẹo.Những trang web ngoài wattpad đều là ăn cắp.Người phụ nữ đó đang mặc trên người bộ quần áo bệnh nhân. Người phụ nữ đó chính là Khiên Thục Linh.

Sắc mặt Vô Đinh Kỳ lập tức trở nên tối đen.

“Tôi vừa mua lại sáu mươi tám phần trăm cổ phần của bệnh viện A. Giờ nó đã thuộc quyền sở hữu của tập đoàn IE của Trịnh gia.” Nói xong Trịnh Liệt đứng dậy, thông dong bước ra cửa, gần tới cửa hắn dừng lại nhưng không quay đầu, nói: “Nếu cô gái kia có mệnh hệ gì thì hậu quả tự cậu suy nghĩ đi. Tôi nghĩ cậu đủ thông minh để hiểu điều đó.” Nói xong bước ra khỏi cửa, trong phòng chỉ còn lại một mình Vô Đinh Kỳ và người con gái như hoa tuyết đầu mùa trên bức tường rộng lớn.

Vô Đinh Kỳ nhìn người con gái đó. mỉm cười một cái. Người ngả về phía sau chiếc ghế sofa.

“Tên Trịnh Liệt chết tiệt đó, dám dùng em để uy hiếp tôi cơ đấy.” Vô Đinh Kỳ đưa ngón tay lên, gãi gãi đầu, khoé miệng nở nụ cười ngây ngô: “Nhưng mà...người đàn bà của tôi đâu dễ bị bắt nạt như vậy. KHông ngờ một Trịnh Liệt lạnh lùng, thần bí mà lão đại luôn miệng khen, khi vướng vào tình cảm lại dễ thương như vậy. ha ha...”

Vô Đinh Kỳ khoác trên mình bộ blu trắng, trên khuôn mặt chỉ còn lại mỗi đôi mắt. Phía sau cậu là một đội quân bác sĩ hùng hậu của bệnh viện X.

Cậu đang bước về phía cánh cửa căn phòng có chữ “phòng phẫu thuật”.

ở cạnh hàng ghế phía trước phòng phẫu thuật, Trịnh Liệt đang đứng dựa vào tường. Hai tay khoanh trước ngực, đáng vẻ trầm tư. Nghe thấy tiếng bước chân, Trịnh Liệt ngẩng đầu nhìn Vô Đinh Kỳ.

Vô Đinh Kỳ bước đến, dừng lại trước mặt Trịnh Liệt, hai tay bỏ túi áo blu trắng, huýt sáo một tiếng rồi bước vào trong.

Trước khi bước vào trong, loáng thoáng cậu nghe được hai chữ: “Làm ơn.”

Làm ơn ư? Làm sao đây. Cậu muốn trêu đùa những kẻ bá đạo cường quyền như hắn. Cậu suốt ngày bị lão đại đè đầu cưỡi cổ, bây giờ còn thêm cả lão đại tẩu tẩu nữa. Cậu phải nhân cơ hội này xả xì-trét mới được.

Vô Đinh Kỳ bước đến cạnh giường bệnh trắng toát, trên đó một cô gái đang nằm nhắm nghiền hai mắt. Thần sắc yếu ớt, chi là... giống quá.Truyện chỉ được up tại wattpad.Đúng là mẹ con em giống nhau quá mà. Thật khó để trêu đùa với kẻ có khuôn mặt giống em như thế này được mà.

Vô Đinh Kỳ thờ dài, đeo găng tay vào.

Bên ngoài phòng bệnh

Trịnh Liệt đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Hai mắt hần nhắm nghiền như thể đang cầu nguyện.

Hiện tại hần không thể làm gì ngoài việc cầu nguyện.

Hiện tại hần không thể làm gì ngoài việc xem lại tình cảm của mình. Là thích ư? Yêu?

Hần chỉ mới gặp cô, làm chuyện đó với cô, lợi dụng cô, khiến cô đau khổ, khiến cô thống hận. Hần chỉ là thỉnh thoảng muốn nhìn thấy cô, muốn ôm cô an an ổn ổn mà cảm nhận sự bình yên.

Là yêu sao?

Không phải. Đó không phải là yêu. Chỉ là một thứ cảm xúc nhất thời khi hần luôn luôn cô độc và muốn có một người bên cạnh, đúng lúc cô lại là người xuất hiện bên cạnh hần thôi.

Vậy nên...

Cô phải tỉnh lại. Tỉnh lại để tiếp tục bên cạnh hần. Hần sẽ bỏ qua việc trả thù, thế nên cô phải tỉnh lại.

Nhìn chữ “Phòng phẫu thuật” đang hiện lên ánh sáng đỏ, khiến tim hần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Làm ơn...

Đừng xảy ra chuyện gì.

Cạch!

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Tiếp theo là một đôi chân bước ra. Bước từng bước, từng bước...

Bước đi rất chậm. Hơi thở rất nhẹ.

Trịnh Liệt nhìn lên. Vô Đinh Kỳ? Tại sao vẻ mặt của cậu ta lại có vẻ dường như rất xấu? Là đau bụng sao? Hay ở đâu không được khỏe?

Vô Đinh Kỳ bước qua hần mà không nhìn hần lấy một cái.

“Cô ấy... thế nào rồi?” Trịnh Liệt là người phá tan bầu không khí im lặng đó. Tại sao có mỗi cậu ta ra ngoài? Còn những người khác đâu?

“Xong rồi.” Vô Đinh Kỳ chỉ để lại một câu như thế rồi bước đi khỏi.

Xong rồi? Ý cậu ta là sao? Là ca phẫu thuật đã thành công rồi đúng không? Trịnh Liệt muốn hỏi cậu ta rõ ràng hơn nhưng nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đúng lúc này, một vị bác sĩ mặc blu trắng từ trong phòng phẫu thuật bước ra, vẻ mặt hốt hoảng nhìn Trịnh Liệt.

“Trịnh tổng, không ổn rồi. Lâm tiểu thư... cô ấy... cô ấy... Tim ngừng đập rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 52: Lời thừa nhận tình yêu

“Trịnh tổng...không ổn rồi. Lâm tiểu thư...cô ấy... cô ấy... tim ngừng đập rồi.”

Trịnh Liệt nghe xong vẫn như chưa tin vào tai mình, hần chưa định hình được bản thân mình vừa nghe cái gì. Chỉ biết là tim hần như ngưng lại, không khí như ngưng đọng, khó thở quá. Ngực hần rơi bộp một cái xuống tận đáy vực.

Tim..

Ngừng đập?

Không phải đâu. Chắc chắn là ông bác sĩ này đang muốn đùa hấn, Lâm Vĩnh Túc cô ấy muốn đùa hấn, tên tiểu tử Vô Dĩnh Kỳ muốn đùa với hấn thôi, đúng chứ?

Trịnh Liệt chạy xộc vào trong phòng phẫu thuật mà không hề có sự can ngăn của bất kỳ ai.

Chỉ chạy vài bước chân đến trước giường bệnh trắng thối mà hấn tưởng chừng như cả thế kỷ đã trôi qua, tưởng như hấn đã phải chạy cả thế kỷ mà không ngừng nghỉ vậy.

Mệt quá. Hấn thở hồng hộc nhìn cô gái nằm trên giường bệnh. Đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi bạc phếch khô nứt. Trên khuôn mặt không hiện lên một chút sức sống.

Những người mặc blu trắng xung quanh giường bệnh đang ríu rít bận rộn gì đó.

Họ đang làm gì vậy?

Họ đang nói cái thứ ngôn ngữ gì vậy?

Sốc điện ư? Tim ngừng đập? Tăng áp suất?

Cái gì vậy? Sao mỗi lần bọn họ đặt máy sốc điện lên ngực thì cô lại nảy lên một cái? Nhưng sao cô không tỉnh lại? Sao cô vẫn nhắm mắt?

Chết mất. Tim hấn... không ổn rồi. Có khi nào tim hấn cũng ngừng đập không? Khó chịu quá.

Trịnh Liệt đứng đó, tay phải đưa lên bên ngực trái. Cùng lúc đó tiếng máy điện tim cũng chạy một đường thẳng dài trên màn hình và tiếng “bíp” kéo dài đến nhức tai.

Những người mặc blu trắng kia buông tay rồi nhìn nhau lắc nhẹ đầu.

Trước mắt Trịnh Liệt như tối sầm lại.

Không phải đâu.

Không phải đâu.

Hấn tự niệm một nghìn lần rằng đây không phải là sự thật ở trong đầu.

Những vị bác sĩ kia ái ngại nhìn Trịnh Liệt vẫn đang đứng đó. Sau đó không nói gì, hay đúng hơn là không biết nói gì rồi cùng nhau ra khỏi phòng. Để lại một mình Trịnh Liệt cùng Lâm Vĩnh Túc đang bất tỉnh ở đó.

Căn phòng im lặng

Im lặng đến đáng sợ.

Trịnh Liệt bước từng bước tới cạnh giường bệnh. Hấn nửa quỳ bên cạnh cô, đưa đôi tay run run kéo những ngón tay trắng xanh lạnh ngắt của cô mà cảm lấy.

Thật sao?

“Là thật sao?” Giọng nói Trịnh Liệt trầm thấp, nhỏ như con gió thoảng qua: “Vĩnh Túc, em tỉnh lại đi. Tôi sai rồi. Tôi thực sự sai rồi. Em làm ơn tỉnh lại đi.”

Làm ơn... đừng như thế.

Đừng im lặng như thế.

“Tỉnh lại đi. Chỉ cần em mở mắt ra là được rồi. Tôi sẽ không trả thù, vậy nên tỉnh lại đi. Cầu xin em.”

Đáp lại lời van xin của hấn vẫn chỉ là sự im lặng trong tuyệt vọng.

“Vĩnh Túc. Đừng như vậy. Hãy tỉnh dậy để trừng phạt tôi. Tôi hứa sẽ đối xử dịu dàng với em hơn. Tôi sẽ không bao giờ buông bỏ em.”

Hấn là một đứa trẻ thiếu tình thương đến đáng thương. Hấn thiếu tình cha. Hấn mất đi tình mẹ. Hấn lạc lõng, hấn cô độc một mình suốt bao nhiêu năm. Hấn là vì không muốn mất đi nên mới lãnh khốc, là vì không muốn nhận thêm tổn thương nên mới không chịu tiếp nhận.

Trịnh Liệt hấn cả đời bất cần, giờ chỉ cần cô tỉnh lại thôi.

Hấn thừa nhận. Hấn có tình cảm với cô. Hấn thừa nhận. Mình đã yêu rồi.

Hốc mắt hần âm ẩm. Đây không phải là nước mắt.

Đây là thứ hần đã cố kìm nén mười mấy năm nay đang cố trào ra. Hần là đã đầy quá không thể giữ mãi ở bên trong nữa rồi.

Mi mắt động đậy. Cảm nhận ngón tay lạnh băng trong bàn tay mình khẽ cử động.

Trịnh Liệt đưa đôi mắt nhìn người con gái trước mắt. Cô đang... tỉnh?

Lâm Vĩnh Túc đang mở mắt.

Cô nhú nhú đôi lông mày xinh đẹp, nhìn xung quanh rồi nhìn về phía Trịnh Liệt đang chăm chú nhìn mình.

Đôi môi khô khốc khó khăn hé mở: “Anh... là ai? Tôi đang ở đâu?”

Ở trên bầu trời rộng lớn

Một màu xanh ngắt không có lấy một gợn mây.

Một chiếc máy bay quân sự cấp cao đang bay trên bầu trời Italya.

Bên trong chỉ có hai người

Một là chàng trai phi công với ngoại hình hấp dẫn, ma mị đang khoác trên người bộ quần áo du lịch được phối theo phong cách leyer. Chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay và quần short chinos và một đôi giày da bóng loáng. Bộ quần áo ngắn khiến cơ bắp trên tay và chân cuộn lên hết sức quyến rũ.

Cậu ta ngồi ở ghế lái và nở nụ cười tươi như ánh nắng nhìn về phía trước.

(Na: lái máy bay cơ đấy *nhếch miệng*)

Ở bên cạnh cậu là Khiên Thực Linh, Khiên Thực Linh mặc một bộ váy màu xanh nhạt đơn sắc, nhưng lại toát ra vẻ xinh đẹp thoát tục khác thường.

Khiên Thực Linh ghé sát tai cậu, nói với vẻ đầy tự hào: “Không hổ danh là Hắc Y. Còn nghĩ ra được cách thôi miên con bé. Khi nghe thấy giọng của Trịnh Liệt thì sẽ tự tỉnh lại.” Bà nhéo nhéo má Vô Dĩnh Kỳ một cái.

Vô Dĩnh Kỳ được khen thì đắc ý, hất mặt lên đầy kiêu hãnh: “Người đàn ông của em mà lại.” Sau đó liếc sang Khiên Thực Linh đầy ám muội: “Mà tôi không phải trẻ con, không thích bị em nhéo má như vậy đâu.”

Khiên Thực Linh nheo nheo mắt nhìn cậu, vẻ hoài nghi: “Tin được không?”

“Tất nhiên. Tôi nay em sẽ biết, tôi hoàn toàn không phải trẻ con.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 53: Muốn trốn khỏi Trịnh Liệt

“Anh là ai? Đây là đâu?” Lâm Vĩnh Túc mở mắt nhìn quang cảnh xung quanh trắng toát, nồng nặc mùi thuốc khử trùng khó ngửi.

Ánh mắt cô mơ hồ như thể chưa nhận biết được hiện tại mình đang làm gì và ở đâu. Cô chỉ cảm nhận được toàn thân đau, đau đến mức cô có thể chết đi.

Lâm Vĩnh Túc cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình chăm chú, cô đánh mắt sang. Thì ra là một người đàn ông, hẳn ta đang nhìn cô cực kỳ chăm chú, cũng dường như không thể tin vào những gì mà bản thân mình vừa nghe vừa nhìn thấy.

Phải.

Trịnh Liệt thật sự không thể tin được. Cô rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong sâu thẳm con người đen sẫm của Trịnh Liệt lóe lên một mảng quang vô định. Con người là vô hình chung của sự tham lam

Nếu như vừa rồi Trịnh Liệt chỉ mong cô tỉnh lại thì bây giờ đây, hắn muốn cô lập tức nhận ra hắn là ai.

Lập tức!

Vô Đình Kỳ. Cậu được lắm, dám giỡn mặt với cả tôi.

Nắm tay Trịnh Liệt khẽ động, siết lại thành một bó, Khóe miệng hơi nhếch lên.

Có khi nào đến khi Vô Đình Kỳ cậu với cả mẹ vợ tương lai của hắn vẫn chưa biết rằng, dù bọn họ đi bất cứ đâu, chỉ cần là không ra khỏi Trái Đất thì hắn có thể tìm ra chỉ trong tích tắc không nhỉ?

Vô Đình Kỳ, tôi phải cho cậu một bài học vì dám trêu chọc tôi mới được.

Chiếc xe chở cô và Trịnh Liệt dừng lại trước cổng của một ngôi nhà rất lớn. Không, phải nói là ngôi biệt thự lớn.

Cổng biệt thự rộng, sau khi chiếc xe dừng lại khoảng ba giây thì nó tự động mở ra.

Bước vào là một khuôn viên vườn, xanh sắc ngập tràn cho người ta cảm giác thoải mái như hoà vào thiên nhiên. Gió nhẹ bay trên những tán lá, cánh hoa màu trắng lung linh trong nắng rơi rớt, nhẹ nhàng lượn vài vòng trên không trung rồi xoay vòng tròn, khẽ khàng đáp xuống nền đá hoa cương. Mùi hương dịu dàng lan toả đẹp đến mê dại. Đi vòng quanh qua bốn năm khúc cua, lại đi thẳng tầm ba trăm mét, trước mặt cô là ngôi biệt thự tráng lệ, nguy nga mang phong cách châu Âu cổ điển.

Lộng lẫy nhưng không phô trương, mạnh mẽ mà không cứng nhắc. Đẹp đến mức làm cho người ta có chút hít thở không thông.

Lâm Vĩnh Túc hít sâu một hơi, đôi chân nhỏ bước theo sau người đàn ông tên Trịnh Liệt đi vào trong.

Ngồi trên bộ sofa màu đen, Trịnh Liệt một chân gác lên chân kia, lưng hơi dựa vào phía sau nhàn nhạt mở miệng.

“Từ bây giờ, em sẽ sống ở đây với tôi.”

Đang chưa kịp định thần về câu nói của Trịnh Liệt, Lâm Vĩnh Túc tặng hắn một ánh mắt mang theo vẻ do dự và nghi ngờ.

– “Đừng nhìn tôi như thế. Vốn dĩ ngày xưa chúng ta đã ở chung với nhau rồi.”

Điều đó là sự thật, hắn không có nói dối. Chính là Lâm Vĩnh Túc đã từng được Trịnh Liệt hắn mang về đây, dù chưa ở đây được bao lâu nhưng cũng không phải là nói dối.

Cô vẫn nhìn hắn. Cô biết, hắn đang nói dối. Bởi vì cô vốn dĩ đâu mất trí nhớ.

Cô chỉ là đang giả vờ cho hắn thấy thôi. Mục đích ư?

Là trong thời điểm Vô Đình Kỳ thôi miên cô, dù cơ thể cô ở trạng thái hôn mê sâu và bằng một cách nào đó Vô Đình Kỳ làm cho các mạch đập của cô ngừng lại, tựa hồ như một người đã chết, nhưng là tiềm thức cô lại vô cùng tỉnh táo.

Tỉnh táo để đủ nhận ra tất cả những gì đang xảy ra xung quanh mình.

“Tôi muốn gặp người có tên là Lý Nhậm Trình.”

Lâm Vĩnh Túc khoé môi cong lên nhàn nhạt: “chẳng phải anh nói anh sẽ tôn trọng mọi điều tôi muốn sao?”

Trịnh Liệt nhú mày. Đó là câu hắn nói lúc cô đang hôn mê. Sao cô biết được?

“Được rồi.” Trịnh Liệt nhìn thẳng vào mắt Lâm Vĩnh Túc, kiên định thốt ra bốn chữ: “Tôi không cần em.” Ngừng một chút nói tiếp: “Tôi sẽ đưa em đi.”

“Không cần. Tôi sẽ tự đi.”

Ánh trăng lắt léo

Khẽ phớt phơ qua tấm rèm cửa sổ, chiếu rọi vào không gian bên trong nhà hàng kiểu Úc sang trọng

Mờ nhạt ẩn hiện trên khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần đang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ. Lâm Vĩnh Túc đưa tay khuấy nhẹ ly cà phê trước mặt, ngẩng đầu nhìn Lý Nhậm Trình đang ngồi ở phía đối diện nhìn mình.

Lý Nhậm Trình cầm tách cà phê lên ngửi một cái, sau đó thổi nhẹ: “Em thật sự muốn vậy sao?” Giọng nói của Lý Nhậm Trình vang lên nhàn nhàn, nhạt như thể làn khói trong tách cà phê đang bay lên vậy. Nhẹ nhàng bay lên rồi nhẹ nhàng tan ra.

Hai con người đen sẫm, hàng lông mi cong dài khẽ chớp, Lâm Vĩnh Túc đưa ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi đó có một mảnh trắng bị che khuất đi một nửa vẫn đang cố phát sáng.

Nó cũng giống như cô vậy. Dù bị vùi dập vẫn phải chống chọi, vẫn phải kiên cường mà sống.

Đã hơn bốn tháng trôi qua kể từ ngày cô tỉnh lại ở bệnh viện A.

Đã bốn tháng cô phải sống trong cái môi trường bị canh giữ như một tên tội phạm, bị giam lỏng với lý do là hấn lo lắng cho sức khỏe của cô.

Đã bốn tháng cô phải giả vờ mình là một đứa con gái ngu ngốc, mất đi trí nhớ. Vì cô sợ, một khi hấn biết cô không bị mất đi trí nhớ thì hấn sẽ lại trở về là tên lạnh lùng tàn nhẫn ngày xưa. Cô không muốn, cô không muốn bị tổn thương thêm nữa.

Cô cũng là con người, trái tim cô cũng là máu và da thịt, cũng biết đau. Cô cũng biết yêu biết hận. Cô yêu hấn. Cô đã tự xác nhận tình cảm của mình, nhưng cô cũng hận hấn. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho những việc mà hấn đã gây ra. Cô muốn hấn phải đau khổ, phải day dứt đến tận cùng, như cô đã từng ném trái.

“Phải. Hãy giúp em trốn khỏi đây. Đi tới một nơi nào đó thật xa, thật xa. Nơi mà không một ai biết đến. Xin anh đấy, anh Nhậm Trình.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 54: Dụ hoặc trong phòng tắm (1)

“Được rồi. Anh sẽ giúp em. Cho anh một tháng để sắp xếp.”

Lý Nhậm Trình nhấp một ngụm cà phê đen, anh cảm nhận cái đắng và mùi vị quyến rũ của làn khói mỏng đang bay lên. Sau đó nhú nhẹ hai đầu chân mày, đặt tách cà phê xuống mặt bàn kính, phát ra tiếng 'cạch' vang lên trong không gian yên tĩnh, tràn đầy tiếng nhạc dương cầm đang du dương.

Lâm Vĩnh Túc nhìn Lý Nhậm Trình với vẻ mặt đầy cảm kích. Cô biết mình đã rất làm khó cho anh rồi.

Lý Nhậm Trình là người anh thanh mai trúc mã của cô. Nhà anh ngay cạnh nhà cô nhưng anh bất hạnh, cả cha mẹ anh đều bị giết hại trong một đêm. Chỉ còn mỗi anh sống sót. Dù vì lý do nào đó, anh rất ghét tiếp xúc nhưng lại vẫn giữ nguyên thói quen hay nói chuyện với cô.

Anh quan tâm cô, nhường nhịn cô, bảo vệ không cho ai bắt nạt cô. Anh nâng niu, coi cô như bảo bối.

Hôm đó anh nói tới nay anh có chuyện quan trọng muốn nói với cô, Lâm Vĩnh Túc đã đến điểm hẹn, đứng chờ anh gần năm tiếng đồng hồ. Nhưng là... anh không tới.

Năm năm trước, anh bỗng nhiên mất tích sau khi nói muốn nói chuyện quan trọng với cô.

Năm năm sau, khi cô gánh chịu mọi tổn thương do gia đình mang tới, thì anh lại quay về.

Anh quay về, nhưng là anh lại về sau khi cô gặp phải hấn, Trịnh Liệt.

Vậy nên, chuyện quan trọng của anh, có lẽ cô sẽ không bao giờ được nghe.

Lâm Vĩnh Túc rất muốn nói chuyện với Lý Nhậm Trình lâu hơn một chút, nhưng là đã gần mười hai giờ. Trịnh Liệt đã nói, giờ giới nghiêm của cô là mười hai giờ tối.

Lâm Vĩnh Túc nghĩ tới đây, bất giác có chút rợn rạo. Nhưng tại sao rợn rạo? Cô không biết.

Trao đổi liên lạc với Lý Nhậm Trình xong xuôi, Lâm Vĩnh Túc lên xe của tài xế Lương, người mà được Trịnh Liệt tin tưởng giao phó cô.

NHìn chiếc xe lăn bánh, Lý Nhậm Trình ngồi trầm ngâm, mang theo vẻ mặt có chút bi thương, có chút không đành.

Tiểu Túc, em đã phải chịu khổ nhiều rồi.

ANH sẽ che chở cho em, sẽ không để em phải đau khổ nữa.

Bổng điện thoại của Lý Nhậm Trình đang đặt ở trên bàn reo lên, báo có người gọi đến. Lý Nhậm Trình cầm điện thoại, nhấn phím nghe: “Alo, lão đại.”

“Tìm được cậu cũng quá khó rồi, Nhậm Trình. Tôi có việc giao cho cậu.” Từ bên kia điện thoại phát ra giọng nói rất có từ tính, nghe vô cùng êm tai. Chỉ là uy lực trong giọng điệu khiến kẻ khác phải run sợ đến vài phần.

“Vâng. Việc gì vậy lão đại.”

“Bắt người phụ nữ của Trịnh Liệt, mang về đây cho tôi.”

Lâm Vĩnh Túc bước lên lầu

Căn biệt thự im lặng đến trống vắng

Không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào, như thể trong cái thế giới này chỉ còn lại một mình cô đang sống vậy.

Lộc cộc... Tiếng bước chân của cô đi rất nhẹ, nhưng dù vậy nó vẫn vang vọng khắp bốn phía trong không gian của căn biệt thự Trịnh gia.

Trịnh Liệt hẳn là bây giờ hẳn đang ngủ

Lâm Vĩnh Túc nhìn lên chiếc đồng hồ cổ treo trên tường ở phía dưới lầu, hiện giờ đang là mười hai giờ hai mươi tư phút

Có chút muộn.

Lâm Vĩnh Túc bước thật nhẹ nhàng, mở cửa phòng.

Cạch.

“Tôi đã nói giờ giới nghiêm là mười hai giờ tối. Em về muộn hai mươi bốn phút năm mươi ba giây.” Một giọng nói âm trầm phát ra khiến Lâm Vĩnh Túc giật mình.

Trong bóng tối bao vây, cô mờ nhạt nhìn thấy được một hình dáng to lớn đang nửa ngồi ở trên giường, tựa lưng vào đầu giường, đưa đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn cô chăm chú. Lâm Vĩnh Túc có thể cảm nhận được trong ánh mắt đó của hắn dường như... dường như có chút gì đó gọi là lo lắng.

Lo lắng? Hẳn lo lắng cho cô sao? Lo lắng vì cái gì đây? Chẳng phải đối với cô hiện giờ, điều nguy hiểm nhất chính là hắn sao? Ha... Nực cười.

Lâm Vĩnh Túc đứng thẳng người, treo túi xách lên và cởi quần áo móc lên giá. Cầm trên tay bộ quần áo ngủ. Cô định bụng sẽ đi tắm trước khi lên giường đi ngủ.

Bước vào phòng tắm, cởi hết quần áo trên người xuống thì một bóng người xuất hiện phía sau.

Lâm Vĩnh Túc giật mình quay người lại, hai mắt mở lớn, hai tay ôm lấy che trước ngực.

Trịnh Liệt làm sao vậy? Sao hắn lại vào đây?

Chẳng lẽ hắn muốn...? KHÔNG đúng. Từ khi cô tỉnh lại đến giờ đã hơn bốn tháng nhưng hắn chưa bao giờ đòi hỏi chuyện ấy. Hắn đã nói sẽ không ép buộc cô làm bất cứ chuyện gì, sẽ luôn tôn trọng cô mà. (Na: Tội nghiệp Trịnh ca, bốn tháng ăn chay. Hôm nay Na sẽ cho ca ăn mặn. *cười*)

Đang suy nghĩ mông lung thì Trịnh Liệt ôm lấy vòng eo cô: “Cẩn thận ngã.” Sau đó nâng người cô đứng thẳng lên: “tôi chỉ muốn xác định em vẫn an toàn thôi.”

Nói xong, Trịnh Liệt bước đến mở vòi nước vào trong bồn tắm, nhìn Lâm Vĩnh Túc: “Em vào đi.”

Vào đi. Vào đi. Hắn ở đây làm sao cô tắm nổi. Nghĩ là vậy nhưng Lâm Vĩnh Túc đã bước vào trong bồn tắm. Cô ngồi trong đó, mái tóc dài mượt trôi bồng bềnh trên làn nước trong vắt, thân hình cô hiện rõ qua làn nước như hư ảo, da thịt trắng như tuyết mượt mà như ẩn như hiện.

Trịnh Liệt nhìn một cái, không được tự nhiên đánh mắt đi chỗ khác, cầm lấy chai sữa tắm, rót vào trong tay, xoa đều trong lòng bàn tay.

Hắn ngồi xuống thành bồn tắm, chiếc áo ngủ dài rộng theo kiểu Yukata Nhật Bản trên người hắn có chút rơi xuống nước trong bồn tắm, ướt một mảnh.

Trịnh Liệt hướng tay về phía lưng của Lâm Vĩnh Túc, đưa tay nhẹ nhàng xoa sữa tắm lên da cô. Lâm Vĩnh Túc khẽ rụt vai. Bàn tay hắn ấm, lòng bàn tay dường như có ít chai sạn khiến da cô nổi lên ít cảm giác khó nói.

“Từ nay về sau không được về muộn vậy nữa.”

Trịnh Liệt nói, giọng điệu ôn nhu. Bốn tháng nay hắn luôn như vậy, ôn nhu như nước, khiến cô không thể hiểu nổi. Có thật hay không hắn đã thay đổi.

Lắc đầu một cái. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Làm sao có thể chứ. hấn chỉ là đang cố làm cho cô thấy thôi.

Bàn tay to lớn của Trịnh Liệt vuốt dọc một đường từ vai đến thắt lưng của Lâm Vĩnh Túc, sau đó lại vuốt lên, đi ngược ra phía trước, không biết là vô tình hay cố ý mà bàn tay hấn chạm phải nơi mềm mại căng đầy của cô khiến cô run rẩy một chút.

Bàn tay ma quái của Trịnh Liệt lại lần mò từ trên xuống, đi tới vùng bụng dưới của cô. Vuốt ve bắp đùi đang cong lên, một trận run rẩy ập đến.

Có thể là do quá lâu không đụng chạm, cũng có thể là do cô quá mẫn cảm, nhưng thật sự là có cái gì đó đang trỗi dậy bên trong cô. Vùng nhạy cảm có điểm ấm nóng.

Hai má Lâm Vĩnh Túc đỏ bừng lên, quay mặt đi nơi khác. Hai chân cô khẽ khép lại. Bàn tay hấn vẫn vuốt ve trên da thịt non mềm, nhưng cô biết, trên tay hấn đã không còn chút sữa tắm nào còn vương lại rồi.

Hơi thở Trịnh Liệt đã phảng phất đôi chút trầm đục, làn khói của nước ấm trong bồn bay lên khiến không gian giữa hai người càng thêm phần hư ảo.

“Em đang mong đợi sao? Hừ?” Âm thanh trầm thấp dụ hoặc phát ra từ phía trên đầu cô, làm cô chột dạ.

Cô đang mong đợi?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 55: Dụ hoặc trong phòng tắm (2)

Cô đang mong đợi điều gì chứ?

Mong đợi với người đàn ông đã khiến gia đình cô trở nên như thế này sao?

Trong đầu cô chột hiện lên hình ảnh của Lâm Trạch lúc ông nằm trên nền nhà với đầy rẫy vết thương trên người. Người mẹ với bộ dạng đau khổ khóc không nên lời khi chứng kiến cảnh đưa con gái duy nhất của mình sa đoạ.

Tìm cô chột nhói lên một cái.

Cô thật sự chờ đợi hấn sao?

Nắm tay cô siết lại trong làn nước.

Trịnh Liệt khẽ cup mắt. Hàng mi rậm run nhẹ. Hấn khẽ nhếch khoé miệng. Ngay cả khi mắt đi trí nhớ, cô vẫn hận hấn, vẫn bài xích hấn sao?

Bàn tay của Trịnh Liệt đang mon trón trên người cô dừng lại. Hấn rút tay về.

“Em tắm rồi ngủ sớm. Tôi... vào phòng làm việc giải quyết một số việc của công ty.”

Trịnh Liệt đứng dậy. Trong lòng hấn trỗi lên một cỗ chua xót. Hấn sẽ không ép cô nếu cô không muốn.

Bỗng vạt áo của Trịnh Liệt bị kéo lại. Một bàn tay trắng tuyết xinh đẹp đang nắm lấy đuôi áo của hấn.

Khuôn mặt Lâm Vĩnh Túc ứng đỏ: “Anh... ở lại đi.”

Câu nói này của Lâm Vĩnh Túc khiến Trịnh Liệt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Hấn hơi nhướng mày về khó hiểu, sau đó nở nụ cười đến sáng lạn. Bạc môi hé mở, lộ ra hàm răng sáng bóng trắng tấp như những viên ngọc.

Nụ cười chưa đọng thứ gì đó có tên hạnh phúc.

Trịnh Liệt cúi người xuống, bế cô lên, ôm gọn cô vào lồng ngực rắn chắc, mặc cho nước trên người cô đang chảy xuống thấm ướt áo hấn.

Hấn đặt cô lên giường, lấy khăn lau khô nước còn sót lại trên người Lâm Vĩnh Túc. Lau từ mái tóc chỉ mới ướt phần đuôi tóc, lau xuống tấm lưng trần trơn nhẵn, trắng mịn như men sứ. Hấn cảm nhận được cô run nhẹ khi ngón tay hấn vô tình chạm vào da thịt cô.

Trịnh Liệt nắm lấy hai vai Lâm Vĩnh Túc, xoay người cô lại đối diện với mình.

Mắt cô cup xuống không nhìn thẳng vào hấn để lộ hàng lông mi cong dài như cánh bướm, một vài giọt nước còn vương trên khuôn mặt xinh đẹp, lăn xuống má, xuống cằm, rồi xuống xương quai xanh tinh tế, như khơi gợi. Hai khuôn má cô ứng đỏ, đôi môi mướt mà căng mọng khẽ cắn nhẹ.

Trong căn phòng im lặng như thể đang để dành không gian riêng cho hai người và chỉ hai người thôi vậy.

Trịnh Liệt cúi đầu, đặt lên đôi môi của Lâm Vĩnh Túc một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt qua. Đôi môi hắn vừa chạm tới, toàn thân Lâm Vĩnh Túc như thể phải bông, phản ứng rất nhanh. Cô hơi rụt vai lại.

Hắn đẩy nhẹ nhàng đẩy cô xuống giường, nụ hôn càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, mãnh liệt.

Lưỡi hắn đi vào bên trong miệng cô, cạy mở hàm răng đang khép lại của cô. Cô cũng rất phối hợp, hé mở hàm răng nhỏ trắng táp của mình ra để cho lưỡi của hắn đi vào, càn quấy trong miệng mình.

Lưỡi hắn bá đạo quét quanh mọi ngõ ngách trong khoang miệng nhỏ nhắn của cô, sau đó chạm đến đầu lưỡi thơm tho của cô, tham lam mút lấy mùi thơm trong miệng cô, ép cô chỉ có thể phát ra những tiếng âm ừ không rõ.

Hắn hôn rất lâu, hắn như đã thú ngấu nghiến từng chút hương vị trong miệng cô, lưu luyến không muốn rời. Hắn mút lấy đôi môi căng mọng của cô, càn quấy đến không tha. Cho đến tận khi cô cảm giác như mình không thể thở nổi nữa, hắn mới buông ra, ánh mắt vẫn đục nhìn khuôn mặt đang hít lấy hít để vì thiếu không khí của cô.

Trịnh Liệt nở nụ cười, chôn mặt mình bên cổ cô, giọng nói có phần mềm mại, đầy yêu chiều: “Vĩnh Túc, tôi rất vui. Rất vui vì em đã chịu mở lòng với tôi.”

Cảm nhận được sự yếu đuối trong giọng nói của Trịnh Liệt, Lâm Vĩnh Túc có chút đau lòng, một tay đưa lên ôm lấy thất lưng hắn, một tay xoa nhẹ tóc hắn. Trịnh Liệt ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Hắn lại cúi xuống, lần này hắn không còn một chút ôn nhu nào, mà mạnh mẽ hôn cô như thể hận không thể nuốt cô vào trong bụng được vậy.

Bàn tay hắn vuốt ve cô, đưa lên bộ ngực trần mềm mại căng đầy mà mãn mê. Chạm đến nhụy hoa ở đỉnh đang có chút dựng lên, nắm chặt một cái, khiến Lâm Vĩnh Túc nhũ mảy, rên rít một tiếng.

“Àn...”

Môi Trịnh Liệt buông tha cho môi cô, sau đó hôn lên mắt, lên mũi, hôn lên chiếc cằm nhỏ của cô. Đôi môi lại trượt xuống cổ. Đến bộ ngực to tròn của cô. Hắn hôn lên đó.

Đôi môi của hắn như có ma lực, chỉ hôn một cái mà khiến cô dâng lên cảm giác như thể bị đốt cháy. Hắn dùng răng cắn nhẹ nhẹ anh đào đã đứng lên trên đồi tuyết.

Bàn tay hắn không rời rồi đưa xuống hoa huyệt của cô. Nơi đó đã bắt đầu ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chương 56: Triền miên dục ái (1)

Bàn tay Trịnh Liệt lạnh lạnh chạm đến hoa huyệt non mềm tại cửa huyệt làm Lâm Vĩnh Túc có chút kinh hoàng, các giác quan như lập tức đồng thời phản ứng lại.

Đã lâu lắm cô chưa trải qua chuyện này, cơ thể có phản xạ cảm hơn nhiều. Lâm Vĩnh Túc hơi ưỡn mông lên.

Nhìn cô gái ở phía dưới đang nhắm mắt lại, toàn thân tản ra một loại hỗn hợp khí chất vừa thanh thuần vừa mềm mại đáng yêu, hai con ngươi đen thanh mị đen nhánh phảng phất có thể hấp thụ hồn phách người khác vào bên trong đó.

Trịnh Liệt cứ mãi miết nhìn cô như thế mà không động đậy gì. Lâm Vĩnh Túc nghi hoặc đưa đôi mắt vẫn đục nhìn hắn.

Trong lòng cô thờ dài một cái. Hắn thật sự thay đổi, thật sự không giống như trước đây nữa. Nhưng cô không thể tha thứ cho hắn, cô không thể cứ mãi chung sống với kẻ đã hại gia đình cô trở nên như thế này.

Lý Nhậm Trình đã nói là một tháng nữa sẽ đưa cô đi, hai người đã lên kế hoạch tỷ mỉ. Trước khi đi, cô cũng không ngại cùng hắn thác loạn. Cô muốn để lại một chút ký ức về hắn cũng được, bởi cô biết mình yêu hắn, vậy nên không sao.

Yêu hắn... đã là sai lầm, vậy thì sai thêm một lần cuối với hắn cũng không sao. Chỉ một lần này thôi. Cô sẽ đến một nơi mới, bắt đầu một cuộc sống mới, làm lại tất cả, quên đi hắn, quên đi những gì nơi đây đã mang đến cho cô.

Lâm Vĩnh Túc vươn người hôn lên mặt hắn, ôm lấy hắn. Bộ ngực mềm mại kề sát lên ngực hắn.

Qua lớp vải áo ngủ Trịnh Liệt cũng có thể cảm nhận được sự mềm mại chết người của cô. Lâm Vĩnh Túc đưa tay ra phía sau thắt lưng hân, kéo sợi dây áo ngủ một cái, chiếc áo liền bung ra, lộ ra cựa vật to lớn đã đứng thẳng đang chìa xuống phía dưới.

Lâm Vĩnh Túc đỏ mặt cời áo của Trịnh Liệt xuống, vút xuống nền đất. Sau đó bàn tay nhỏ nhắn hướng phía bụng dưới của Trịnh Liệt mà sờ soạng, một cây nhục thịt hỏa nhiệt đã sớm kiên định dị thường, vật kiên định này của hân căn bản là một bàn tay của cô không thể nắm hết. Bất giác cô lại mừng tượng lại cảnh hân đi vào bên trong mình, Lâm Vĩnh Túc liền một trận tê dại.

Vật to lớn này... thật sự là khiến người ta đỏ mặt.

“Em đang nghĩ tới điều đó sao?” Trịnh Liệt nhìn hai má cô đỏ ửng liền ghé sát tai cô, phả ra giọng trầm thấp.

Lâm Vĩnh Túc trong lúc giật mình liền nắm chặt lấy bàn tay khiến Trịnh Liệt nhũ mảy cán chặt răng mà than lên một tiếng.

“A....”

“Th... Thoải mái sao?” Phát ngôn ra câu nói này cũng khiến chính bản thân Lâm Vĩnh Túc giật mình, nhưng không sao. Lần cuối, cô cũng chẳng cần ngại ngần gì.

Cảm giác được côn thịt to lớn càng căng trướng hơn, bàn tay Lâm Vĩnh Túc càng siết chặt, vuốt ve từ đỉnh đến gốc côn thịt.

khuôn mặt tuấn mỹ của Trịnh Liệt lúc này đã là một mảnh đỏ ửng, ánh mắt đục ngầu, hơi thở trầm đục, một bộ dáng cho thấy hân đang rất thoải mái.

“A....Thoải mái...a.... ...”

Lâm Vĩnh Túc đẩy người hân ra, khiến hân nằm xuống nệm giường, bây giờ cô đứng dậy, toàn thân trần truồng đứng trước mặt hân, bộ ngực no tròn cong xuống một độ cong mềm mại.

Lâm Vĩnh Túc cúi xuống, tay nắm lấy côn thịt của hân, đưa con thịt vào miệng ngậm chặt.

“Ân.....” Trịnh Liệt rít qua kẽ răng.

Vừa bỏ vào miệng, thứ to lớn của hân đã tràn đầy miệng cô, chỉ có thể nuốt một phần quy đầu của hân, một hồi dùng miệng hút, sau đó lại dùng đầu lưỡi liếm xung quanh, ngón tay theo gốc thân thân tốc trượt lên xuống.

Mấy phút đồng hồ sau, Trịnh Liệt toàn thân một trận rung động.

“Anh bắn ra mà vẫn cứng rắn vậy....thật... thật đáng kinh....” Lâm Vĩnh Túc đỏ mặt áp úng, còn chưa nói xong đã bị Trịnh Liệt đẩy nằm xuống.

Thở hắt một cái. Tiểu yêu tinh này, học ở đâu ra cái chiêu trò này mà đem ra để hành hạ hân vậy chứ?

Trịnh Liệt ngồi dậy, đặt đầu cô lên gối. Bàn tay hân đặt lên ngực cô mà nhào nặn. Đôi mắt hân lưu lại mệnh mông sóng nước, sương mù gợi cảm.

Hân tách hai chân Lâm Vĩnh Túc ra, cúi đầu xuống, hôn từ ngực cô xuống bụng dưới, hôn hai bắp đùi thon gọn trắng nõn của cô, hít hà mùi da thịt của cô, sau đó một đường đưa miệng tới trước hoa huyết của cô. Thở một cái: “Thật ẩm ướt mà. Cô gái, hân là em đã nghĩ đến rồi đúng không?”

Mỗi một lời mà Trịnh Liệt nói đều phả ra hơi nóng trực tiếp lên hoa huyết khiến Lâm Vĩnh Túc trào lên xúc giác mê mẩn, toàn thân bỗng chốc nóng rực như bị lửa đốt.

Lâm Vĩnh Túc hơi hơi khép chân lại: “Đừng... đừng nhìn.”

Nhưng bàn tay Trịnh Liệt nhanh hơn, hân dang rộng hai chân cô ra, vươn đầu lưỡi, chạm đến nụ hoa ẩm ướt của cô.

“Aaaaa.....um.....” Lâm Vĩnh Túc cong mông, rên nhẹ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương 57: Triển miên dục ái (2)

Chiếc lưỡi của Trịnh Liệt đưa vào bên trong hoa huyết ẩm ướt, mạnh mẽ hút. Một cỗ khoái cảm xông thẳng lên đại não của Lâm Vĩnh Túc khiến cô mơ hồ, đầu óc quay cuồng.

cô ưỡn hông, muốn đẩy hoa huyết sát hơn để chiếc lưỡi của hắn đi vào sâu hơn bên trong cô. Độ nhám cùng độ ẩm của lưỡi khiến cô mê mẩn, mặt dịch ở bên trong chảy ra càng nhiều hơn.

Mà Trịnh Liệt như kẻ lữ hành trên sa mạc gặp được nguồn nước, ngấu nghiến hút thật mạnh mẽ, tựa hồ như đây là hồ nước cuối cùng của hắn vậy.

“Ân...Aaaaa...ngứa... ngứa quá....” Lâm Vĩnh Túc cắn chặt răng mà rên rỉ.

thân thể cô vận vẹo.

Trịnh Liệt ngẩng đầu nhìn Lâm Vĩnh Túc: “Muốn không?”

“Ừm...Muốn...”

“Được. Câu trả lời rất thành thực.”

Trịnh Liệt cảm lấy cơn thịt thô lớn của mình, đặt tại cửa mật huyết ướt đẫm, vận sức chờ phát động.

Trịnh Liệt mâu đen được ánh sáng nhàn nhạt của đèn ngủ rọi vào càng khiến đôi mắt của hắn trở nên sâu thẳm, động eo một cái, một nửa cự vật đã đi vào bên trong Lâm Vĩnh Túc.

“Aaa...” Lâm Vĩnh Túc ưỡn mông thật cao, một luồng cảm xúc tê dại ập đến khiến cô không biết mình vừa lên thiên đường hay đang ở địa ngục. Chỉ biết là toàn thân tê rần như bị kiến đốt, xúc cảm mãnh liệt, nơi cô và hắn giao nhau đang co rút mãnh liệt.

Trịnh Liệt cắn răng, miệng khô lưỡi hanh, gằn nhẹ một tiếng: “Ân... Vĩnh Túc... em thật chặt.”

Aa.... có vẻ như bốn tháng không trải qua chuyện đẩy khiến hoa huyết của cô trở nên chặt hẹp hơn.

“Aa....Liệt. Động...động đi...” Lâm Vĩnh Túc ở dưới thân hắn mềm mại lên tiếng, hai má đỏ ửng, hai mắt bị dục vọng xâm chiếm trở nên mờ đục.

Nhìn một màn này, Trịnh Liệt có chút kiềm chế không nổi mà bắt đầu gồng sức, đi vào bên trong cô.

Động một cái, toàn bộ cơn thịt to lớn đã đi vào bên trong Lâm Vĩnh Túc.

Trịnh Liệt chỉ cảm thấy một loại khoái cảm cực hạn theo xương sống của hắn lan tỏa khắp toàn thân, dưới thân bị nhục thịt gắt gao bao lấy, nhục gốc càng nhanh chóng rút ra cắm vào: “Bóp bóp bóp...” Âm thanh va chạm mạnh giữa hai người liên stieeps vang lên không dứt.

Trong phòng bây giờ, nặng nề tiếng thờ dục của đàn ông và tiếng rên rỉ kiều mỵ của thiếu nữ, còn có cả thanh âm bóp bóp phát xuất do thân thể va chạm vào nhau, hình thành một cỗ hòa âm độc đáo cùng mị hoặc.

Trịnh Liệt không thể khống chế được khoái cảm đang dâng lên mà rút ra cắm vào liên tục, cũng không để ý tới sức lực mà hắn mỗi lần giáng xuống.

“Ân... Oa...Liệt... aaa... Nhẹ một chút.... Chậm... Chậm một chút....Aaa....” Lâm Vĩnh Túc thét lớn. NHục huyết co rút dữ dội, ép chặt lấy cơn thịt đang ra vào của Trịnh Liệt.

Trịnh Liệt càng ra vào mãnh mẽ hơn, đã lâu... đã lâu quá hắn không được ở trong cơ thể cô. Cơ thể hắn, ham muốn của hắn quá lớn rồi.

Trịnh Liệt cúi người xuống, hôn lên chiếc miệng nhỏ đang không ngừng rên rỉ của cô, hai tay đưa ra nhào nặn lấy hai đôi tuyết đang nảy lên theo từng lần hắn ra vào, nhào nặn đến không còn nhìn ra hình dạng. Hắn dùng ngón tay siết lấy nụ anh đào đang đứng lên trên đó, Lâm Vĩnh Túc ưỡn ngực. Trầm thấp rên rỉ.

Phía dưới của Trịnh Liệt vẫn không ngừng trùng kích, âm thanh bóp bóp kịch liệt vang lên bên tai.

Lúc này đêm đã khuya, dưới ánh nến vàng nhạt trong phòng, thân thể của hai người triền miên quấn lấy nhau, xuân ý đầy phòng.

“Aa...Liệt... Không được.... Rút... Rút....Aaa...” Lâm Vĩnh Túc lắc đầu quây quây, ánh mắt như nước, mười ngón tay bầu chặt lấy ga trải giường. Giọng nói cô đã sớm khô khốc, chỉ có thể dứt quãng nức nở cầu xin tha thứ. Không được rồi, Cô không thể nữa.

Trịnh Liệt cười cười tà mị: “Ngày xưa em nói em rất thích như thế này mà.”

Lâm Vĩnh Túc nhú nhú mày: “Ân...Kh... không có...aa... tôi chưa bao giờ nói... á...”

“Hự... Em còn nói...Hự... em thích làm từ phía sau nữa cơ...Hự...” mỗi một tiếng hự là một lần Trịnh Liệt dùng sức đi vào thật sâu bên trong cô, dường như chạm đến nơi sâu nhất trong hoa huyết.

“Á...KHông... tôi chưa...á...chưa từng nói...”

Ánh mắt Trịnh Liệt lóe lên một tia sáng, khoe miệng nở nụ cười ma mãnh, toàn thân đột nhiên tản ra một loại khí chất bức người: “Ồ... vậy chắc tôi nhớ

nhằm.” Sau đó lại thô bạo đi vào bên trong cô, hai tay tách chân Lâm Vĩnh Túc ra thật rộng, vùng eo chuyển động liên tục, nơi tiếp xúc giữa hai người tràn ra những vũng bọt nước nhỏ li ti, phát ra tiếng bèm bẹp bèm bẹp.

cảm nhận cô đang co rút kịch liệt, Trịnh Liệt đẩy nhanh tốc độ, ra vào như vũ bão mấy chục cái liên tiếp, sau đó nghiêng rặng gằm một tiếng, chất lỏng đặc quánh ấm nóng đi sâu vào bên trong Lâm Vĩnh Túc.

Trịnh Liệt thờ ơ nhìn Lâm Vĩnh Túc đang mê ở dưới thân, nhếch miệng cười: “Em làm tôi muốn phát điên.” Sau đó ôm lấy Lâm Vĩnh Túc, hôn lên đôi mắt đang tràn đầy sương mù của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Chương 58: lần đầu gặp trong quá khứ

Ánh nắng nhẹ chiếu xuống từng góc ngách, từng phân tử trong không gian.

Trên con đường lớn của thành phố, Lâm Vĩnh Túc mặc một chiếc váy trắng liền thân với đường viền ren có họa tiết nhẹ nhàng, điểm thêm vào đó là một bông hoa nhỏ màu xanh ở trước ngực và thắt lưng cùng màu tôn lên vòng eo mảnh khảnh tinh tế.

Cô bước trên đường, những nếp gấp váy cũng theo từng nhịp chân của cô mà dập dềnh lên xuống đến xinh đẹp. Làn da trắng mịn dưới ánh nắng càng tỏ lên sự tươi tắn cùng xinh đẹp.

Có chút khiến cho người khác khó rời mắt.

Bên cạnh cô còn là một người đàn ông vô cùng tuấn tú.

người đàn ông đó chỉ mặc đơn giản áo sơ mi trắng cùng quần âu đen càng tôn lên đôi chân thon dài đầy mạnh mẽ, sự kết hợp đơn giản nhưng lại tôn lên sự mê hoặc khó tả.

(Na: tội nghiệp, Trịnh ca, nhà anh nghèo tới nỗi mặc mãi một bộ này à?)

Gương mặt hán tuấn mỹ đến nỗi khiến cho người nhìn vào đều cảm thấy như bị hút hồn, tựa hồ đây là một bản thực của những bức tượng điêu khắc. A... Không đúng. Phải là đẹp hơn, đẹp hơn hẳn cả những bức tượng thần điêu khắc.

Gương mặt hán phải nói là tinh xảo, đẹp đến không tỳ vết, không có lấy một điểm lỗi. Là kết tinh của hoàn hảo mà thành.

Dáng người hán cao lớn, rắn chắc. Bước đi thanh thoát. Ưng dài hẹp thâm sâu, đôi lông mày rậm rạp phần anh khí. Sống mũi cao thẳng cùng bạc môi cương nghị.

Tất cả những gì thuộc về hán đều khiến kẻ khác phải tự hỏi, tại sao trên đời lại có thể có người đến cả thờ cũng hoàn mỹ như vậy?

Người đàn ông đó không ai khác chính là Trịnh Liệt.

Bàn tay to lớn mạnh mẽ của hán đang nắm lấy tay Lâm Vĩnh Túc.

Hai người đi bên cạnh nhau, trai lịch lãm, gái thanh tú, tựa hồ như một bức tranh tuyệt đẹp. KHIến không ít người đi trên đường đều phải ngoái đầu nhìn lại.

Có người còn hỏi, liệu rằng họ có phải là một cặp đại minh tinh nào đó và đang đóng phim hay không?

Mắt ung của Trịnh Liệt tràn đầy dịu dàng nhìn Lâm Vĩnh Túc: “Đây là nơi đầu tiên chúng ta gặp nhau. Em vào thử xem có nhớ được gì không nhé?”

Lâm Vĩnh Túc đưa mắt nhìn lên nơi ánh mắt của Trịnh Liệt đang nhìn tới, là quán bar này. Đúng là nơi đầu tiên mà cô và hán gặp nhau.

khẽ cup hàng mi cong dài, cô gật đầu.

Đáng lẽ ra, hôm ấy cô không nên đến đây, mà ít nhất, là cô không nên chọn nhầm phải hán.

Bước vào bên trong. Là ban ngày nên không có mấy người, cô nhìn sang chiếc ghế nơi góc phòng ở lầu một. Đó là nơi cô đã từng ngồi.

Trịnh Liệt kéo cô lại đó, ánh mắt snhuw nước, nhìn cô ôn nhu nói: “Em xem, đây là nơi tôi và em đã gặp nhau.”

Cô nhếch nhẹ khóe môi.

Cô biết chứ. Tất nhiên biết. Nhưng hoàn cảnh buộc cô phải hỏi: “Sao anh lại gặp tôi?” Lâm Vĩnh Túc nhìn Trịnh Liệt một cách nghi hoặc.

Một nam nhân viên nam đi tới đưa một chai rượu vang đỏ và hai chiếc ly thủy tinh trong suốt đặt lên bàn, sau đó cúi người chào đi khỏi.

“Khụ...” Trịnh Liệt ho khan một tiếng, sau đó nói: “Là tôi thấy em ngồi một mình, sau đó em bị vài người không đứng đắn lại trêu chọc nên tôi đã lại giải vây cho em, lúc đó em đã ôm lấy tôi nói em rất sợ...”

“Anh nói dối.” Trịnh Liệt còn chưa nói xong thì Lâm Vĩnh Túc đã lên tiếng cắt ngang.

“Hử? Nói dối.” Trịnh Liệt nhú mày nhìn Lâm Vĩnh Túc.

Lâm Vĩnh Túc biết mình vừa lỡ miệng liền bối rối quay mặt đi nói khác: “Là... là tôi không có thêm ôm anh.”

“À....” Trịnh Liệt à lên một tiếng như hiểu ra vấn đề. Hắn hơi hơi dựa lưng ra ghế sofa, khoe miệng nhếch lên một độ cong: “Vậy chắc là tôi nhớ nhầm rồi.”

Nghe Trịnh Liệt nói vậy, trong lòng Lâm Vĩnh Túc thở phào một hơi. Tên Trịnh Liệt này, sao mấy hôm nay hắn toàn nói lệch sự thật vậy? Làm cô cứ không kiềm chế được cảm xúc là lập tức đáp trả.

“Chắc chắn là anh nhớ nhầm rồi. Tôi sẽ không bao giờ ôm tên xấu xa như anh đâu.”

Ngày mai nữa, ngày mai nữa thôi. Cô sẽ thoát khỏi đây.

Ngày mai ời, làm ơn đến nhanh một chút có được không? Cô không muốn ở lại đây thêm nữa.

Cô ghét sự dối trá, cô ghét giả tạo. Cô ở bên hắn thế này... cô không thể cứ sống trong dối trá thế này mãi được. Cô muốn được tự do, sẽ lại là một Lâm Vĩnh Túc không quan tâm thế sự như ngày xưa.

Đang suy nghĩ mông lung thì một giọng nói tràn đầy từ tính phả bên tai: “Tôi xấu xa sao? Vậy mà có người lại thích sự xấu xa của tôi đấy.”

Lâm Vĩnh Túc tim đập nhanh một cái.

Không phải cô. Nhất định không phải là cô đang đo mặt đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 59: Bắt đầu cho kế hoạch bỏ trốn

Sáng sớm tinh dậy

Hàng lông mi hình cánh bướm nhẹ nhàng lay động.

Hôm nay là ngày cô có thể trốn thoát. TRốn khỏi đây.

Nhìn quanh căn phòng rộng lớn được trang trí với màu chủ đạo là màu trắng. Những gì trong căn phòng này đã phần nào trở nên quen thuộc và đi vào đầu cô.

Lâm Vĩnh Túc đứng dậy nhìn lại căn phòng một lần nữa.

Chiếc ghế kia là nơi Trịnh Liệt đã chải tóc cho cô.

Chiếc bàn kia là nơi Trịnh Liệt đã đặt một ly cao nóng cho cô.

Ban công kia là nơi Trịnh Liệt đã khoác áo cho cô lúc về đêm gió lạnh.

Nhắm mắt...

Nhìn một lần rồi quên nhé.

Mở mắt ra. Lâm Vĩnh Túc bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Xong xuôi cô lại bên tủ quần áo, tùy tiện lấy ra một bộ quần áo, mặc vào.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, cô chưa từng động qua những mỹ phẩm trên bàn này nên hầu như tất cả đều còn mới toanh.

Trang điểm xong xuôi, Lâm Vĩnh Túc ngắm mình trong gương, nhẹ cười một cái. Hôm nay cô sẽ thật xinh đẹp để hấn phải nhớ kỹ cô không thể quên.

Bạn biết không?

Nỗi đau đớn nhất chính là bị người mình tin tưởng phản bội.

Hấn yêu cô, cô có thể cảm nhận được. Hấn cao ngạo như thế mà luôn ôn nhu với cô.

Nhưng hạnh phúc bên hấn là điều không thể, bố cô ở dưới suối vàng nhất định sẽ không thể yên nghỉ, người mẹ đang mất tích của cô cũng sẽ đau khổ đến chết mất.

Hấn tin tưởng cô yêu hấn, sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh hấn. Cô sẽ cho hấn nếm một lần cảm giác đau khổ khi mất đi người mà đối với hấn là quan trọng.

Lâm Vĩnh Túc bước xuống dưới lầu, nơi đó, Trịnh Liệt đã ngồi sẵn chờ cô xuống ăn sáng cùng mình.

Ngày nào cũng vậy, hấn luôn chờ cô ăn sáng xong mới đi làm. Dường như chờ đợi cũng là một loại hạnh phúc đối với hấn.

Có người để chờ đợi, thật ấm áp.

Trịnh Liệt khẽ cười nhẹ. Ánh mắt hiện lên ý cười. Thấy Lâm Vĩnh Túc đang bước xuống dưới, trong mắt hấn liền phát ra tia chờ mong cùng hạnh phúc.

Lâm Vĩnh Túc bước xuống, ngồi đối diện phía Trịnh Liệt. Cô nhìn Trịnh Liệt đang ngây ngốc nhìn mình, mỉm cười một cái, nhỏ giọng nói: “Đẹp không?”

Giọng nói của cô nhỏ nhẹ, thanh mát như làn nước mùa thu. Trong veo, kéo luôn cả hồn phách của Trịnh Liệt vào đó.

Trịnh Liệt mắt vẫn dán chặt trên người Lâm Vĩnh Túc, gật gật đầu: “Đẹp. Rất đẹp.”

Phải. Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy cô trang điểm. Thật sự là đẹp không thể diễn tả thành lời.

Chợt nhận ra hành động nhìn chăm chăm của mình có phần hơi quá lố, Trịnh Liệt liền cúi đầu, ho khan một tiếng: “Khụ...em hôm nay định đi đâu à?”

“Phải. Tôi muốn đi tới trung tâm mua sắm. Suốt ngày ngồi ở trong nhà khiến tôi rất bức bối nên muốn đi ra ngoài một chút.”

Trịnh Liệt gật gật đầu, tỏ vẻ cô nói đúng: “Cũng được. Tôi sẽ...”

“Anh cứ đi làm việc ở công ty đi, tôi đi một mình là được rồi.” Trịnh Liệt còn chưa nói xong, liền bị Lâm Vĩnh Túc cắt ngang. Cô không thể để hấn đưa cô đi được, nếu hấn đưa đi, mọi việc có khả năng sẽ không thành.

“Vậy tôi sẽ để tài xế Lương đưa em đi.” tài xế Lương là người cả đời làm việc cho Trịnh gia, vậy nên để tài xế Lương đi cùng là việc khiến hấn vô cùng yên tâm.

Cái hấn không yên tâm chính là... cô xinh đẹp thế này... hấn sợ cô sẽ gặp những người không đứng đắn, như vậy thì thật rắc rối.

Hấn sẽ cho vài vệ sĩ đi theo sau cô vậy.

Lâm Vĩnh Túc ngồi phía sau chiếc xe đen bóng loáng sang trọng, hai tay đặt lên đầu gối, mắt hướng về phía bên ngoài náo nhiệt, lưng hơi dựa về phía sau.

Đôi mắt cô trong veo, thu cả bầu trời xanh kia vào bên trong.

Cô sẽ rời khỏi đây... rời khỏi đây... thật sao?

Bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Vĩnh Túc đưa lên chiếc bụng nhỏ. cô đã mang thai, cô không biết rõ là thời gian nhưng mà kỳ kinh nguyệt của bị chậm ngày. CÔ đi mua que thử thai...hóa ra đúng như cô nghĩ, mình có bầu.

Có điều, con à. Mẹ sẽ đảm nhận luôn trách nhiệm làm cha, có được không?

Kết....

Chiếc xe dừng lại ở trước trung tâm mua sắm X.

Tài xế Lương xuống xe, mở cửa cho cô.

Lâm Vĩnh Túc bước xuống xe, gật đầu với tài xế lương một cái, sau đó nói: “Bác Lương, bác về nhà đi. Cháu mua sắm mất nhiều thời gian lắm.” Cô không muốn để tài xế Lương cứ ngồi trong xe mà chờ mình, trong khi mình lại đi mất rồi. Như vậy thật không hay.

“Cảm ơn Lâm tiểu thư đã quan tâm, tôi sẽ đợi cô.” Nói xong tài xế Lương ngồi vào bên trong xe.

Lâm Vĩnh Túc thấy thái độ kiên quyết như vậy của tài xế Lương thì thở dài một cái.

Aiz... đành vậy.

Lúc Lâm Vĩnh Túc bước qua khúc ngoặt, tới trước cổng trung tâm thương mại. Cô chân chờ một lát, sau đó bước vào sau cánh cửa kính xoay tròn.

Lúc cô bước vào cũng là lúc có năm đôi mắt của một top người đàn ông có ngoại hình khác dữ tợn đang nhìn mình.

Người đàn ông mặc chiếc áo ba lỗ đen, với thân hình vạm vỡ cùng chi chít những vết xăm lớn nhỏ trên cánh tay nháy mắt một cái với những người còn lại: “Thấy sao? Con mồi của ngày hôm nay đây.”

Giọng nói trầm đục, khàn đặc cùng nụ cười mang theo thập phần nguy hiểm nhìn những người còn lại.

“Có vẻ là con mồi khá lớn. Haha...” kể đó là một tràng cười rộ gáy.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 60: Không gặp lại

“Có vẻ là con mồi khá lớn. haha...” Người đàn ông gằn ra tiếng cười đến rộ gáy, sau đó hắn ta nhìn về phía người bên cạnh, hất cằm bảo: “Việc này giao cho mày đây, phải thật khôn khéo, đừng để cô ta phát hiện. Nếu bị phát hiện thì nhớ kĩ, Lý Nhậm Trình đã bảo không được làm cô ta bị thương.”

Người đàn ông bên cạnh nghe vậy thì nói ‘vâng’ sau đó chạy đi.

Lâm Vĩnh Túc bước vào bên trong trung tâm thương mại

Thật lớn.

Lớn tới mức cô chỉ cần đi ba bước chân là sẽ lạc đường mất.

Đây là trung tâm thương mại cao cấp chỉ dành cho giới thượng lưu. Những người đi vào bên trong nếu không phải là những cậu ấm cô chiêu của những bậc anh kiệt trong thương giới thì cũng là ông hoàng bà tể của một khoanh vùng lĩnh vực nào đó.

Hầu hết đều là những người có máu mặt.

Lâm Vĩnh Túc bước trên nền hành lang sáng bóng được ghép tỉ mỉ bằng loại đá hoa cương cao cấp. Mỗi bước chân của cô đều phát ra những tiếng lộc cộc vang vọng.

Lâm Vĩnh Túc đi tới gian hàng nữ, sau đó tùy tiện chọn lấy một bộ quần áo, một chiếc mũ lưỡi trai, một đôi boots cao cổ bằng da đang treo trên đó, sau đó đi tới quầy tính tiền, đưa từ trong ví ra một chiếc thẻ màu đen, có hình con đại bàng đang dang cánh ở phía góc phải.

Nhân viên ở quầy tính tiền nhìn thấy tấm thẻ này thì mắt mở to ra.

Tấm thẻ có hình con đại bàng... đây chẳng phải là tứ đại gia tộc sao? Trên thế giới này chỉ có bốn tấm duy nhất. Nó tượng trưng cho tứ đại gia tộc nắm hết huyết mạch kinh tế, và còn hơn thế nữa.

Đó là Trịnh gia, Trần gia, Mạc gia và Ninh gia.

Vậy cô gái này là nhân vật không thể đặc biệt rồi.

Nghĩ tới đây nữ nhân viên liền nở ra nụ cười đến nịnh nọt: “Vâng thưa tiểu thư, tiểu thư muốn mua bộ này ạ? Vị tiểu thư này thật sự rất có mắt nhìn, đây chính là mẫu mới nhất do nhà thiết kế Jennifer tự tay thiết kế và cắt may tỉ mỉ, trên thế giới chỉ có hai mẫu duy nhất thôi ạ. Cách chọn đồ của tiểu thư cũng thật tinh tế, cách phối đồ này...”

Nữ nhân viên còn luyên thuyên gì đó rất dài, nhưng là cô không có thời gian để lắng nghe, chỉ nhanh chóng trả tiền rồi đi khuất.

Lâm Vĩnh Túc đi tới phòng vệ sinh nữ, bóng dáng cô khuất cô cánh cửa của phòng vệ sinh mà không hay rằng ở phía sau cô đang có một đôi giày da cũng vừa bước tới, dường như là đang dừng lại để chờ đợi cái gì đó.

Năm phút sau, người ra người vào toilet không ít, trong đó có một người đi ra với một bộ quần áo jean bạc màu rách turom tả, phối với chiếc mũ lưỡi trai màu đen và đôi giày da cao cổ bó sát lấy đôi chân thon dài xinh đẹp. Tất nhiên trên khuôn mặt còn đeo một chiếc khẩu trang, chỉ còn lại mỗi đôi mắt nai xinh đẹp hơi cụp mí xuống.

Người đó không ai khác chính là Lâm Vĩnh Túc.

Cô hơi cúi đầu, lấy tay kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống thêm một chút che đi đôi mắt, sau đó bước đi nhanh chóng ra khỏi khu trung tâm thương mại.

Thật sự mà nói, cô đi rất quang minh chính đại, Lâm Vĩnh Túc hai tay đút túi quần, bộ dạng là một kẻ tùy ý bước qua chiếc xe sang trọng có tài xế Lương đang ngồi chờ cô trong đó mà không hề bị nhận ra.

Lâm Vĩnh Túc ung dung bước tới một góc khuất, Lý Nhậm Trình nói anh sẽ chuẩn bị sẵn người đón cô ở đó.

Đưa mắt nhìn về phía góc. Có một chiếc xe được ngụy trang theo hình dáng giống như xe cảnh sát đặc nhiệm.

Tốt. Dường như mọi việc vẫn đang tiến triển vô cùng thuận lợi.

Trịnh Liệt, Trịnh Liệt....Trịnh Liệt.... Anh yêu tôi đúng không? Được. Vậy hãy thử hận tôi một lần đi. Tôi muốn xem sự đau khổ của anh.

Lâm Vĩnh Túc bước tới gần chiếc xe, đưa tay lên gõ nhẹ vào cửa kính xe. Cánh cửa liền hạ xuống, bên trong lộ ra một gương mặt đàn ông, trông có vẻ tầm ngoài ba mươi tuổi, trên mặt còn có một vết sẹo, mặc y phục cảnh sát.

Người đàn ông hást cầm về phía sau xe, ý bảo cô lên.

Lâm Vĩnh Túc hiểu ý, liền mở cửa bước lên xe.

Sau khi ngồi an toàn, chiếc xe lập tức chuyển bánh.

“Lâm tiểu thư, chúng ta sẽ ra sân bay. Lý Nhậm Trình thiếu gia đang đợi cô ở đó.”

“Vâng.” Lâm Vĩnh Túc đáp một tiếng, trong lòng cô không hiểu sao lại nổi lên một cỗ bất an khó nói.

Trịnh Liệt đang ngồi ở trong phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất của tập đoàn IE.

Hắn đang ngồi lướt điện thoại, hắn đang chờ có ai đó gọi chỉ mình.

Thờnẹ một hơi.

Cô dù có trí nhớ hay không thì chỉ cần một Lâm Vĩnh Túc yêu hắn, ở bên cạnh hắn, thế là đủ rồi.

Hắn tuyệt sẽ không bao giờ làm tổn thương cô. Chỉ cần... cô không lừa dối hắn. Chỉ cần như vậy là đủ rồi. Bởi trên đời này hắn ghét nhất là bị lừa dối, bị phản bội.

Có thể là do ảnh hưởng của cuộc hôn nhân của người mẹ đáng thương của mình, nên từ tận sâu ở một nơi nào đó, Trịnh Liệt vô cùng bài xích việc lừa dối cùng phản bội. Hắn tuyệt nhiên sẽ không bao giờ tha thứ cho loại hành vi ti tiện đó.

Đang mông lung nghĩ, điện thoại trên tay hắn bỗng nhiên vang lên tiếng chuông báo có người gọi đến quen thuộc.

Trịnh Liệt nhìn tên người hiển thị trên màn hình một chút, hai đầu lông mày khẽ nhú, sau đó nhấn phím nghe.

Số điện thoại ạ?

Ai chứ? Số người biết số điện thoại này của hắn chỉ có năm người, ba người bạn thân là Ninh Kiến Thần, Mạc Thuần Uy, Trần Bạch Nghiên. Lâm Vĩnh Túc là người thứ tư, và người cùng biết chính là hắn. Nhưng đây lại là số lạ.

AI được chứ?

“Alo...” giọng nói của Trịnh Liệt phát ra, mang theo ba phần băng lãnh, bảy phần uy nghiêm. Buộc người khác chỉ cần nghe giọng nói thôi cũng không thể xem thường.

Bên kia truyền đến một trận im lặng. Trịnh Liệt cử động ngón tay muốn tắt đi điện thoại, bên tai liền truyền tới một âm thanh nhẹ nhàng như nước, vô cùng quen thuộc: “Không gấp lại.”

Nói xong, chưa kịp để Trịnh Liệt định hình ra chuyện gì đang diễn ra, điện thoại đã tắt.

Không gấp lại, không gấp lại, không gấp lại?

Là... Lâm Vĩnh Túc sao?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 61: Chạy trốn sang Anh quốc (1)

Không gấp lại?

Là Lâm Vĩnh Túc sao? Cô ấy nói 'không gấp lại' là có ý gì?

Đó chính là giọng nói của cô ấy.

Trịnh Liệt nắm lấy bàn tay, ngón tay siết chặt chiếc điện thoại trong tay.

Lâm Vĩnh Túc, em đang đùa với tôi sao? Làm ơn nói là đùa đi, nếu như em dám giờ trò trước mặt tôi thì tôi không đảm bảo bất cứ chuyện gì đâu.

Trịnh Liệt lấy điện thoại gọi một cú điện thoại: “Tút...tút...tút....”

Không có tín hiệu, tại sao lại không có tín hiệu? Mấy người vệ sĩ mà Trịnh Liệt hắt cù đi theo Lâm Vĩnh Túc đâu rồi? Chẳng lẽ...

Trịnh Liệt bấm số điện thoại của Lâm Vĩnh Túc, không gọi được. Lại gọi lại số điện thoại vừa rồi gọi đến, tắt máy.

Trịnh Liệt không suy nghĩ nhiều liền lập tức cầm theo áo khoác mà đi ra ngoài.

Lâm Vĩnh Túc đang gặp nguy hiểm. Tuy vừa rồi cuộc điện thoại đó chính là giọng nói của cô, nhưng chắc chắn là bị ép, là bị ép đúng không?

Trong lòng Trịnh Liệt nóng như lửa đốt. Hắn thật sự muốn phát điên nếu như cô xảy ra chuyện gì.

Trịnh Liệt không cần gọi theo tài xế mà trực tiếp ngồi vào xe. Hắn mở cửa, vút chiếc áo khoác trên tay vào xe, sau đó ngồi vào ghế lái.

Chân đạp ga, phóng xe đi.

Chiếc xe vừa chuyển bánh, điện thoại của Trịnh Liệt liền vang chuông: “Alo...”

“Trịnh thiếu gia, tiểu thư... Lâm tiểu thư... mất tích rồi. Tôi không thấy cô ấy đâu nữa.” Trong điện thoại truyền ra âm thanh vội vã cùng hốt hoảng, mất bình tĩnh của tài xế Lương.

Trịnh Liệt chỉ lạnh lùng nói một câu “Tôi biết rồi.” sau đó tắt máy. Lại bấm một dãy số khác: “Cho người tìm kiếm cô ấy. Điều động chặn hết tất cả các cửa sân bay, nhà ga. Cử người đi điều tra về quá trình cô ấy bị bắt. Còn nữa, điều tra thêm về người này cho tôi.”

Chết tiệt. Lâm Vĩnh Túc, em đừng xảy ra chuyện gì. Nếu không tôi sẽ không tha cho em đâu.

Chiếc xe chạy như bay trên đại lộ đường lớn. Tiếng gió xé, tiếng động cơ, hòa trộn vào nhau, trong đó còn có cả tiếng tim đập thình thịch. Đôi mắt ung của Trịnh Liệt híp lại, trong màu đen nổi lên một ít trầm lạnh.

Tốt nhất không phải là hắn.

Lâm Vĩnh Túc tắt điện thoại, nhìn trên màn hình tối đen, trong lòng có chút ảm ảm khó nói.

Có một bàn tay ôm lấy bả vai cô.

Lâm Vĩnh Túc quay sang nhìn người đang ôm lấy vai mình, cô ngước mắt nhìn người đàn ông có khuôn mặt tuấn mỹ đến từng góc cạnh, khẽ nở nụ cười miễn cưỡng: “Đi thôi.”

Miễn cưỡng? Sao hai từ đấy lại đột nhiên hiện lên trong đầu cô chứ? Là cô muốn rời khỏi đây mà, là cô muốn rời khỏi hắn.

Vậy thì đầu thế gọi là miễn cưỡng được chứ.

Chỉ là... trong lòng cô có cái gì đó rất khó nói, rất bất an. Như thể sắp tới sẽ xảy ra một trận cuồng phong bão táp gì vậy.

Cô không nghĩ tới những vấn đề lung tung vừa rồi, Lâm Vĩnh Túc nhắc chân bước đi. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là đi khỏi đây, rời khỏi tên xấu xa Trịnh Liệt.

Đưa tay sờ lên vùng bụng vẫn còn phẳng lì, thon gọn, trong mắt Lâm Vĩnh Túc nhẹ hiện lên ý cười.

Chỉ cần thế này là đủ rồi.

Trịnh Liệt phóng xe như bay trên đường.

Về mặt hắn lo lắng, hắn lấy tay nói lỏng cúc áo đầu tiên, cần nhẹ môi. Tai nghe vẫn đeo bên tai, vừa lái xe vừa đeo tai nghe để nghe điện thoại. Đôi mắt đang nhìn trên màn hình trước mặt.

Một trong số những người mà Trịnh Liệt cử đi điều tra về việc Lâm Vĩnh Túc mất tích vừa gửi một đoạn video cho hắn.

Trong video có một người phụ nữ mặc bộ quần áo jean màu bạc, trông vô cùng cá tính, chỉ còn mỗi đôi mắt trên khuôn mặt bị che đi, mà vì camera khá xa kèm với việc người phụ nữ này kéo mũ sụp xuống che luôn đôi mắt nên không thể nhận diện được là ai.

Nhưng là...

Dáng người này...

“Rồi sao?” Trịnh Liệt hỏi, trong giọng nói ần ần tựa hồ cả núi băng.

“Vâng thưa Trịnh thiếu gia, chắc chắn người vừa đi ra khỏi toilet trong video chính là...”

“Tôi biết rồi. Anh liên lạc với Ngân, cùng cậu ta đi tìm hiểu về người này cho tôi.”

“Ai vậy ạ?”

“Paul Khải Ân” Trịnh Liệt nói ra, mâu quang phát ra tia sắc lạnh.

sân bay trước giờ bay vô cùng tấp nập

Người ra kẻ vào cực kỳ náo nhiệt, ồn ào.

Lâm Vĩnh Túc bước theo sau Lý Nhậm Trình. Cô như đứa trẻ sợ lạc mẹ, đi sát phía sau anh. Trong tay cô rất rảnh rỗi, bởi vì toàn bộ hành lý những thứ cần dùng đều đã được Lý Nhậm Trình chuẩn bị và gửi đi trước.

Lý Nhậm Trình nói là sẽ đưa cô tới Anh quốc. Ở đó chính là nơi mà Trịnh Liệt khó tự do hành động nhất, bởi vì nó thuộc quyền hạn của Hoàng gia tối cao.

Cho dù là hắn ta có được sự trợ giúp của ba người còn lại trong tứ đại gia tộc thì cũng không thể làm loạn ở đó. Bởi vì hoàng tử Paul Khải Ân rất ghét việc bị kẻ khác lộng quyền trong lãnh địa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.